

Chuyện Đau Đầu Của Bạch Liên Hoa Tiên Sinh

Contents

Chuyện Đau Đầu Của Bạch Liên Hoa Tiên Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21: Phiên Ngoại	48

Chuyện Đau Đầu Của Bạch Liên Hoa Tiên Sinh

Giới thiệu

Editor: Matcha DuThế loại : đam mỹ hiện đại. tình yêu đô thị, hoan hỷ oan gia. . Diễn viên chính: Bạch Liên Hoa tiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-dau-dau-cua-bach-lien-hoa-tien-sinh>

1. Chương 1

Bạch Liên Hoa thật đau đầu.

Là một thanh niên tốt của thời đại mới, Bạch Liên Hoa sống hai mươi lăm năm thật ra chưa từng gặp chuyện gì khiến bản thân đau đầu. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh thuận lợi tìm được công việc là chuyên viên đo mắt, hiện tại đã trở thành một người quản lý chi nhánh mắt kính nổi danh.

Nói một chút chuyện trước đây cốt là để cho chúng ta nhìn rõ một chút thái độ làm người của Bạch Liên Hoa . Giống như tất cả các bạch liên hoa bình thường, Bạch Liên Hoa này có ba đặc điểm.

Một, Bạch Liên Hoa trời sinh có vẻ ngoài tương đối tốt. Có lẽ là do trong người có một phần là dòng máu ngoại lai, Bạch Liên Hoa có làn da so với nữ còn trắng hơn, đôi mắt nâu xinh đẹp, cái mũi cao thẳng, môi hồng răng trắng như là ma cà rồng vậy, cộng thêm một bộ mắt kính nhả nhận. Quả thật Bạch Liên Hoa thoạt nhìn như là một bạch mã hoàng tử thời cổ.

Hai, Bạch Liên Hoa thân mang kỹ năng dịu dàng đạt chuẩn lv.10. Điểm này tác giả thật sự không nói đùa. Tất cả những khách hàng từng đến mua mắt kính từ chi nhánh của anh đều có thể làm chứng. Nếu như có thể có được mỗi một hành động của Bạch Liên Hoa , thân thái nói chuyện, động tác đo mắt, kể cả giọng nói, làm cho người ta như mềm nhũn cả xương, không những thế còn là một nam đeo mắt kính nhẹ nhàng phóng khoáng, nhiều đó thôi thì ngay cả buổi tối nằm mơ cũng đều có thể cười ra tiếng. Chính vì thế mà khách hàng thân thiết của anh ngày một tăng, chính bản thân Bạch Liên Hoa cũng cảm thấy thật kì lạ, thật khó hiểu.

Ba, Bạch Liên Hoa cả người đều phát ra hơi thở của bạch liên hoa. Những lời này nghe có vô nghĩa không cơ chứ? Nhưng, thật sự, nếu chưa nhìn thấy Bạch Liên Hoa khẳng định sẽ vĩnh viễn không nghĩ ra được Bạch Liên Hoa có bao nhiêu là bạch liên hoa!! Thân là một bạch liên hoa điển hình, chỉ cần Bạch Liên Hoa đứng đó, người xung quanh liền cảm tâm tình nguyện đem đồ đặc của mình đến trước mặt anh chờ anh chọn lựa. Cho nên, chúng ta phải nên cảm thấy may mắn. May là Bạch Liên Hoa chính là bạch liên hoa , nếu anh ấy đổi thành Cặn bã, chỉ sợ trên thế giới sẽ có rất nhiều rất nhiều người đáng thương nhảy lầu tự sát.

Đối với sức quyến rũ đặc trưng của anh, còn có một số chuyện cũng cần phải nói cho xong đã. Bởi vì anh ấy thật sự rất là bạch liên hoa, trên người còn ẩn hiện cái loại hơi thở “chỉ có thể nhìn không thể chạm”, cho nên mỗi một người yêu của anh thậm chí đều không thể cùng anh làm cái chuyện ấy ấy ấy. Nói đơn giản một chút, Bạch Liên Hoa cho đến giờ phút này vẫn là một vị pháp sư dự bị (Cái này mà đơn giản à?!)

Tóm lại, Bạch Liên Hoa có đầy đủ các yếu tố để trở thành một bạch liên hoa chân chính, xác thực là một bạch liên hoa tiêu chuẩn đến không thể chuẩn hơn được. Đương nhiên, giống như những bạch liên hoa bình thường khác, bản thân anh cũng không biết điểm này. Anh tự nhận xét bản thân cũng với ba đặc điểm là: đoan chính, làm việc chăm chỉ và tướng mạo bình thường.

Từ từ! Hình như xuất hiện một chút mâu thuẫn. Nếu Bạch Liên Hoa đây bình thường đẹp tựa thần tiên, làm sao mà anh lại có thể cho rằng diện mạo của mình thật bình thường thật đại chúng chứ?

Cho nên tổng kết ra được điều này đương nhiên không phải bởi vì khiêm tốn, không không, cũng không phải vì anh bận đến không có thời gian soi gương. Bạch Liên Hoa cho rằng bản thân bình thường, chung quy vì một điểm, nghe có vẻ lạ nhưng nó thật sự tồn tại — —Trong mắt hầu toàn bộ nhân loại đều không có ai là xấu xí.

Dựa theo những điểm trên, Bạch Liên Hoa cực kì thích hợp cos vai thượng đế, tuy nhiên đây không phải là ý chính chúng ta muốn nói đến. Trọng điểm là Bạch Liên Hoa vẫn luôn ôm một loại lý tưởng vô cùng đáng đánh — — bộ dạng của tôi bình thường như vậy mà còn có người yêu, bạn nhất định cũng sẽ tìm được một người hoàn hảo cũng yêu thương bạn. Dường như tất cả những ai nghe được luận điểm này của anh đều tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nội tâm gào thét, sự thật không phải như thế!!

Khụ khụ, trở lại chuyện chính. Chuyện xảy ra cách đây một ngày, Bạch Liên Hoa vừa mới chia tay bạn trai. Anh vừa lên trung học liền biết tính hướng của mình nhưng anh vẫn luôn kiên trì đợi đến khi tốt nghiệp mới bắt đầu yêu đương. Đây là lần thứ tư trong ba năm anh chia tay bạn trai, nguyên nhân là do Bạch Liên Hoa cho rằng bạn trai của mình không hiểu thảo.

Đúng vậy, không hiểu thảo!

Phía trên đã từng nói, Bạch Liên Hoa tự nhận bản thân cực kì đoan chính. Cho nên khi bạn trai của anh bắt đầu căng thẳng với người nhà, làm ra rất nhiều chuyện khác người, anh đã sinh ra cảm giác bất mãn mãnh liệt với bạn trai. Anh cho rằng không nên vì tính hướng của mình mà cùng người nhà trở mặt, cho dù thế nào đi nữa cũng phải áp dụng phương pháp không xúc phạm tới người khác. Thời điểm khi mẹ của

bạn trai anh sinh bệnh nằm viện, bạn trai lại kiên quyết không chịu đến thăm mẹ, Bạch Liên Hoa liền dứt khoát đề nghị chia tay.

Bạn trai của anh lúc đầu khi nghe đến cái lí do “tốt đẹp” này thì không thể hiểu được, sau lại tỏ vẻ nguyên ý làm mọi việc để níu kéo tâm của Bạch Liên Hoa, cho dù là lập tức biến thành đứa con hiếu thuận túc trực bệnh viện 24 giờ. Tiếc là Bạch Liên Hoa vẫn kiên định từ chối lời yêu cầu tái hợp. Tôi muốn tìm một người nghiêm chỉnh đoan chính giống như tôi, cho nên chúng ta không thích hợp, anh nói như thế đó.

“A a a a — —” Bạn trai, không, hiện tại phải là bạn trai cũ, phát ra một tiếng kêu thảm thiết sụp đổ, sau đó chỉ vào mặt Bạch Liên Hoa nói, “Anh chia tay với tôi căn bản là vì anh chẳng thương tôi, anh chưa từng yêu bất kì một ai cả!”

Bạch Liên Hoa nhú nhú mày, trước khi người bạn trai đó đuổi kịp liền leo lên xe bỏ đi. Lúc ngồi trong xe taxi, anh nhấn tìm số điện thoại bạn trai rồi ngay lập tức kéo vào sổ đen, về đến nhà rồi thì đem tất cả những gì có liên quan đến người kia vứt bỏ hết.

Bạch Liên Hoa ngồi ngẩn người trên sofa, trước đây anh chưa bao giờ làm như vậy. Nếu là ngày trước, sau khi anh đưa ra lời đề nghị chia tay, anh thường dụi dằm từ tốn an ủi đối phương, an ủi cho đến khi đối phương mất hết hi vọng mới thôi. Anh sờ sờ ngực, nơi đó hình như có cái gì bắt đầu khởi động.

Cái cảm giác này....

Chẳng lẽ là tức giận?

Dù sao chẳng nữa, ngày hôm sau Bạch Liên Hoa vẫn đúng giờ xuất hiện tại chi nhánh mắt kính trong thành phố. Bởi vì sinh ý chi nhánh của anh thật tốt cho nên trụ sở chính các nơi khác thường điều động các chuyên viên đo mắt mới đến, hôm nay chính là ngày một người khác đến làm việc.

Bạch Liên Hoa mặc một cái áo sơ mi trắng muốt, vì để tiện làm việc, anh đem hai tay áo cuộn lên đến vị trí nửa cánh tay. Anh một bên sắp xếp lại hàng hóa do trụ sở chính chuyển tới, một bên lại phân công công việc của hôm nay.

Lúc Yêu Nghiệt đi vào cửa hiệu mắt kính, trong mắt đều là hình ảnh những nữ nhân viên hai mắt tràn ngập phấn hồng nhìn chòng chọc vị Bạch Liên Hoa đang kiểm kê đồ đạc.

“Thật xin lỗi, hiện tại chưa tới giờ mở cửa. Nhưng tôi có thể dẫn anh lên lầu để đo mắt trước, ở đó cũng có báo chí tạp chí, nếu muốn lựa chọn kính mắt phù hợp cũng có thể đi nhìn trước. Năm phút sau tôi sẽ tiếp đón anh.” Nụ cười trên mặt Bạch Liên Hoa tuyệt đối không phải là loại mỉm cười phục vụ công việc lạnh như băng, đây là loại mỉm cười phát ra từ tâm có thể khiến cho người ta cảm thấy gió xuân phấp phới.

Nhưng, Yêu Nghiệt đến đây không phải vì muốn có mắt kính.

“Tôi nghe nói ở đây có một vị hoàng tử mắt kính, xem ra chính là anh.” Cậu chậm rãi tùy ý bước chân đi qua, nhóm nữ nhân viên trong cửa hàng thiếu chút nữa đã hét lên chói tai. “Xin chào quản lí, tôi là chuyên viên đo mắt mới.” Yêu Nghiệt lộ ra một nụ cười quyến rũ làm người khác thở không thông. Trong ba giây đồng hồ ngắn ngủi, cậu nhìn ra Bạch Liên Hoa chính là đồng loại của mình.

“À, cậu là Yêu Nghiệt? Xin chào, tôi là Bạch Liên Hoa.”

Bạch Liên Hoa vươn tay, tay của anh thon dài xinh đẹp, giống như tất cả các chuyên viên đo mắt khác, móng tay được chăm sóc thật kỹ càng, vừa ngắn vừa sạch.

Yêu Nghiệt nhẹ nhàng cau mày, cậu đột nhiên phát hiện Bạch Liên Hoa chính là loại người mà cậu ghét nhất.

Giả tạo sẽ — — bị sét đánh!

Cậu một mặt bắt tay Bạch Liên Hoa, mặt khác trong lòng âm thầm hiện lên những lời này.

2. Chương 2

Yêu Nghiệt so với Bạch Liên Hoa thì nhỏ hơn một tuổi. Mặc dù trẻ tuổi nhưng thời gian lăn lộn ở xã hội thượng lưu lại nhiều hơn so với Bạch Liên Hoa. Yêu Nghiệt không học đại học, tuy nhiên cậu không cho rằng việc này có gì để tiếc nuối, công việc của cậu chẳng cần bằng đại học để làm gì.

Có lẽ mọi người sẽ muốn hỏi, công việc của Yêu Nghiệt không phải là chuyên viên đo mắt sao? Thì ra chuyên viên đo mắt chỉ cần bằng cấp thấp thôi sao? Không không không, cái đó không phải là nghề của cậu, nhiều nhất chỉ có thể coi là nghề phụ.

Yêu Nghiệt cho rằng, công việc chính của cậu chính là dụ dỗ đàn ông, quyến rũ đủ loại đủ kiểu đàn ông thành đạt.

Mà sở dĩ cậu chọn chuyên viên đo mắt làm nghề phụ là vì Yêu Nghiệt cảm thấy hứng thú với đàn ông đeo kính, họ có vẻ lý trí hơn so với đàn ông không đeo kính, tương lai có chuyện cũng dễ dàng thoát được. Đương nhiên, Yêu Nghiệt cũng ngẫu nhiên có lúc nhầm lẫn, đây là chuyện lúc sau, về sau sẽ nói.

Giống như những Yêu Nghiệt sa đọa khác, Yêu Nghiệt quyến rũ đàn ông cũng có mục đích, đương nhiên không phải cái loại mục đích muốn chứng minh sức quyến rũ của bản thân. Dừng lời của Yêu Nghiệt mà nói, chỉ có loại ăn no rừng mỡ mới không có việc gì mà đến club để thể hiện bản thân có thể câu được bao nhiêu đàn ông. Mục đích của Yêu Nghiệt chỉ có một chữ — tiền.

Đủ loại quà tặng được đưa ra lúc chia tay đều không ngoại lệ mà được quy đổi thành tiền mặt, lúc nhìn thấy tiền mặt chạy vào túi tiền của mình, tâm tình của Yêu Nghiệt phải nói là cực kỳ vui vẻ. Cái này cũng giống như người nông dân gieo giống vào mùa xuân rồi thu hoạch được vào mùa thu vậy, cậu đi quyến rũ đàn ông cũng chỉ đợi một khắc chia tay này. Chia tay đối với cậu mà nói căn bản chính là chấm dứt việc mua bán, rốt cuộc cũng có thể nhận được tiền.

Đương nhiên, vài năm đầu tiên, Yêu Nghiệt cũng nếm qua không ít đau khổ. Chỉ là càng về sau mức độ yêu nghiệt của cậu càng ngày càng cao, người có thể làm cho cậu chịu thiệt cũng càng ngày càng ít. Cho đến gần đây, cậu thậm chí chỉ cần đùa cợt chơi trò mờ ám là có thể nhận được khá nhiều lợi ích rồi.

Yêu Nghiệt cảm thấy hình như mình đã tiến hóa. Nếu nói là trước đây, cậu là một người tự chủ tài chính, một người buôn bán nhỏ thì bây giờ cậu chỉ cần dựa vào mồm mép cũng có thể lấy được số tiền lớn như chuyên gia tư vấn.

Ở thế kỷ 21, cái nghề gì có phí tổn thấp nhất nhưng lợi nhuận lại cao nhất? Đương nhiên là chuyên gia tư vấn.

Cứ như vậy, Yêu Nghiệt kiêu ngạo nâng cằm, trong đầu là hình ảnh của những người đàn ông thành đạt, nguyên nhân dẫn đến sự nghiệp quyến rũ đàn ông của cậu. Yêu Nghiệt có nguyên tắc là, ăn của người, uống của người, dùng của người, lấy đồ của người, cuối cùng là, đá người đi.

Đạo đức? Đó là cái gì? Nhớ năm đó lúc cậu gần chết đói đã sớm đem đạo đức ăn luôn rồi.

Là một thanh niên tốt dựa vào sự nghiệp quyến rũ người khác để có cơm, Yêu Nghiệt đối với việc tu luyện “Yêu Nghiệt thần công” cực kỳ nghiêm túc chăm chỉ. Không chỉ có bộ dáng, cách nói chuyện, động tác, cử chỉ, ngay cả việc khi nào nên nhìn, khi nào không nên nhìn, lúc nào nên nói lúc nào không nên nói đều trải qua nhiều lần luyện tập.

Thậm chí Yêu Nghiệt còn dày công hơn cả với cách ăn mặc của mình. Tục ngữ có câu, ba phần khuôn mặt bảy phần quần áo. Khuôn mặt của Yêu Nghiệt có thể nói là đã một chín một mười rồi, cộng thêm cả cách ăn mặc hoàn hảo đã tạo ra hiệu quả cực kỳ nổi bật luôn. Nổi bật tới mức độ nào? Toàn thân cậu chỗ nào cũng tỏa ra hormone Yêu Nghiệt, cho dù là cách ba con phố cũng có thể làm cho mèo đực phải “dừng đứng”!

Nhưng mà Yêu Nghiệt sức hấp dẫn bắn ra bốn phía như thế này cũng đã từng hai lần bị đánh bại, hơn nữa mỗi lần đều là thua dưới tay bạch liên hoa, thua về sắc đẹp, thua về đáng người, thua về chỉ số thông minh, thậm chí cả kỹ năng giường chiếu cũng không bằng bạch liên hoa (điều cuối cùng là do Yêu Nghiệt xấu bụng đoán mò), điều này làm cho Yêu Nghiệt kể từ đó về sau đối với loại sinh vật mang đặc tính bạch liên hoa sinh ra ác cảm.

Yêu Nghiệt luôn luôn làm theo nguyên tắc “thà làm tiểu nhân còn hơn làm ngụy quân tử”, mà cái loại người bạch liên hoa mà cậu ghét chính xác là cái loại ngụy quân tử đó. Cho nên, khi cậu biết quản lí chi nhánh mới là một bạch liên hoa, trong lòng liền ỉn ỉn muốn ganh đua.

Để tránh việc Bạch Liên Hoa đổi chi nhánh, tất nhiên Yêu Nghiệt sẽ không ngهنh ngang làm vậy. Cậu cho rằng chỉ cần là bạch liên hoa thì sẽ có điểm yếu, nếu tìm được liền có thể phá vỡ cái hình tượng thuần khiết trong trắng, đem tất cả những gì xấu xa dơ bẩn nhất bên trong phơi bày dưới ánh nắng mặt trời.

Hai lần trước bại dưới tay bạch liên hoa chắc chắn là vì cậu không điều tra rõ ràng. Hiện tại có sẵn một người khác ngay trước mặt, ngu gì không xử?

Nghĩ đến đây, tâm trí của Yêu Nghiệt bỗng toàn ý xấu, thậm chí lúc này việc bóc trần bộ mặt thực của quản lí Bạch Liên Hoa còn có giá hơn là vàng bạc nữa. Vì thế, cậu cực kì khó chịu bắt đầu công việc của ngày đầu tiên. Một bên tiếp đón khách hàng, một bên liên tục quan sát hành vi của Bạch Liên Hoa.

Nhìn xem, tươi cười như thế! Đứng trước mặt bạn trai người ta giả trò quyến rũ bạn gái người ta, tên đó không sợ bị lộ ra đánh đập à?

Ý, giờ lại cười với người đàn ông kia, có biết cười như thế sẽ bóp giòn xương người khác không!?

Chết tiệt! Chẳng lẽ ai đến mua kính anh cũng đều cười với họ như thế? Anh là bán mắt kính hay là bán rẻ nụ cười đây!?

“Anh ơi.... Anh gì ơi...!”

“Vâng?”

“Anh.... Anh sắp bể gãy cái kính đó rồi kìa.” Một khách hàng nữ tốt bụng đứng trước mặt nhỏ giọng nhắc nhở Yêu Nghiệt.

“A! Tôi đang muốn thử độ rắn chắc của cái kính này thôi. Gần đây có một vài khách hàng phản ánh kính này thật dễ gãy. Ừm... Kỳ thật cá nhân tôi không thích loại này. Khuôn mặt cô là hình trái xoan, có thể thử xem... Đây! Cái này tuyệt đối làm khuôn mặt cô càng thêm hấp dẫn.” Yêu Nghiệt vớ đại một bộ mắt kính đưa cho người nọ.

Mặt của nữ khách hàng này lập tức đỏ lên.

Chuyên viên đo mắt này tuy không tập trung nhưng thật sự rất đẹp trai! Đáng ra nên rủ cô bạn thân cùng đến thử mắt kính, lúc này mới có thể đứng ở bên cạnh giúp mình chụp ảnh!

“Cảm thấy thế nào? Nếu không thích chúng ta lại tìm một loại khác tốt hơn.”

“Được, được rồi, cái này được rồi!”

Yêu Nghiệt cười cười, đem mắt kính nhận lấy. Một bộ mắt kính 1980, bán được rồi. Cậu nhìn lướt qua, phát hiện Bạch Liên Hoa cũng thành công bán cho đôi nam nữ kia mỗi người một bộ mắt kính, trong lòng lại tức giận.

Mấy giờ tiếp theo, Yêu Nghiệt đem tất cả “tuyệt học” của mình ra, một lòng một dạ muốn đánh bại Bạch Liên Hoa. Cậu thậm chí còn tạm thời quên mất “công việc chính” của mình, cái gì vàng cái gì không vàng, bây giờ mua mắt kính mới là vàng!

Chờ đến lúc thời gian buôn bán kết thúc, Yêu Nghiệt bắt chuyện vài câu với cô nàng thu ngân, thành công xem được toàn bộ hóa đơn hôm nay.

1:0.... 4:2.... 9:6... 14:12..... 25:20..... 34:27!

Có làm không, sao cậu thua nhiều vậy chứ?

Yêu Nghiệt tháo mắt kính, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, vân vê khóe mắt chưa xót.

“Mệt lắm à?” Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh của Bạch Liên Hoa, “Cậu giỏi lắm, ngay ngày đầu tiên đã bán được nhiều như vậy. Tôi sắp xếp cho cậu thứ hai, thứ tư, thứ sáu để nghỉ ngơi có được không? Cậu cảm thấy thế nào?”

Chuyên viên đo mắt một ngày làm mười tiếng, một tuần nghỉ ba ngày, đều do quản lí sắp xếp thời gian.

Yêu Nghiệt vừa nghe thấy lập tức mở to mắt: “Vậy anh chừng nào thì nghỉ?”

“Tôi? Tôi nghỉ vào thứ ba và thứ năm.”

“Anh chỉ nghỉ hai ngày?”

“Không, vào thứ tư và chủ nhật tôi chỉ làm bán thời gian.”

“Vậy tôi muốn được nghỉ cùng ngày với anh.”

“Hử? Nhà của cậu gần đây à? Khu này thường hay kẹt xe, buổi sáng chạy tới đây thật không tiện. Tôi còn phải kiểm kê hàng hóa, không còn cách nào cho nên mới nghỉ như vậy.”

“Tôi muốn giống như quản lí!”

“.....” Bạch Liên Hoa nghĩ nghĩ, gật đầu, “Vậy cũng được! Về sau cậu cũng nghỉ hai ngày vào thứ ba và thứ năm, còn thứ tư và chủ nhật thì làm bán thời gian sau buổi chiều.”

Yêu Nghiệt vừa lòng nở nụ cười.

3. Chương 3

Lần đầu tiên gặp mặt, Bạch Liên Hoa đã có ấn tượng rất tốt với Yêu Nghiệt. Anh cảm thấy Yêu Nghiệt là người thông minh tài giỏi, đối nhân xử thế dịu dàng như làn gió xuân, mặc dù có vài khách hàng bị Yêu Nghiệt mê hoặc, nhưng tuyệt đối không phải do Yêu Nghiệt cố ý, nhất định là do thái độ thân thiết của Yêu Nghiệt làm cho khách hàng hiểu lầm. Bởi vì có được một đồng nghiệp ưu tú như thế nên Bạch Liên Hoa cảm thấy rất vui vẻ, hơn nữa còn muốn có quan hệ tốt với Yêu Nghiệt.

Nhưng thật đáng tiếc, Yêu Nghiệt đối đãi với anh không dịu dàng chút nào, cũng không được tự nhiên như đối với những nhân viên khác, vì thân phận quản lý của anh sao? Bạch Liên Hoa cũng cảm thấy không được tự nhiên, bọn họ lúc này giống như có một tấm lưới vô hình ngăn cách ở giữa, không thể nhìn thấy nhau! Thái độ của Yêu Nghiệt đối với anh vừa lễ phép vừa xa cách, điều này làm cho Bạch Liên Hoa cảm thấy tổn thương. Nhưng vào cái ngày đẩy cửa phòng thử kính, mọi ấn tượng tốt đẹp đều tan thành mây khói.

Ngày đó, Bạch Liên Hoa đang tìm hộp đựng kính sát trùng, Anh tìm tất cả các ngăn kéo cũng không thấy nên đành phải để khách hàng chờ đợi còn mình thì lên lầu trên tìm. Anh nhớ rất rõ trong phòng thử kính thứ hai có một cái hộp đựng kính sát trùng lớn.

Đứng trước cửa phòng thử kính thứ hai, bên trong chắc hẳn là có người, Bạch Liên Hoa nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đẩy ra đi vào. Cắt ngang việc thử kính của khách hàng cũng không phải là chuyện quá đáng, nhưng hình ảnh kẻ tiếp lại làm cho Anh thất kinh.

Yêu Nghiệt đang cùng một người đàn ông ôm hôn, bởi vì mặt hướng ra cửa nên cậu chỉ khẽ giương mắt lên là có thể thấy Bạch Liên Hoa. Nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Liên Hoa, cậu lại càng hôn hăng say, trong lúc nhất thời tiếng nước “sách sách” ngập tràn trong phòng thử kính.

Bạch Liên Hoa nhú mày, anh cảm thấy Yêu Nghiệt lợi dụng thời gian làm việc nói chuyện yêu đương là không đúng, huống hồ lại là ở phòng thử kính, lúc nào cũng có thể bị người khác phát hiện, nếu gặp phải người kỳ thị đồng tính luyến ái, không phải sẽ hỏng hết sao?

Bạch Liên Hoa cảm thấy mình nên nhắc nhở Yêu Nghiệt một chút, anh dè dặt đóng cửa lại, hắng giọng một cái, Yêu Nghiệt cùng người đàn ông đang hôn nhau cảnh giác quay đầu lại.

Thì ra bạn trai của Yêu Nghiệt có bộ dạng như vậy a.....

Bạch Liên Hoa đứng đắn đi tới, di chuyển lòng vòng, rồi từ trong tủ treo quần áo lấy ra một hộp kính sát trùng “Tôi tới lấy đồ, phía ngoài còn rất nhiều khách hàng đang chờ thử kính, Yêu Nghiệt, động tác của cậu phải nhanh một chút”, Bạch Liên Hoa nói xong liền cầm hộp kính rồi đi, không hề cảm nhận được ánh mắt thâm thúy sau lưng.

Bạch Liên Hoa xuống lầu, ngồi bên bàn sổ sách bận rộn ghi chép, một lát sau Yêu Nghiệt dẫn “bạn trai” của cậu tới tính tiền. Bạch Liên Hoa nhìn danh sách dài hơn bảy ngàn tệ, đáy lòng cảm thấy trận yêu đương này có giá thật đắt đỏ.

“Lần sau anh ta đến thăm cậu không cần vì che dấu mà mua mắt kính đắt như vậy, tôi sẽ không đem chuyện nhìn thấy hôm nay nói ra” Bạch Liên Hoa len lén nói với Yêu Nghiệt

“Anh đang nói cái gì vậy?” Yêu Nghiệt nhú mày, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ “Đừng nói anh cho rằng người đó là bạn trai của tôi?”

Bạch Liên Hoa ngẩn người, gật đầu

“Sao có thể chứ? Đó là khách hàng đến mua mắt kính a!” Yêu Nghiệt vỗ vai Bạch Liên Hoa, vẻ mặt thật bất ngờ, xoay người tiếp đãi khách hàng kế tiếp.

Bạch Liên Hoa đứng tại chỗ, nửa phút sau mới tiêu hóa hoàn toàn những lời vừa rồi.

Yêu Nghiệt không phải cùng người đàn ông đó nói chuyện yêu đương, người đàn ông đó chẳng qua là khách hàng cũ của Yêu Nghiệt, tới đây để thử kính, vừa rồi người kia mua một bộ mắt kính hơn bảy nghìn tệ, Yêu Nghiệt là vì bán mắt kính nên mới cùng khách hàng hôn môi?

“Cậu chờ một chút!”

Sau khi cho ra kết luận, Bạch Liên Hoa xuất ra một trận mồ hôi lạnh, anh ngẩng đầu lên, thấy Yêu Nghiệt lại bắt đầu dùng nụ cười yêu nghiệt mê hoặc một người đàn ông trung niên, liền đi nhanh tới.

“Yêu Nghiệt, khách hàng này để tôi tiếp có được không? Hộp kính sát trùng không còn nhiều, hãy gọi điện cho tổng bộ để bọn họ đưa tới đây.”

Bạch Liên Hoa biết mình lấy một cái cớ hết sức vụng về, gọi điện thoại đưa hàng đến rõ ràng là công việc của quản lý, nhưng anh thật sự không thể làm ngơ để cho Yêu Nghiệt vì công việc mà lạc lối.

Yêu Nghiệt như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Bạch Liên Hoa, gật đầu rồi đi. Bạch Liên Hoa thở phào nhẹ nhõm, lên tinh thần nhìn người đàn ông trung niên ở đối diện mỉm cười “Xin hỏi anh cần gì?”

Người đàn ông trung niên ngẩn ngơ. “Nhân viên trong cửa hàng các người đều đẹp như tranh vẽ như vậy sao?”

“Không!” Bạch Liên Hoa nghiêm túc nói “So với dáng vẻ bên ngoài, chúng tôi chú trọng tổ chức nghề nghiệp hơn, nhân viên trong cửa hàng sẽ không vì lượng tiêu thụ mà bán mình.”

Người đàn ông trung niên hiển nhiên không nghĩ tới Bạch Liên Hoa sẽ trả lời như vậy, Anh hiểu ý gật đầu, dùng thanh âm đầy từ tính nói tiếp “Cậu yên tâm, tôi đến mua mắt kính, cũng không khiến các anh bán thân, nhưng nếu có thể, tôi rất mong anh sau khi tan làm có thể cùng tôi uống một ly cà phê.”

Hiện tại Bạch Liên Hoa càng tin chắc nếu anh không kịp thời chạy tới, người được mời đi uống cà phê..., tuyệt đối không thể, không thể để Yêu Nghiệt vì bán mắt kính mà sau giờ tan việc phải đi theo tiếp khách.

“Xin lỗi, sau khi tan việc tôi đã có hẹn” Bạch Liên Hoa lạnh lùng nói

“Vậy thật là tiếc! Tôi muốn có kính mát có độ, anh có thể đề cử vào cái không?”

Chờ Bạch Liên Hoa tiếp đón người đàn ông trung niên xong, Yêu Nghiệt vừa vặn đưa hai cô bé gái học sinh trung học đến cửa tiệm, hai bên liếc mắt nhìn nhau đều có thể thấy được sự dương dương đắc ý của đối phương.

Ngày đó, cho đến lúc tan sở, Bạch Liên Hoa vẫn luôn chú ý đến mọi hành động của Yêu Nghiệt, số lần anh vào phòng thử kính “lấy đồ” so với tháng trước tăng lên nhiều hơn. Nhưng cũng may mắn là Yêu Nghiệt cũng không làm ra chuyện lấy thân bán mắt kính nữa. Bạch Liên Hoa thật vui vẻ, cảm thấy sự “khuyến bảo” của anh đã phát huy tác dụng.

Bởi vì là ngày thứ bảy, chờ thanh toán xong đóng cửa cũng đã mười giờ, Bạch Liên Hoa vốn định cùng Yêu Nghiệt nói chút chuyện, nhưng đúng lúc điện thoại trong tay anh lại vang lên, nhìn trên màn hình hiện tên của Tinh Anh, anh tốn ba giây mới nhớ đêm nay anh thực sự có hẹn.

Tinh Anh là bạn trai mới của Bạch Liên Hoa, theo lời người bạn đã giới thiệu Tinh Anh cho Bạch Liên Hoa mà nói, Tinh Anh không hổ là tinh anh, chưa tới 30 tuổi đã là bác sĩ mổ chính khoa não của một bệnh viện lớn. Hơn nữa Tinh Anh còn rất hiếu thuận, tam quan đoan chính, nghề nghiệp là cứu sống người, cùng với Bạch Liên Hoa quả thực là một đôi trời đất tạo thành.

Bạch Liên Hoa cùng Tinh Anh hẹn hò ba lần, anh cảm thấy Tinh Anh rất dịu dàng sẵn sàng, nói năng chừng mực nên hết sức hài lòng. Lần hẹn hò thứ ba của họ bị điện thoại từ bệnh viện gọi tới cắt đứt, Tinh Anh liền nói hi vọng tới thứ bảy có thể bù lại. Bạch Liên Hoa không muốn Tinh Anh thức đêm, nhưng Tinh Anh kiên quyết nói chủ nhật y sẽ nghỉ ngơi, cho dù đi chơi tới khuya cũng không có vấn đề gì, cuối tuần y có một hội nghị quốc tế, nếu thứ bảy không gặp được...vậy phải đợi đến cuối tuần sau. Vì thế Bạch Liên Hoa nói thời gian tan việc cho Tinh Anh, hiện tại gọi điện đến hẳn là đang ở bên ngoài cửa hàng.

Vì không muốn Tinh Anh chờ lâu, Bạch Liên Hoa đành bỏ qua suy nghĩ nói chuyện với Yêu Nghiệt, nói với cậu hai câu liền ra khỏi cửa hàng.

Yêu Nghiệt vốn không có ý định theo dõi Bạch Liên Hoa, nhưng thời gian này trong cửa hàng chỉ còn một cửa còn mở, cho nên cậu rất tự nhiên đi ra, cũng rất tự nhiên nhìn thấy Bạch Liên Hoa ngồi lên xe của Tinh Anh.

Trong nháy mắt một mỗi cả ngày đều tan biến!

Yêu Nghiệt cảm thấy hưng phấn lạ thường, cậu vội vàng ngăn một chiếc taxi lại, nói tài xế đuổi theo chiếc xe phía trước. Nếu như cậu không nhìn lầm.....đó không phải là cái tên nổi danh “mặt người dạ thú” sao? Có vợ rồi còn ra ngoài giả tình anh làm loạn. Làm loạn còn chưa tính, y còn đặc biệt thích chụp ảnh trên giường của người yêu.

Ngồi trong xe taxi, Yêu Nghiệt cực kỳ khoái trá, cậu có cảm giác khoảng cách đến bộ mặt thật của Bạch Liên Hoa lại gần thêm một bước.

4. Chương 4

Đêm tháng sáu cũng không rét lạnh, chỉ có điều gió mát theo sông cứ từng đợt từng đợt thổi từng cơn vào thật sự là làm cho người ta buồn ngủ.

Yêu Nghiệt ngáp một cái, nghĩ mãi không ra rốt cuộc mình làm sai chỗ nào. Ăn cơm, hóng gió, tản bộ,... Kế tiếp rõ ràng phải là tình tiết lẩn phòng! Hai người kia tại sao lại có thể một đường tản bộ, một đường bắt đầu nhìn trăng mà suy nghĩ nhân sinh vậy?

Cậu thở dài, đem chuyện xảy ra trong hôm nay tỉ mỉ cẩn thận sắp xếp lại một lần.

Đầu tiên, ở trong tiệm kính gặp một vị khách có chút gian manh, chỉ dùng một ánh mắt liền quyến rũ thành công. Nói thật lúc Yêu Nghiệt quyến rũ khách hàng cũng không nghĩ đến sẽ bị Bạch Liên Hoa phát hiện. Trong đầu cậu thầm nghĩ, dù sao cũng là tự mình dâng đến cửa, không ăn thiệt là uống, nhìn người đàn ông này kiếm bẩy tám ngàn hẳn là không có vấn đề gì.

Chỉ là lúc Bạch Liên Hoa đẩy cửa ra sự việc trong nháy mắt liền thay đổi.

Thật ra Yêu Nghiệt nghe được tiếng đập cửa. Lúc này chỉ có cậu với Bạch Liên Hoa là hai chuyên viên đo mắt duy nhất còn đang bận, những người còn lại đều đi ăn cơm chiều, cho nên người gõ cửa tám phần là Bạch Liên Hoa. Đến lúc này, cậu không biết tránh thế nào, cũng không muốn tránh.

Cho anh bạch liên hoa này!

Nhìn thấy màn trình diễn này, để xem anh còn tiếp tục làm bạch liên hoa được không!

Yêu Nghiệt vì muốn kích thích Bạch Liên Hoa nên bắt đầu đối với khách hàng găm cẩn thận cẩn thận, so với cẩn cố gà còn cẩn thận hơn. Bất ngờ là, Bạch Liên Hoa chỉ bình tĩnh cầm đồ vật này nọ rồi ra ngoài.

Không phải chạy trốn chết, mà còn nói cậu, “hành động mau một chút”?!

Fuck, chỉ số đạo đức giả của người đàn ông này sao mà cao quá vậy?

Không đạt được kết quả mong muốn, Yêu Nghiệt nhất thời không còn hứng thú quyến rũ người khách nợ. Nói hai ba câu lừa gạt liền lừa được người nợ mua một bộ mắt kính bảy ngàn, cậu tiếp tục tiến hành kế hoạch trăm năm tìm ra điểm yếu của Bạch Liên Hoa.

Cũng không hẳn là không có hiệu quả. Ít nhất lúc này Bạch Liên Hoa đối trá nợ đã bắt đầu chú ý không cho cậu có cơ hội tiếp xúc khách nam!

Bị Bạch Liên Hoa cản trở, trợ mắt nhìn Bạch Liên Hoa liếc mắt đưa tình (?) với một vị khách hàng trung niên (?), Yêu Nghiệt đột nhiên hiểu được lý do cậu chán ghét Bạch Liên Hoa .

Mục tiêu sẵn sẵn của bọn họ giống nhau!

Bị Yêu Nghiệt hoặc Bạch Liên Hoahấp dẫn đại đa số là đàn ông, chỉ có một điểm khác biệt, đàn ông coi trọng Yêu Nghiệt phần nửa là muốn cùng người nợ lên giường, trong khi đàn ông coi trọng Bạch Liên Hoadaị đa số là muốn nâng niu trân trọng người ta.

Trên đời này còn có chuyện gì bất công hơn được nữa?

Yêu Nghiệt bỗng cảm thấy bản thân càng ngày càng ghét Bạch Liên Hoa. Cho nên khi nhìn thấy Bạch Liên Hoa ngồi trên chiếc xe thực biến thái của ngụy Tinh Anh, trong lòng cậu liền cảm thấy thích thú, như chó đói gặp được xương như mèo khô gặp được cá nhỏ. Yêu Nghiệt hai chân thoăn thoắt ngồi lên ghế trước của taxi, cos thành một tên biến thái cuồng theo dõi, làm cho tài xế taxi sợ đến mức không muốn lấy tiền của cậu.

Đương nhiên, về điểm này Yêu Nghiệt hoàn toàn không để tâm, tối thiểu thì đêm nay cậu đã đem toàn bộ thể xác và tinh thần dùng để tập trung vào sự nghiệp vạch trần Bạch Liên Hoa, căn bản không có thời gian để ý số tiền nhỏ kia.

Từ khách sạn đi ra, vòng vài vòng ở khu phố trung tâm, lại xuống xe bắt đầu tản bộ, Bạch Liên Hoa lúc đi là mười hai giờ khuya, hiện tại thời gian là... Yêu Nghiệt nhìn thoáng qua đồng hồ... Hai giờ sáng.

Fuck! Hai người kia rốt cuộc có bao nhiêu là lời muốn nói vậy, lẽ mà tới bây giờ? Thành thành thật thật đi thuê phòng không tốt hơn sao? Cái đồ biến thái, so với Bạch Liên Hoa càng biến thái! Nhiều đó thời gian đủ để cọt, để đổ sấp, để chơi SM, để yêu đương đầy đủ có biết không?!!

Làm cho Yêu Nghiệt đau khổ hơn nữa chính là, cách cậu mười bước phía trước là hai người tốt xấu cũng có thể trò chuyện cùng nhau, còn cậu thì một mình ngốc chờ trên băng ghế dài, thật là... thật sự là...

Rất buồn ngủ... ZzZzzZ

“Yêu... ”

“Hửm?”

“Yêu Nghiệt?”

“Hửm.... Gì?”

Yêu Nghiệt mở trừng mắt, sao tự dưng mình lại mơ thấy Bạch Liên Hoa vậy?

“Cậu sao lại ngủ ở đây?”

Trong mơ Bạch Liên Hoa vẫn là cái bộ dáng khiến người chán ghét!

“Cậu tỉnh xem nào! Yêu Nghiệt, ngủ ở chỗ này sẽ bị cảm đó.”

“Thật phiền, nếu không tại vì anh, tôi tại sao phải ngủ ở đây chứ?”

“Vì tôi?”

“Nói nhảm.... Nếu không bởi vì anh ở cùng tên biến thái kia, một tên đã lập gia đình còn ra đường yêu đương làm loạn, chưa kể còn thích chụp hình đối phương lúc lên giường nữa, tôi làm gì phải chạy ra đây ngủ? Tránh ra, tôi mệt lắm, hôm qua không ngủ đủ. ZzZzzZz”

Bạch Liên Hoa nhíu nhíu mày. Anh tìm nửa ngày cũng không tìm ra được cái gì có thể đắp cho Yêu Nghiệt, đành phải quay đầu nói với Tinh Anh: “Áo khoác của anh có thể cho tôi mượn dùng một chút được không?”

Tinh Anh vì có hẹn với Bạch Liên Hoa, đêm nay cố ý mặc đồ vest thật bảnh đến. Lúc này y đối với đủ loại thông tin Yêu Nghiệt lộ ra còn chưa kịp hồi phục tinh thần, vừa nghe Bạch Liên Hoa nói chuyện lập tức lấy cái áo khoác đang vắt trên cánh tay giao ra.

Bạch Liên Hoa thật cẩn thận dùng áo vest đắp cho Yêu Nghiệt. Anh cảm thấy bộ dạng Yêu Nghiệt ngủ thật là đáng yêu, bình thường biểu tình đằng hoàng không bao giờ nhìn thấy, lúc này lại hé ra một chút vẻ đơn thuần, có lẽ là nằm không thoải mái, cho dù đang ngủ cũng thường thường động đến động đi.

Như vậy không được, vẫn phải nhanh mà đưa cậu ta về nhà thôi!

Bạch Liên Hoa quyết định, vẻ mặt nghiêm túc hỏi Tinh Anh: “Cậu ấy nói có thật không? Anh đã kết hôn rồi?”

Tinh Anh xấu hổ, gật gật đầu: “Tôi cùng cô ấy chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, cô ấy biết tôi là... là...”

Bạch Liên Hoa lại hỏi tiếp: “Anh đã có rất nhiều người yêu? Lại còn phải chụp hình nữa?”

Tinh Anh vội vàng xua tay: “Không phải, không phải tôi. Là vợ của tôi, cô ấy đồng ý cho tôi ở bên ngoài lung tung, nhưng phải mang hình về cho cô xem. Tôi thật sự không có hứng thú ở phương diện này! Tôi cũng ghét việc này!”

Bạch Liên Hoa thở dài: “Vậy anh ban đầu cũng chuẩn bị làm thế với tôi?”

Tinh Anh cuống quýt, lớn tiếng phủ nhận: “Không không không, làm sao có thể? Tôi đối với anh là thật lòng! Từ khi gặp anh, tôi mới phát hiện tôi trong quá khứ biến thái biết bao nhiêu. Bạch Liên Hoa, anh hãy nghe tôi nói, tôi đã suy nghĩ đến việc ly hôn với vợ, tôi muốn quang minh chính đại đến với anh. Thật đấy, anh phải tin tôi! Tôi biết tôi không xứng, nhưng tôi không buông tay được! Cầu xin anh, muốn tôi thế nào cũng được, tôi sẽ sửa, nhất định sẽ sửa!”

“Ừm?” Cái lỗ tai của Yêu Nghiệt bỗng nhiên bị tuyên ngôn bùng nổ đánh thức.

“Xuyt — —Nhỏ giọng thôi!” Bạch Liên Hoa nhíu nhíu mày, sau đó biểu tình khôi phục dịu dàng. “Tôi tin tưởng lời của anh.” Bạch Liên Hoa vỗ nhẹ nhẹ bả vai của Tinh Anh.

“Ô oa.....Anh phải tin tưởng tôi... tôi thật sự hối cải muốn thay đổi...”

Yêu Nghiệt xoa xoa mắt. Có chuyện gì đây? Sao tự dưng tên biến thái này lại đột nhiên khóc như vậy?

“Tôi tin tưởng anh, nhưng tôi cũng sẽ không đến với anh.” Bạch Liên Hoa dừng một chút rồi lại nói. “Bởi vì tôi không thích anh. Chúng ta đã tiếp xúc vài lần, thật có lỗi, anh không phải là người tôi muốn tìm. Nhưng mà chỉ cần anh khẳng định sửa sai, sớm muộn gì cũng gặp được người thích hợp của anh. Về phần ly hôn, cho dù là vợ của anh có vấn đề, nhưng anh cũng phải có trách nhiệm với cô ấy chứ, đúng không?”

“Ô ô.....Chẳng lẽ chúng ta thật sự..... Thật sự không đến với nhau được sao? Tôi rất thích anh, tôi chỉ muốn cùng anh bên nhau.”

“Tình yêu là chuyện của hai người. Đừng khóc, tôi biết Tinh Anh là một người kiên cường dũng cảm, cho dù dù việc giải phẫu khó khăn thế nào, anh cũng sẽ tìm mọi biện pháp vượt qua, chẳng sợ tiếc mấy đêm ở sở. Sửa khuyết điểm tuy rằng rất khó nhưng tôi tin tưởng anh nhất định có thể làm được. Được rồi, tôi phải đưa đồng nghiệp của tôi về nhà, anh cũng nên trở về đi! Cảm xúc không ổn định thì đừng lái xe, nhờ người chở về đi.”

Bạch Liên Hoa nâng Yêu Nghiệt dậy, đem áo khoác trả lại cho Tinh Anh, hai người cùng nhau đi đến ven đường. Yêu Nghiệt hiện tại còn mơ hồ, cậu cảm thấy mình sống hơn hai mươi năm, còn chưa từng gặp qua biến thái khóc cầu sửa lỗi sai.

“Tôi mời cậu ăn cơm!” Lúc đưa Yêu Nghiệt xuống xe, Bạch Liên Hoa đột nhiên nói.

“Sao?”

“Hôm nay nếu không phải vì có cậu đi theo, tôi làm sao biết Tinh Anh là loại người này. Cho nên tôi nghĩ phải mời cậu ăn một bữa, để cảm ơn.” Bạch Liên Hoa thành khẩn nói.

Yêu Nghiệt nuốt nước miếng một cái, nghĩ thầm, tuy rằng mình cũng chẳng có ý tốt nhưng có thể bắt chẹt được Bạch Liên Hoa một chút cũng chẳng sao, tạm thời coi như là bồi thường hai lần thất bại trước.

“Được thôi!”

Cậu nở một nụ cười vô cùng Yêu Nghiệt, làm Bạch Liên Hoa nhìn đến ngẩn ngơ.

5. Chương 5

Sau khi đưa Yêu Nghiệt về nhà, Bạch Liên Hoa nằm thẳng đến tờ mờ sáng cũng chưa ngủ. Trước ở trong nhà anh đổ nước cho lục la, sau đó sửa sang lại giá sách một lần lại một lần, cuối cùng ngồi vào bàn học yên lặng tự hỏi.

Trên bàn học đặt một khung ảnh màu đen, đó là ảnh gia đình của Bạch Liên Hoa. Ảnh chụp đôi vợ chồng cười cực kì ngọt ngào, nam khôi ngô nữ xinh đẹp, làm cho người ta nhìn thấy liền không khỏi tán dương ông trời tác hợp. Người vợ trong tay ôm một đứa bé mập mạp chính là Bạch Liên Hoa.

Ba, mẹ, suy nghĩ của con quả nhiên đúng, trên thế giới vẫn còn nhiều người tốt....

Bạch Liên Hoa sờ sờ khung ảnh. Anh nhớ tới Yêu Nghiệt vì muốn bảo vệ anh, vì không tiện đến trước mặt vạch trần quá khứ của Tinh Anh, đành phải yên lặng theo dõi bọn họ cả một đêm, khóe miệng anh lặng lẽ nhếch. Yêu Nghiệt không thể nghi ngờ chính là một người tốt.

Tuy rằng hướng công tác của cậu có chút lệch lạc, nhưng có ai là hoàn hảo đâu? Lúc anh vừa mới được trụ sở chính đào tạo ra, lần đầu đo mắt cũng không làm tốt được như vậy, có lẽ sau này nên bồi dưỡng cậu ta thành quản lí nhỉ?

Bạch Liên Hoa nhớ về cái lúc mình vừa vào tiệm đã được quản lí chi nhánh vui vẻ tán dương, không qua hai năm liền được người nọ đề cử làm quản lí mới. Thế giới thật là kỳ diệu, hiện tại anh cũng phải làm cùng một chuyện mà quản lí cũ đã từng làm. Hy vọng Yêu Nghiệt sẽ không phụ lòng mong đợi của mình!

Bạch Liên Hoa lại ngồi một chút rồi quyết định đi ngủ. Sáng chủ nhật anh còn phải làm nửa ngày nữa. Anh ngủ một chút, ăn trưa rồi mới ngồi xe đến cửa tiệm.

Yêu Nghiệt đã tới rồi, nhìn cậu thật tràn đầy tinh thần giới thiệu các loại mắt kính cho một nữ khách hàng. Tâm tình của Bạch Liên Hoa nháy mắt tốt hơn hẳn, anh quan sát Yêu Nghiệt một hồi lâu, phát hiện đối phương hôm nay có biểu hiện rất bình thường, không giống như mọi hôm “không từ thủ đoạn” để đẩy mạnh lượng tiêu thụ mắt kính.

Đợi cho đến lúc ăn cơm chiều, Bạch Liên Hoa lặng lẽ hỏi Yêu Nghiệt có thích ăn cay hay không, sau khi nghe được câu trả lời vừa lòng, anh hẹn Yêu Nghiệt ngày nghỉ cuối tuần đến một quán cơm cay. Ngày hôm nay, bởi vì tâm trạng của Bạch Liên Hoa rất tốt, Yêu Nghiệt lần thứ hai u oán phát hiện lượng tiêu thụ lại thua người ta không chỉ một chút.

Đến ngày hẹn, buổi chiều Bạch Liên Hoa bỗng nhiên lại nhận được một cú điện thoại do Tinh Anh gọi tới nói muốn tìm anh “làm chứng”. Anh nghĩ nghĩ rồi quyết định gọi Yêu Nghiệt cùng đi. Bạch Liên Hoa cảm thấy Tinh Anh có thể cố sức sửa chữa sai lầm trong đó có một phần công lao là của Yêu Nghiệt.

Ba người đầu tiên đến trung tâm khu phố, sau đó Tinh Anh lái xe dẫn bọn họ đến một bãi đậu xe ngoài trời. Tinh Anh lấy ra từ hành lí một cái túi ni lông đen chắc chắn.

“Tất cả bằng ghi hình đều ở đây, ngay cả phần cứng trong máy tính đều lấy ra cả, chắc là không còn bản sao chép nào đâu.” Túi ni lông to đó bao gồm đĩa hình, phần cứng di động, bằng video cất giữ đã lâu của y. “Tôi đã tìm bác sĩ tâm lý cho vợ tôi, lần đầu trị liệu có thể có kết quả tốt. Đợi khi cô ấy hoàn toàn bình phục tôi sẽ ly hôn với cô ấy. Hai người đến làm chứng nhé!”

Tinh Anh để túi ni lông xuống đất, sau đó lấy cái xe màu trắng sành điệu của mình nghiêng qua nghiêng lại vài lần. Cuối cùng ba người cùng nhau mở túi ra coi, bên trong đã hoàn toàn nát bét liên quảng vào thùng rác.

“Tốt rồi.” Lúc làm xong Tinh Anh thở ra một hơi dài, “Giờ tôi cảm thấy như được sống lại. Cảm ơn hai người, về sau tôi sẽ cố mà làm người tốt. Bạch Liên Hoa, chờ đến lúc tôi xứng đáng với anh, tôi có thể quay về tìm anh hay không?” Bạch Liên Hoa vội lắc đầu. “Tôi hiểu rồi.” Tinh Anh âm thầm lái xe rời đi.

“Tôi nói...” Yêu Nghiệt đột nhiên nhíu mày, “Anh ta tự nhiên đi như thế, tốt xấu gì cũng phải đưa chúng ta đến nhà ga chứ! Đây là cái nơi khỉ gió gì vậy?!”

Bạch Liên Hoa cười cười, “Không sao, tôi biết đường đến nhà ga. Cậu có đói không, đúng lúc có thể đi ăn cơm chiều.”

Yêu Nghiệt tiếp tục nhăn mặt: “Vậy, anh dẫn đường đi!”

Hai người sóng vai bước ra khỏi bãi đỗ xe. Bạch Liên Hoa so với Yêu Nghiệt thì cao hơn một tí, chỉ là Yêu Nghiệt lúc này lại màng dày da để cao nên đã đem chiều cao cân bằng rồi.

Hai người đều rất đẹp trai rất tuấn tú, dáng người lại cao, eo nhỏ hông nở, cùng nhau đi trên trường thật khiến nhân dân toàn quốc đều muốn kêu thét.

“Cậu nói y từ nay về sau có hối cải để làm người tốt được hay không?” Bạch Liên Hoa đột nhiên hỏi.

“Tôi cảm thấy chẳng có tí hi vọng. Người ta nói sao nhỉ, giang sơn dễ đổi bán tính khó dời. Vài người sinh ra đã đen, tẩy thế nào cũng trắng không nổi.” Giống như tôi vậy. Yêu Nghiệt đem câu cuối nuốt vào, nhướn mày nhìn Bạch Liên Hoa: “Nếu y có thể trở lại thành người tốt thì mới là kì lạ!”

“Tôi tin y có thể thay đổi.” Bạch Liên Hoa cúi đầu nhỏ giọng nói thầm. Mặc dù chỉ có một ít nhưng cuộc đời vẫn tốt đẹp, không phải sao?

“Được thôi! Vậy chúng ta mở mắt mà chờ vậy.” Yêu Nghiệt đột nhiên có chút không đành lòng đã kích Bạch Liên Hoa.

“Tôi đói muốn chết, nóng muốn chết, hôm nay vừa ăn cay vừa ngồi phòng máy lạnh đi!”

“Chúng ta đi xe thôi!” Bạch Liên Hoa ngẩng đầu, lấy thẻ sét đánh không kịp bưng tai chặn một chiếc taxi sắp vượt qua họ.

Đại khái hôm nay không phải cuối tuần, hai người lại đến tương đối sớm cho nên lúc đến quán cơm nổi tiếng Bạch Liên Hoa giới thiệu, hai người không cần phải xếp hàng chờ.

Bạch Liên Hoa nhường đồ ăn cho Yêu Nghiệt, lúc bị hỏi uống ít hay nhiều rượu, anh lắc đầu ngượng ngùng nói: “Cậu uống đi! Tôi không uống rượu.”

Trên mặt Yêu Nghiệt lộ ra biểu cảm kì lạ, sau đó gọi người bán hàng cho sáu chai bia và một ly nước chanh.

Đồ ăn lục tục được đưa lên, tuy rằng Bạch Liên Hoa có thể ăn cay, nhưng chỉ một ly nước chanh thật sự là quá ít, anh uống ba bốn lượt mà vẫn cảm thấy cay xé cổ họng.

Lúc anh định kêu thêm đồ uống, Yêu Nghiệt lại nói bia này ít cồn, uống một chút để giảm cay cũng không sao. Bạch Liên Hoa thấy đôi môi Yêu Nghiệt bị cay đến đỏ au lên, không đành lòng từ chối tiếp, anh giờ ly bia lên uống.

6. Chương 6

Yêu Nghiệt vừa nghe Bạch Liên Hoa nói sẽ không uống rượu, tâm trạng nhất thời phấn khởi hẳn. Cậu cứ một ly rồi một ly liên tục rót cho Bạch Liên Hoa, chờ cho uống đến lúc chính bản thân cậu cũng gục lên gục xuống, ngẩng đầu nhìn lại phát hiện ánh mắt của Bạch Liên Hoa lại càng ngày càng sáng.

Có làm không, cái chuyện này mà cũng lừa gạt được sao?

Bạch Liên Hoa không hổ là bạch liên hoa, khả năng uống rượu so với ngàn chén không say cũng không khác gì mấy.

Yêu Nghiệt một bên oán thầm, một bên đem kế hoạch A kế hoạch B gì gì đó của đêm nay thu hết trở về.

“Cậu ăn xong rồi?” Bạch Liên Hoa đột nhiên hỏi.

Yêu Nghiệt tiên sinh bỗng cảm thấy giọng nói của Bạch Liên Hoa nghe thật hấp dẫn. Cậu gật gật đầu.

“Vậy chúng ta đi!” Bạch Liên Hoa vỗ bàn một cái rồi tìm người tính tiền.

“Đi đâu cơ?”

“Con đường phát ra tiếng kêu cằm phẫn chính là nơi cần phải đi!”

“..... Ồ?”

Yêu Nghiệt nhận ra Bạch Liên Hoa hình như không giống bình thường lắm, nhưng mà cậu cũng không nói được rốt cuộc là không bình thường chỗ nào. Sau khi cậu theo chân Bạch Liên Hoa đi xuyên qua mấy chục khu phố vừa tối vừa hẹp, cuối cùng mới phát hiện ra chỗ không đúng.

“Chúng ta rốt cuộc đang đi đâu vậy?” Yêu Nghiệt tiên sinh nhăn mặt.

“Hừm! Cậu không nghe được sao?” Về mặt Bạch Liên Hoa chăm chú.

Yêu Nghiệt nín thở.

“Nghe nghe nghe cái gì?” Người này chắc không phải mượn rượu giả khùng đùa mình chứ?

“Tiếng khóc!” Bạch Liên Hoa kích động, “Chẳng lẽ cậu không nghe thấy tiếng khóc sao?? Híc híc.... híc..... híc híc híc híc..... “

Lưng Yêu Nghiệt chợt lạnh. Thời gian này nói muộn không muộn, nói sớm cũng không sớm, mấy anh em thích bay bay tới lui chắc không hoạt động vào lúc này đâu nhỉ?

“Theo tôi!” Bạch Liên Hoa đột nhiên túm tay Yêu Nghiệt chạy vội về phía trước.

Yêu Nghiệt đáng thương tuy rằng bình thường cũng có đến phòng tập định kì nhưng sau khi tốt nghiệp trung học cậu đã không còn chạy quá nhanh nữa. Giờ thì cậu một đường chạy một đường lo thở, đầu còn không quên nghĩ, cái thân nhỏ của Bạch Liên Hoa sao lại chạy trốn nhanh như vậy!

Chờ bọn họ đi đến một cái góc, cúi đầu quả nhiên nghe được tiếng khóc. Trong lòng Yêu Nghiệt căng thẳng, tay cũng nắm chặt Bạch Liên Hoa, chỉ thấy trong bóng đêm từ từ lộ ra một cái người cuộn mình lại....

Gì vậy trời, ra là một bé học sinh.

Yêu Nghiệt buông tay Bạch Liên Hoa. Người phía sau lập tức vọt lên.

“Sao cậu ngồi đây khóc vậy?”

Kỳ thật không cần hỏi Yêu Nghiệt cũng có thể đoán được hơn phân nửa rồi. Giờ là hơn bảy giờ tối, ở đây lại lòi ra một bé học sinh ngây thơ non nớt ngồi trong một cái hẻm nhỏ không dám về nhà, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có một lí do. Nhìn hai cái đùi của cậu bé run rẩy run rẩy kia, xem ra là bị ai đùa dai lột mất quần rồi phải không?

Yêu Nghiệt còn đang đứng phán đoán tình huống thì đầu bên kia, bé học sinh nọ đã bắt đầu nức nở kể hết sự tình một lần cho Bạch Liên Hoa nghe, nó quả thật là bị một thằng nhóc bắt lương xảo trá vơ hết tài sản rồi còn bị cắt quần nữa. Yêu Nghiệt nghĩ thầm, Bạch Liên Hoa gặp loại tình huống này nhất định sẽ giúp người ta, mà động tác kế tiếp của anh làm cho hồn cậu bị dọa đến bay hết một nửa!

“Không có quần để về? Đừng lo, tôi cho cậu!”

Yêu Nghiệt vội dè cái tay mà Bạch Liên Hoa đang hướng về hông. Giỡn à!! Nếu để Bạch Liên Hoa không mặc quần cùng đi chung với cậu, cậu sẽ phải giải thích thế nào?! Cậu không muốn cùng một bạch liên hoa xảy ra cái gì đâu!

“Anh chờ một chút!”

“Làm sao vậy?” Bạch Liên Hoa dùng ánh mắt lấp lánh lấp lánh nhìn cậu.

Yêu Nghiệt nuốt nước miếng một cái, đầu óc xoay chuyển sắc bén: “Cho dù anh đưa quần cho nó, nó cũng mặc không vừa. Hai người ở đây đợi, tôi đến cửa hàng mua cho nó một cái!”

Yêu Nghiệt chạy đi với tốc độ còn mau hơn là lúc chạy đến. Vội vàng mua đồ rồi vội vàng trở về. Hiện tại cậu đã nhìn ra, Bạch Liên Hoa đại khái là say rồi. Chẳng qua người khác là say rượu loạn tính, uống rượu xong là có nhiều phun hết bấy nhiêu, xảy ra trên người Bạch Liên Hoa lại biến thành say rượu giúp người làm niềm vui!

Thói quen này..... Sao mà đánh sợ vậy á á!!

Yêu Nghiệt trở về con ngõ nhỏ, nhìn cái quần vẫn còn nằm trên người Bạch Liên Hoa, cậu nhẹ nhàng thở ra. Còn bé học sinh trung học yếu ớt kia hiện tại đang nằm trong ngực Bạch Liên Hoa mà khóc, cái miệng trắng như tuyết cũng được anh dùng thân thể che lại, chỉ để hai cái chân nhỏ lộ ra ngoài. Bạch Liên Hoa lại một bên vỗ lưng, một bên dịu dàng khuyên nhủ, nhìn thế nào cũng thấy lạ lạ.

Yêu Nghiệt duỗi tay đem thăng nhóc kéo lại, ném quần thể thao cho nó. Bé học sinh run rẩy trốn phía sau Bạch Liên Hoa mặc quần. Tuy là không có quần lót nhưng ít ra so với việc thả rông thì vẫn còn tốt hơn nhiều. Bạch Liên Hoa sau đó còn phát biểu cảm nghĩ oai phong lẫm liệt một lần mới để người ta đi. Yêu Nghiệt cảm thấy, thăng nhóc lúc gần đi nhìn bọn họ bằng ánh mắt như là nhìn thấy Quan âm bồ tát vậy.....

Quả nhiên hôm

nay không nên đi cùng Bạch Liên Hoa!!

Tinh thần và thể lực làm việc quá độ, Yêu Nghiệt không dám làm gì mạnh động nữa, lúc này đành phải dịu dàng hỏi Bạch Liên có muốn về nhà không.

“Không! Tôi vừa hỏi thăm được, người bắt nạt tiểu Kiệt là một thiếu niên hư hỏng ở gần đây, tôi muốn tới chỗ bọn họ thường đến để khuyên bảo họ!”

Trước mắt Yêu Nghiệt tối sầm lại, cậu cảm thấy có lẽ đêm nay còn chưa xong việc đâu. Cậu lưỡng lự thật lâu giữa việc nên để Bạch Liên Hoa tiếp tục ở đây làm người tốt hay là nên nghĩ cách đưa người say về nhà, cuối cùng vẫn không thể không thừa nhận, trong lòng cậu vẫn còn tồn tại lương tâm.

Nếu tùy ý để Bạch Liên Hoa tiếp tục đi nữa, sớm muộn gì anh ta cũng sẽ biến thành cái người trong câu chuyện đồng thoại đem hết đồ của mình cho người khác.

Tệ nhất chính là, nếu cái đám phần tử bất lương nhìn thấy Bạch Liên Hoa đang không tỉnh táo thì.....

Yêu Nghiệt rung mình một cái, quyết định cố gắng khuyên Bạch Liên Hoa về nhà. Chỉ là trước khi lay động được Bạch Liên Hoa, bọn họ đã tới cái địa bàn của đám thiếu niên hư hỏng rồi.

“Này, có phải mấy đứa chính là người đã khi dễ tiểu Kiệt %^\$\$@%\$%..... ##\$%&%@#”

Nhìn Bạch Liên Hoa đầu niêm “lòng từ bi”, Yêu Nghiệt âm thầm xoay nắm tay, nhặt một cục gạch nằm dưới đất. Không còn cách nào khác, nhiều năm rồi không đánh nhau, vũ khí so với tay không vẫn tốt hơn. Cái đám này nhìn thì lớn nhất chắc cũng mười tám mười chín tuổi thôi, chắc là sẽ yên bình thôi?

“Yêu Nghiệt, cậu cầm gạch làm gì?”

Yêu Nghiệt trừng mắt nhìn, ngơ ngác nhìn cái đám bất lương từng người từng người áy náy nhìn Bạch Liên Hoa, thề từ nay về sau không bao giờ.... vợ vệt tiền bạc của bạn học nữa, nhất định sẽ cố gắng học tập mỗi ngày hướng về phía trước. Yêu Nghiệt đột nhiên cảm thấy, hôm nay trắng lên đường như có chỗ nào không đúng.

“Ừ, gạch? Ai, tôi thấy có người đem gạch để giữa đường, sợ người khác vấp chân cho nên muốn dời ra... Đúng vậy, dời ra.” Yêu Nghiệt nhẹ nhàng buông gạch.

Hiện tại Yêu Nghiệt có thể khẳng định, cậu đã quá say. Lúc cậu cùng Bạch Liên Hoa ra khỏi quán cơm, cậu chắc chắn đang nằm mơ, không sai, nằm mơ thôi.

“Quan âm bồ tát, à không, Bạch Liên Hoa, anh xem, thời gian cũng không còn sớm nữa, ngày mai chúng ta còn phải đi làm, bây giờ tôi đưa anh về nhà được không?”

Bạch Liên Hoa nhíu nhíu mày, nét mặt có chút mê mang: “Cậu có nghe thấy không, xúi đám nhỏ này thu phí bảo hộ khắp nơi là một đám xã hội đen, hình như là đàn em của cái quỷ gì ca ấy.”

Một trong hai thế lực xã hội đen của thành phố Quỷ đại ca!

Da đầu Yêu Nghiệt tê ra, cậu cảm thấy một viên gạch thôi thì không đủ, có lẽ nên tùy thời chuẩn bị gọi 110 mới tốt. Cậu vô cùng đau khổ nhìn Bạch Liên Hoa, xoa xoa thái dương, quyết định ra đòn sát thủ.

“Tôi say rượu, cảm thấy chóng mặt quá.” Yêu Nghiệt liếm liếm môi.

Bạch Liên Hoa đột nhiên từng bước tiến lên, lấy trán mình áp lên trán của Yêu Nghiệt.

“Tốt lắm, không có phát sốt.”

Yêu Nghiệt nhìn thấy Bạch Liên Hoa hé môi, cơ bản chưa kịp nghĩ ra vì sao uống rượu say thì phát sốt, cậu chỉ cảm thấy trái tim của mình như muốn nhảy vọt ra ngoài.

“Thấy khó chịu sao lại không nói sớm với tôi? Để tôi đưa cậu về nhà trước. Ngoài chóng mặt ra thì còn làm sao nữa không?” Giọng nói Bạch Liên Hoa dịu dàng như nước rơi.

Yêu Nghiệt vội vàng lùi một bước: “Chỉ là say rượu thôi, ngủ một giấc là ổn ngay. Chúng ta về nhà thôi, về nhà anh trước sau đó về nhà tôi.” Cậu cũng không dám để Bạch Liên Hoa ở ngoài đường một mình.

Miệng Bạch Liên Hoa hé nhỏ, tự hỏi chừng năm giây, sau đó lắc đầu: “Tôi trở về với cậu, chờ cậu không có gì thì tôi mới về.”

Yêu Nghiệt nghĩ, thế cũng tốt, qua một chút nữa không biết chừng Bạch Liên Hoa liền bớt say.

Bạch Liên Hoa gọi một chiếc taxi, thông thạo báo địa chỉ nhà Yêu Nghiệt. Yêu Nghiệt vốn định hỏi vì sao anh ta biết địa chỉ nhà mình, sau lại nghĩ, quản lý cửa hàng có địa chỉ của nhân viên cũng bình thường thôi, cậu dựa vào ghế, chậm rãi thở ra một hơi.

Hai người cùng nhau vào nhà Yêu Nghiệt, Yêu Nghiệt nhìn căn phòng lộn tung phèo cả lên, nhất thời cảm thấy xấu hổ. Cậu còn chưa kịp nói chuyện Bạch Liên Hoa đã đỡ cậu ngồi trên sofa. Không thể không nói, Bạch Liên Hoa chăm sóc người khác rất giỏi. Trước ngấm trà chờ Yêu Nghiệt, sau chuẩn bị nước tắm kỹ càng, chờ Yêu Nghiệt tắm xong, phòng khách đã sạch đến mức muốn chọt mù mắt cậu.

Bạch Liên Hoa lại giục cậu đi ngủ, anh tìm nửa ngày cũng không ra được cái đồng hồ báo thức, cuối cùng đành lấy điện thoại của mình đặt thời gian rồi để trên đầu giường Yêu Nghiệt.

Yêu Nghiệt cảm thấy Bạch Liên Hoa một bên cần nhần liên một bên ở trong phòng đi loạn trong phòng thật buồn cười. Cửa sổ bị Bạch Liên Hoa mở ra một kẽ hở, không khí mát mẻ của ban đêm luồn vào, Yêu Nghiệt bỗng cảm thấy mí mắt có chút nặng.

Nhà của cậu trước giờ dùng để cậu một mình “liếm miệng vết thương”, tối nay lại có một bầu không khí khác hẳn. Cái khác hẳn này cũng không làm cho cậu khó chịu.

Cậu không biết Bạch Liên Hoa đi lúc nào, vì cậu đã ngủ rồi.

Xong rồi, sao lại ngủ trước mặt tên đàn ông này chứ.

Đó là suy nghĩ cuối cùng của cậu.

7. Chương 7

Lúc Bạch Liên Hoa tỉnh lại lòng có chút hốt hoảng.

Áo sơ mi rất nặng mùi lại có nhiều nếp nhăn, trí nhớ của ngày hôm qua dừng lại ở màn Yêu Nghiệt đổ bia cho uống.

Đây là kết quả của..... say rượu?

Bạch Liên Hoa ngồi dậy, không thấy có gì không khỏe. Ngày xưa có một người bác xa cho uống một chén rượu gạo thế là anh mê man một đêm, sau đó cả nhà của bác từ đó nghiêm cấm anh không được uống rượu. Như vậy tính ra bia tối hôm qua anh uống có thể được cho là chén đầu tiên của cuộc đời.

Nhưng tại sao cái gì cũng không nhớ rõ vậy, say quá sao?

Bạch Liên Hoa nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức trên đầu giường, thời gian còn sớm. Anh rất muốn gọi điện thoại cho Yêu Nghiệt, hỏi xem tối hôm qua có phải do cậu mang mình về nhà hay không. Quan trọng nhất là, bữa cơm ngày hôm qua vốn là dùng để cảm ơn Yêu Nghiệt, nếu mà hôm qua còn làm Yêu Nghiệt phải thay mình giải quyết hỗn loạn nữa thì, thật là áy náy.

Bạch Liên Hoa tìm một hồi lâu cũng không tìm ra được điện thoại, tức khắc càng thêm khó hiểu.

Hay là tối hôm qua làm mất rồi? Trong này lại là cái gì nữa?

Từ trong túi quần anh lôi ra một cuộn giấy gấp lại hỗn độn, bên trong nó lại rút ra cái gì đó rơi xoạch trên mặt đất.

Cái này là..... ngón tay?

Bạch Liên Hoa trợn mắt há mồm. Đây là ngón tay của người phải không? Chỉ là một đoạn nhỏ, hình như là bị cắt đứt từ một cái ngón tay nhỏ khác, hình như là ở trong quần anh cả một đêm, màu của nó nhìn có chút khủng bố.

Tại sao trong túi quần của mình lại có cái thứ này?

Bạch Liên Hoa nhặt ngón tay lên xem xét cẩn thận. Nhìn qua hình như không phải ngón tay của Yêu Nghiệt, tuy nhiên anh cũng không dám chắc chắn.

Anh càng nghĩ càng muốn gọi điện cho Yêu Nghiệt, đáng tiếc anh lại không nhớ số điện thoại của cậu. Hôm qua sau khi cơm nước xong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu như hại Yêu Nghiệt bị thương, vậy thật là..... thật là.... Khoan đã! Đem cái lông tay bị cắt này bỏ tủ lạnh ngâm nước đá còn có thể dùng tiếp hay không?

Bạch Liên Hoa vò một cái lao ra khỏi phòng ngủ, tìm cái chén thủy tinh đựng nước, bỏ bốn cục đá vào, sau khi bỏ lông tay đầu vào đó rồi mới thở ra một hơi. Anh nhớ ra trên cuộn giấy bao ngón tay hình như còn viết gì nữa, vội vàng trở về phòng.

Thuốc đông y, một châm liền hiệu quả, sinh long hoạt hổ.....

Ra là một cái giấy quảng cáo tùy tiện xé xuống trên cột điện.

Bạch Liên Hoa lật mặt trái lại, ba chữ màu đỏ sậm đập vào mắt.

Thư hồi lỗi?

Trừ bỏ ba chữ này thì không còn chữ nào khác, ngoài ra trên đó còn rất nhiều dấu tay màu đỏ, máu loang lổ lổ đốm theo lông tay lúc này chảy ra.

Bạch Liên Hoa lại há mồm. Cái thứ đồ này hiển nhiên không phải lương dân như anh nên có. Tối hôm qua rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy trời? Thư hồi lỗi này rốt cuộc là ai hồi ai? Anh nghĩ nghĩ, cảm thấy mình vẫn nên nhanh chóng đến cửa tiệm, tìm số điện thoại của Yêu Nghiệt, gọi hỏi xem cậu ấy có bị thương hay không mới là quan trọng nhất. Nghĩ liền lập tức ào đi không thèm ăn cơm, bản thân thì sửa soạn lung tung một hồi, ra cửa gọi xe.

Bạch Liên Hoa đến sớm hơn bình thường một tiếng. May mà anh có chìa khóa, nếu không sợ là đã bị nhốt ngoài cửa tiệm rồi. Tìm được sổ liên lạc của nhân viên, tìm đến tờ giấy của Yêu Nghiệt, anh cuống quýt gọi điện cho Yêu Nghiệt. Đối phương khóa máy. Bạch Liên Hoa suy nghĩ, lại gọi cho số của mình. Điện thoại vang hai tiếng, tiếng tiếp theo liền bị cắt đứt. Bạch Liên Hoa nhú mày, chuyện tối hôm qua, nơi rơi điện thoại có lẽ có liên quan đến chuyện xảy ra tối hôm qua. Có người nhận điện thoại, có lẽ không nằm trong tay một tên trộm nào đó, đối phương nhiều khi còn có thể biết được chút gì. Anh nhanh chóng gọi lại lần nữa.

“Cái đồng hồ báo thức này có dễ yên không..... “

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nam lười biếng. Bạch Liên Hoa trừng mắt.

“Yêu, Yêu Nghiệt! Yêu Nghiệt phải không? Tôi là Bạch Liên Hoa!”

“Hửm.... Ai cơ? Là điện thoại hả? Không phải đồng hồ báo thức sao?” Trong giọng Yêu Nghiệt còn mang theo chút mơ màng, Bạch Liên Hoa cảm thấy ngực mình như bị cái gì đó nhẹ nhàng gãi một cái.

“Yêu Nghiệt, cậu có khỏe không? Tôi hôm qua tôi không có làm gì chứ? Tay của cậu.... “

“Uì — —”

Bên kia điện thoại đồng thời truyền đến một tiếng la đau. Bạch Liên Hoa nhất thời gấp đến mức toát mồ hôi.

“Yêu Nghiệt, tay cậu..... “

“Tay của tôi không có việc gì, chỉ là ngón chân đánh vào đầu giường, đau chết mất.” Giọng nói Yêu Nghiệt nghe có vẻ tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

“Tốt cái gì chứ? Đau muốn chết.” Yêu Nghiệt dừng một chút, đột nhiên thay bằng giọng nghiêm túc, ” Tôi nói, anh chắc sẽ không phải là..... Không nhớ rõ tối hôm qua làm gì tôi nhỉ?”

Tiếng nói của Yêu Nghiệt vừa trầm thấp vừa êm tai, nội dung câu nói lại có chút dọa người.

“Tôi làm cậu, làm cái gì?”

“Không có gì. Dù sao anh cũng không nhớ. Lần sau đừng uống bia rượu nữa, để gặp chuyện không may. Ủa? Hình như bây giờ còn sớm, tôi phải ăn gì đã rồi mới đến cửa tiệm.” Yêu Nghiệt lúc này khôi phục giọng nói biếng nhác ngày thường.

“Tôi rất cuộc làm gì cậu? Cậu phải nói tôi biết chứ!”

“Không có gì ghê gớm lắm. Được rồi, tôi cúp máy đây. lát nữa trả lại cho anh.” Yêu Nghiệt cúp điện thoại.

“Khoan đã!” Mặc kệ là tôi đã làm gì tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm mà!

Bạch Liên Hoa đặt điện thoại xuống. Đột nhiên có loại cảm giác không thực tế. Di động của mình tại sao lại chạy tới chỗ Yêu Nghiệt? Anh nghĩ đến một loại khả năng, trên mặt từng đột từng đột nóng nổi.

Chỉ là nếu thật sự xảy ra loại sự tình này, tại sao Yêu Nghiệt lại bảo là không có gì ghê gớm?

Phải rồi, Yêu Nghiệt là người cực kì tốt, nói không chừng là vì muốn mình không cần áy náy cho nên mới nói như vậy.

Yêu Nghiệt bị thương còn muốn giết mình nữa, tình cảm vừa sâu đậm vừa cao thượng này người bình thường không thể với tới!

Nhưng mà nếu là phải chịu trách nhiệm với Yêu Nghiệt thì hình như cũng đâu có vấn đề?

Ấy ấy, phải dùng tấm lòng thuần khiết nghĩ về chuyện này! Yêu Nghiệt còn chưa chắc sẽ nhận lời xin lỗi nữa!

Ai..... Chuyện tối hôm qua tại sao một chút cũng không nhớ ra vậy?

Nhân viên cửa hàng lục tục tới, Bạch Liên Hoa lại tiếp tục một bên chuẩn bị công việc, một bên tự hỏi phải làm sao để Yêu Nghiệt chấp nhận thành ý của anh. Cho đến khi người khách đầu tiên đẩy cửa vào, Yêu Nghiệt cũng chưa đến.

“Tôi cảm thấy khuôn mặt của ngài đây thích hợp với mắt kính góc cạnh, có thể thử mấy cái này xem.”

Anh tiếp khách một hồi lại một hồi ngóng ngóng ra cửa. Yêu Nghiệt nói ăn xong sẽ đi làm, tại sao giờ còn chưa tới? Trên đường kẹt xe? Hay là..... thân thể có chỗ nào không tốt?

“Cái này.”

Một bàn tay đột nhiên bị một người đàn ông nắm lấy, Bạch Liên Hoa ngẩng đầu.

“Anh bình thường đều không tập trung như vậy sao?” Người đàn ông cười như không cười nhìn anh, “Thật không hiểu một người giống như anh làm sao có thể khuyển đảm A Bưư rời khỏi hội.”

A Bưư?

Hội?

Cái gì cái gì?

“Anh Quý!”

Ngay lúc Bạch Liên Hoa vẫn đang do dự, Yêu Nghiệt đẩy cửa kính thủy tinh ra, nét lo lắng trên mặt vừa lộ liền biến mất, ngay lập tức biến thành tươi cười yêu nghiệt, “Anh Quý, ngọn gió nào đem anh đến đây? Chúng ta đã lâu không gặp mặt nhỉ?” Cậu vừa nói vừa thân thiết ôm cánh tay người đàn ông, động tác trông vô cùng thân thiết.

Bạch Liên Hoa nhú nhú mày.

“Thật trùng hợp,” Tầm mắt người đàn ông vẫn dán lên người Bạch Liên Hoa, “Nghe nói em tìm một tiệm kính để làm việc thì ra là ở đây?”

“Đúng vậy! Anh Quý đến sớm quá có ăn cơm chưa? Hay là để em mời anh.... “

Bạch Liên Hoa cảm thấy lúc Yêu Nghiệt nói chuyện, môi giống như sắp đụng tới lỗ tai người đàn ông họ.

“Hôm nay anh không đến để tìm em. Anh cố ý đến đây để xem xem thần thánh phương nào đã làm cho đàn em tài giỏi của anh xin nghỉ, còn đưa tới ngón tay tạ lỗi nữa.” Trong nháy mắt, khuôn mặt của người đó lạnh lùng đến cực điểm, ngay cả Yêu Nghiệt cũng cảm thấy lạnh run.

Bạch Liên Hoa lại không có bất kỳ hành động nào.

“Ngài đây nếu muốn mua mắt kính, tôi có thể giúp ngài, trước hãy buông tay tôi ra có được không?” Giọng điệu của anh cực kỳ nhạt nhẽo.

“Quý Súc.”

“Hử?”

“Tuy rằng mọi người trên đường gọi tôi một tiếng anh Quý, nhưng mà anh có thể gọi cả tên họ của tôi là Quý Súc.” Quý Súc cười cười, buông tay Bạch Liên Hoa. “Quả nhiên dũng cảm!” Y tán dương một tiếng.

“Tôi không biết là làm chuyên viên đo mắt cũng phải có lòng dũng cảm này họ. Tôi có chút chuyện riêng muốn nói với Yêu Nghiệt, tôi tìm một chuyên viên đo mắt khác cho ngài tìm kính, ngài thấy thế nào?” Bạch Liên Hoa xoa xoa cổ tay, bình tĩnh hỏi.

“Được thôi.” Quý Súc nheo mắt, “Dù sao cũng đã nhìn thấy người, anh cũng chạy không được.”

Bạch Liên Hoa hơi hé miệng, giống như không nghe thấy những lời này, kéo tay Yêu Nghiệt lôi đến phòng nghỉ.

8. Chương 8

Tâm tình tốt của Yêu Nghiệt khi lúc sáng trên cột Bạch Liên Hoa ngay lúc cậu đến cửa tiệm đều bị dập tắt.

Hôm nay cậu không cẩn thận đi qua luôn trạm, vốn định nhanh chóng kêu taxi để đi làm, sau lại nghĩ, nếu mình đi muộn khẳng định Bạch Liên Hoa càng lo lắng bất an, vì vậy cậu chậm rãi nện bước trên sân ga vắng thong thả hưởng nhà ga đối diện. Thật khéo làm sao, đợi nửa ngày cũng không có chiếc nào tới, chờ đến đến lúc cậu đến được trung tâm thành phố đã muộn mất hai mươi phút rồi. Cách một cánh cửa nhìn người đàn ông đang túm lấy tay Bạch Liên Hoa nói chuyện với anh, Yêu Nghiệt nhất thời cảm thấy từ đầu đến chân bị một thùng nước lạnh dội ào xuống.

Khuôn mặt kia chính là ác mộng lúc mười sáu tuổi của cậu.

Máu tươi, thủy tinh vỡ, mặt đất bắn thủng, tóc uốn lượn..... Đáng sợ nhất là cảm giác không thể thở..... Trốn không được.... Thoát không ra..... Gương mặt mỗi lần xuất hiện đều dính tới cái chết.....

Người như thế này tại sao lại ở đây?

Người như vậy tại sao lại trùng hợp ở trong này?

Quý Súc ở bên ngoài xem như là nhân tài mới xuất hiện, Yêu Nghiệt có thể nói là đã nhìn thấy y từ từ mà giàu lên. Lão đại đời trước sau khi qua đời, Quý Súc liền ra tay giết chết ba anh em kết nghĩa cùng ngồi cùng ăn với y, ai không phục đều phải chết, ngay cả đàn bà của lão đại đời trước đều thành của y dễ như bỡn. Năm năm sau truyền ra tin tức con của lão đại đời trước ở Mĩ trở về báo thù, mọi người lúc này mới biết được tiền lão đại ngày trước xem thường nuôi dưỡng con sói đói này trong nhà, cuối cùng mạng cũng giao luôn cho nó. Khi đó Quý Súc đã thành một trong hai lão đại có thế lực nhất trong thành phố, không ai dám nhắc tới quá khứ, ai mà nói kẻ đó chết ngay.

Quý Súc trên giường ăn cả nam lẫn nữ, cộng tất cả lại chỉ sợ không dưới hai chữ số. Yêu Nghiệt biết rõ y cần bản không quan tâm cậu, nếu không cậu cũng không thoát dễ như vậy. Quý Súc đối với cậu cũng chỉ có một loại hành động mèo vờn chuột tàn nhẫn, thậm chí ngay cả chuột cậu cũng không bằng, nhiều lắm chắc cũng bằng một con gián bị mèo dẫm chết, cho cậu muốn sống không được muốn chết cũng không dễ dàng, Quý Súc chính là muốn hưởng thụ quá trình này.

Yêu Nghiệt biết mình trong mắt đối phương là một món đồ chơi có cũng được không cũng chẳng sao, muốn trốn thì không cho đi, chờ chơi chán thì tùy tiện thả. Cho nên cậu cần rằng chờ, quá trình chờ đợi đó làm cậu muốn phát điên lên được, cũng may kết quả vẫn khiến cậu vui mừng. Cậu thoát khỏi Quý Súc, giống như chim được ra khỏi lồng sắt.

Nơi này không phải là địa bàn của Quý Súc, tại sao y lại xuất hiện ở đây?

Quan hệ hắc bạch ở thành phố này cũng không đơn giản như bên ngoài, hai lực lượng hắc đạo đều có mối quan hệ không rõ ràng với người ở trên, nhưng vẫn có một điểm, khu vực phồn hoa nhất không thể động vào. Chỗ lợi ích như vậy có ảnh hưởng lớn đến người trên, hắc đạo không thể cứ muốn đụng là đụng. Yêu Nghiệt đến chỉ nhánh này làm, nhiều ít gì cũng là để tránh chỗ của hắc đạo. Cậu đối với việc Quý Súc xuất hiện ở đây cực kì sợ hãi!

Trong đầu cậu chớp mắt hiện ra ý muốn bỏ chạy nhưng nhìn tay của Bạch Liên Hoa bị nắm lấy, liền không chạy nữa, cần rằng kiên trì đi vào.

Cái đóa bạch liên hoa này tại sao còn gây nhiều họa hơn là yêu nghiệt mình nữa vậy?!

Yêu Nghiệt vừa nói chuyện với Quý Súc vừa cẩn thận phán đoán tâm tình đối phương. Nhìn Quý Súc dùng răng nanh cắn cắn môi trên, trong lòng cậu căng thẳng.

Thói quen này.....

Xem ra Quý Súc tám phần là vừa ý Bạch Liên Hoa.

Yêu Nghiệt biết, Quý Súc là người cực kì ham muốn, chỉ cần là y hứng thú, cho dù gây loạn cỡ nào cũng muốn cướp lấy. Hiện tại y cảm thấy hứng thú với Bạch Liên Hoa, cũng không biết cái hứng thú này kéo dài bao lâu.

Biểu hiện tiếp theo của Bạch Liên Hoa càng làm cho Yêu Nghiệt một phen lo sợ, thẳng cho đến lúc Bạch Liên Hoa lôi cậu vào phòng nghỉ, cậu còn cảm thấy ngày hôm nay như nằm mơ vậy.

Bạch Liên Hoa ơi là Bạch Liên Hoa, không thể làm cho người ta hứng thú như vậy được đâu!

Giờ thì tốt rồi, Quý súc làm như vậy chính là tình huống gặp không thể cầu.....

Yêu Nghiệt rung mình một cái. Trước đây cậu còn đang nghĩ phải làm thế nào để xét mặt nạ của Bạch Liên Hoa ra, hiện tại hận Bạch Liên Hoa tại sao không âm hiểm giả dối thêm nhiều một chút.

Ít nhất, như vậy anh ta còn có thể tự bảo vệ!

“Cậu biết cái người xấu lúc này hả?” Bạch Liên Hoa cau mày hỏi.

Đâu chỉ biết!!

Yêu Nghiệt trong lòng rít gào, môi giật giật, lại không trả lời.

Đội đã!! Cứ như vậy kêu Quỷ Súc là người xấu, anh thật sự không phải đang đi tìm chết đó chứ?!!

Cậu lo sợ nhìn xung quanh.

“Đó là bạn trai của tôi.” Yêu Nghiệt khó khăn phun ra một câu.

“Ai?” Ánh mắt Bạch Liên Hoa lại mở to.

“Là bạn trai cũ!”

Yêu Nghiệt cảm thấy đầu của cậu nhất định có vấn đề, tại sao lại muốn giúp Bạch Liên Hoa tránh xa Quỷ Súc chứ?

“Chúng tôi đã chia tay, nhưng tôi vẫn rất thích anh ta. Tôi biết anh không phải người tốt, nhưng tình yêu là vô tội mà, cho nên tôi muốn níu kéo anh trở về, anh đừng cho anh ấy biết chuyện này, nếu anh biết tôi còn chưa dứt tình, nhất định sẽ không xem tôi như bạn bè, anh có thể cách anh ấy xa một chút không, anh ấy hình như có hứng thú với anh, tôi cả đời chỉ yêu có một người, đó là Quỷ Súc, xin anh ngàn lần đừng phá hư!”

Miệng liên tiếp nói dối, ngay cả Yêu Nghiệt cũng phải tự biện hộ bản thân soạn ra được một câu chuyện tình máu chó đến vậy. Cái đoạn này rõ ràng là đậu xanh rau má mà!! Cậu còn phải mong chờ Bạch Liên Hoa nghe hiểu cái lời khuyên này, kịch bản trên thế giới cũng chỉ còn nhiều đây thôi.

Ai..... Nếu Bạch Liên Hoa thật sự trong ngoài như một, thật sự là một bạch liên hoa, vậy hẳn là anh sẽ nhớ kỹ lời của mình đi, sẽ không đến gần Quỷ Súc? Kế tiếp đành thỉnh cầu ông trời chưa bao giờ mở mắt này phù hộ, Quỷ Súc mau mau nhanh quên Bạch Liên Hoa đi, đi nơi nào cũng được, đừng ở đây nữa!

Yêu Nghiệt trộm liếc nhìn Bạch Liên Hoa, nhìn khuôn mặt hết hồng lại trắng, cuối cùng là tái nhợt, trong lòng cảm thấy kì lạ. Người này sao tự ngược dữ vậy, mới có chút xú mà coi trọng Quỷ Súc rồi hả?

“Được. Tôi đã biết. Chỉ là anh ta nhìn thật sự không giống người tốt. Tôi sợ....” Bạch Liên Hoa giống như hết nói nổi, nói một nửa rồi dừng.

“Tôi biết, tôi sẽ cố gắng làm cho anh ấy hối cải để làm người tốt.” Yêu Nghiệt dùng khuôn mặt và đôi mắt hết sức thành khẩn nhìn Bạch Liên Hoa, lòng lại không ngừng cảm thấy ngạc nhiên khi mình có thể nói mấy lời buồn nôn này mà mặt không biến sắc.

Bạch Liên Hoa hé miệng: “Vậy..... Cậu bây giờ có muốn ra ngoài tiếp đón anh ta không?”

“Bây giờ thì không, tôi.....còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Yêu Nghiệt tùy tiện đưa ra lý do.

“Vậy cậu theo tôi sắp xếp hàng đi!” Bạch Liên Hoa giống như khôi phục tinh thần, cười cười với Yêu Nghiệt. “Chuyện tối qua thật sự là không nhớ nổi.”

Yêu Nghiệt có chút xấu hổ: “Kỳ thật hôm qua chẳng có chuyện gì cả. Lúc đấy chúng ta đều say, anh đưa tôi về trước rồi mới trở về nhà anh.”

Bạch Liên Hoa gật đầu, xem ra là chấp nhận lời giải thích này.

Chờ bọn họ đem tất cả hàng hòa lồi ra sắp lại một lần, Quỷ Súc đã đi rồi. Yêu Nghiệt âm thầm thở ra.

Hi vọng âm binh kia đừng có hiện ra nữa.....

9. Chương 9

Nguyện vọng tốt đẹp của Yêu Nghiệt cuối cùng cũng vẫn bay vào không khí, đồng thời bên kia còn có Bạch Liên Hoa mơ mơ hồ hồ lập kế hoạch nào đó.

Từ sau ngày nghe Yêu Nghiệt “tỏ tình”, Bạch Liên Hoa cảm thấy bản thân hình như có chút không hợp lý. Anh vốn luôn lạc quan hướng về phía trước thì lúc Quý Súc thỉnh thoảng xuất hiện lại làm anh có chút dao động, anh phát hiện hình như mình có chút ghét Quý Súc.

Thế này không đúng!

Trước mặt Bạch Liên Hoa ai cũng như ai!

Cho dù là một khách hàng hắc đạo ba ngày hai lần đến mua mắt kính, anh cũng có thể dùng tâm trạng bình thường để đối đãi! Quan trọng nhất là, nếu Quý Súc tiếp tục đến, như vậy Yêu Nghiệt và y không phải có thêm cơ hội sao?

Chỉ là.....

Quả nhiên vẫn không thể thích nổi.....

Mấy ngày qua chỉ có một sự kiện làm tâm tình Bạch Liên Hoa tốt lên, từ trong miệng Yêu Nghiệt và Quý Súc anh biết được đại khái sau khi uống say mình đã làm gì. Đầu tiên là giúp đỡ một học sinh trung học, sau đó xử lý đám thiếu niên hư hỏng, sau đó nữa một mình đi vào hắc bang, làm cho hơn hai mươi đàn em dưới tay Quý Súc đều hoàn lương, nhịp nhàng uyển chuyển theo tiết tấu luôn. Chỉ tiếc hôm đó Quý Súc không có ở đó, nếu không có thể ngay cả y cũng.....

Vì vậy mà việc chịu trách nhiệm và gì đó cũng không thể nói được. Bạch Liên Hoa đối với “công tích vĩ đại” của mình không thể tự hào, ngược lại còn có cảm giác phiền lòng.

Đại khái là vì cảm thấy lựa chọn của Yêu Nghiệt không đáng đi.....

Cái người tên Quý Súc đó nhìn thế nào cũng không thấy giống một người bạn trai tốt.

Bạch Liên Hoa thở dài. Hôm nay, anh hưởng thụ cái cảm giác mất bình tĩnh khó có được. Quý Súc là lão đại hắc đạo, đương nhiên không có khả năng ngày nào cũng đến thăm cửa hàng, tần suất xuất hiện đại khái hai ba lần, chỉ cần là lúc y không đến, hiệu suất làm việc của Bạch Liên Hoa đều cao hơn. Nhưng nếu so sánh với trước kia, công trạng rõ ràng vẫn giảm đi, thế nên tối hôm nay Yêu Nghiệt rõ ràng cực kỳ hưng phấn tìm anh nói, từ trước đến giờ hôm nay là ngày đầu tiên cậu so gần bằng anh.

Bạch Liên Hoa nhận ra mình càng ngày càng thích nhìn Yêu Nghiệt cười, cho dù là cười từ tâm hay là nụ cười lễ phép mang theo chút không đứng đắn dùng để đối đãi khách hàng, tất cả đều để lại dư vị thật lâu trong lòng anh.

Tiếp tục như thế là không được!

Đứng ở quầy mắt kính lấy tay vẽ ra một cái hình tam giác, sau đó nhẹ nhàng lau hai cái. Bạch Liên Hoa thâm hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể phát triển thành tình tay ba, nhưng lỡ như Yêu Nghiệt có thể thay đổi quyết định ban đầu, thì cũng có thể.....

Mình rốt cuộc đang nghĩ cái chuyện gì vậy! Đợi thật sự tới ngày đó rồi có muốn cũng không muốn! Hiện tại phải nên chúc phúc cho Yêu Nghiệt, hi vọng cậu ấy đạt được tình yêu chứ?

Bạch Liên Hoa vực tinh thần, đi đến chỗ một khách hàng vừa vào cửa: “Ngài đây, xin hỏi ngài cần gì?”

“Tôi vốn định mấy tuần trước lấy mắt kính nhưng vẫn không có thời gian.”

Bạch Liên Hoa trừng mắt nhìn, đột nhiên nhớ tới, người đàn ông này không phải là người này đó muốn quyến rũ Yêu Nghiệt, à không, mém chút nữa bị Yêu Nghiệt quyến rũ sao.

“Được. Xin chờ một lát, có thể đưa hóa đơn cho tôi không, tôi sẽ đi tìm.”

Bạch Liên Hoa tìm một hồi lâu mới tìm được mắt kính của người nọ, sau đó yên lặng điều chỉnh gọng kính.

“Tốt lắm, xin ngài đi thử vài bước. Lần mang kính đầu tiên mắt sẽ có chút không thích ứng, điều này rất bình thường.”

“Rất rõ.” Người đàn ông trung niên cười cười, “Lần trước cậu nói có hẹn, không biết hôm nay có thể hân hạnh uống một ly cà phê?”

“Thật xin lỗi, tôi không có thói quen hẹn gặp với người đã kết hôn.” Bạch Liên Hoa thoáng nhìn qua chiếc nhẫn trên ngón áp út của người nọ.

Người đàn ông trung niên xoay xoay chiếc nhẫn bạch kim. “Vợ tôi đã mất nhiều năm, thói quen thì vẫn không thể bỏ, hơn nữa không mang theo có thể dẫn đến rắc rối. Nói thực ra, tôi cảm thấy anh và vợ tôi rất giống nhau cho nên tôi mới muốn cùng anh tâm sự, cũng không có ý gì khác.”

Đàn ông lớn tuổi khi nói chuyện luôn làm cho người ta cảm thấy sự thành khẩn, toàn thân tỏa ra sự bao dung, Bạch Liên Hoa bỗng cảm thấy hai má nóng lên.

“Đương nhiên, nếu chúng ta thật sự nói chuyện hợp nhau, tôi nghĩ tôi sẽ chủ động theo đuổi cậu.” Đối phương cười bổ sung.

Bạch Liên Hoa cắn cắn môi: “Buổi tối khoảng chín giờ rưỡi tôi mới có thể đi.”

“Không sao, tôi cũng có việc phải làm. Một lát nữa ở bên ngoài đợi cậu được không? Người đàn ông mỉm cười nói, tay ghi số điện thoại của mình.

“Vây gặp lại sau!” Bạch Liên Hoa cũng cười, “Ngài....”

“Cao Kiền*, gọi tôi là Cao Kiền.”

* Cao Kiền nghĩa là Cán bộ cao cấp nhưng mà dài quá nên....

Xe của Cao Kiền là một chiếc xe con màu xám bạc, có lái xe ngồi bên trong. Chờ đến khi Bạch Liên Hoa lên xe, Cao Kiền mới bắt đầu khách khí nói ra một địa điểm. Xe con vững vàng chạy dưới đèn đường sáng trưng, cuối cùng dừng ở bên một con đường rợp bóng cây.

Chỗ này nhìn sơ không giống quán cà phê.....

Bạch Liên Hoa lúc vào cửa đã nghĩ, so với mấy quán Star Buck đầy đường, nơi này trông càng giống một câu lạc bộ tư nhân. Cửa được làm từ những thanh sắt nhìn có vẻ đã cũ, trên mặt của hai cái cột đều có những hình ảnh điêu khắc nhỏ, phía sau cửa biệt thự là lối kiến trúc phong cách thực dân, ánh sáng ập ập rơi trên bức tường, nhìn chung vô cùng tinh mịch thanh lịch.

Cao Kiền hình như là khách quen của nơi này, vừa vào cửa liền đi thẳng đến lầu hai. Tầng trên toàn bộ được xây thành một quán cà phê, chỗ ngồi được sắp xếp khéo léo để ngăn cách, các khách hàng sẽ không ảnh hưởng lẫn nhau, đồng thời cũng có được nhiều không gian riêng. Tại phòng lớn này chỉ có ba bốn người ngồi, trong đó có hai người đứng lúc nhìn thấy Cao Kiền đi lên, nhưng cũng chỉ là nhìn, không tỏ vẻ gì khác nữa.

Cao Kiền dẫn Bạch Liên Hoa đến một chỗ ngồi gần cửa sổ. Không cần chọn món đã có người đưa hai ly cà phê thơm thuần đến. Bạch Liên Hoa ngửi hương cà phê, cảm thấy mệt nhọc của một ngày làm việc đã giảm đi không ít. Anh nâng cái chén lên, nhấp một ngụm nhỏ.

“Cậu thật sự rất giống vợ của tôi.” Cao Kiền than nhẹ một tiếng, “Cậu, nếu không vội, có muốn nghe tôi nói về cô ấy một chút không?”

Bạch Liên Hoa gật gật đầu.

Chuyện xưa của Cao Kiền kì thật rất đơn giản. Ngài xuất thân từ một gia đình tiêu chuẩn, ông cố nội là một đại tướng tiếng tăm lừng lẫy, ngoài việc nhận một số áp lực từ những cuộc khủng hoảng vừa qua thì, sự phát triển của gia tộc có thể nói là thuận buồm xuôi gió, đến thế hệ của Cao Kiền thì đã không cần các cuộc hôn nhân chính trị. Cao Kiền lớn lên trong một gia đình nghiêm khắc, sau đó thuận lợi tiến vào cơ quan làm việc. Ngài đến lúc đó vẫn không tìm được đối tượng lý tưởng, cho đến một ngày, ra nước ngoài với nhân viên kỹ thuật, trên đường quay trở lại vì thời tiết thay đổi nên máy bay phải dừng lại vài ngày. Trong lúc này ngài ấy gặp được vợ của mình, hoàn toàn bị thu hút một cách sâu sắc. Hai người yêu nhau hai năm, sau đó nghĩ cách sống cùng một thành phố, cuối cùng là kết hôn.

Dựa theo lời của Cao Kiền, vợ của ngài là một đóa hoa sen không nhiễm bùn đất, so với bất kì kẻ nào mà ngài từng gặp cũng đều cao thượng hơn, xinh đẹp hơn, lúc nào cũng tràn ngập tình yêu. Bởi vì thân phận của mình, Cao Kiền bình thường luôn phải tiếp xúc với những chuyện không quang minh chính đại, đủ loại

âm mưu, nhưng chỉ cần về đến nhà, thể xác và tinh thần của ngài đều như được gột rửa hoàn toàn. Ngài và vợ có một đứa con trai, vốn có một cuộc sống hạnh phúc không ngờ vì vợ ngài bất ngờ mất đi mà tất cả vỡ nát. Sau này Cao Kiền cũng không có ý định tái hôn, tuy rằng lúc tham gia các công việc chính trị cũng phải mang người nhà tham dự, nhưng ngài không còn muốn tiếp nhận ai.

Cao Kiền nhớ lại rất nhiều chuyện cũ của vợ. Ngài nói, kỳ thật về ngoài của Bạch Liên Hoa và vợ ngài cũng không quá giống nhau, chỉ là khí chất của hai người không khác mấy, vì thế mà ngài mới sinh ra ý nghĩ muốn tâm sự.

Bạch Liên Hoa do dự hỏi: “Vợ của ngài.... có phải ... gọi là Bạch Văn Hinh không?”

Cao Kiền lấy làm kì lạ: “Làm sao cậu biết?”

Bạch Liên Hoa cười khỏ một cái: “Chị ấy là chị họ của tôi.”

Anh nhớ lại thời thơ ấu của mình, không ít bà con thân thích nhưng chỉ có người chị họ này là để lại cho anh ấn tượng sâu sắc nhất, cũng là người đã làm thay đổi cuộc sống của anh. Chỉ là không ngờ lúc nghe được tin tức thì lại là tin chị ấy đã qua đời.

“Chẳng lẽ cậu là người em họ mà Văn Hinh cực kì yêu thương kia?” Cao Kiền lắc đầu, giống như là kinh ngạc vì sao cuộc đời lại có nhiều câu chuyện trùng hợp như thế, “Cô ấy vẫn luôn vì chuyện của cậu mà hối tiếc, lúc đó cô ấy không thể thay cha mẹ quyết định, không giữ cậu lại được, thật sự rất đáng tiếc. Cô ấy nói cậu bị mẹ cậu gửi cho người bà con, sao bây giờ lại đến đây?”

Nghe được chuyện chị họ vẫn nhớ mãi không quên mình, hốc mắt Bạch Liên Hoa đỏ lên, anh giải thích: “Sau khi tôi đậu đại học tại thành phố này, tốt nghiệp xong thì ở lại luôn.”

Cao Kiền cảm thán: “Văn Hinh nói cậu là một đứa trẻ ngoan, nhất định sẽ không bị việc kia gây ảnh hưởng, xem ra quả thật là vậy. Hiện tại cậu còn liên hệ với người bà con kia không?”

Bạch Liên Hoa cười cười: “Ngày lễ ngày tết tôi sẽ gọi điện thoại hoặc gửi tiền về, quan hệ so với trước đây tốt hơn nhiều lắm. Dù sao sự việc kia cũng đã qua nhiều năm, bây giờ mọi người chỉ nhìn thấy tôi, đối với chuyện trước kia thì phai nhạt dần.”

“Vậy cũng tốt.” Cao Kiền gật đầu, “Đó vốn không phải là lỗi của cậu, bọn họ lại đem cậu đẩy tới đẩy lui như vậy thật sự rất không công bằng.”

“Không có đâu, mọi người đều là người tốt cả. Chuyện như thế nếu xảy ra với tôi, không biết chừng tôi cũng sẽ làm vậy. Lúc trước họ giữ tôi lại tôi đã rất biết ơn rồi. Dù sao, nếu không có bà con họ hàng nào nuôi tôi, tôi cũng chỉ còn cách vào cô nhi viện. Đặc biệt là chị Văn Hinh, chị ấy là người tôi biết ơn nhất! Chỉ là, không ngờ chị ấy tuổi còn trẻ mà đã..... “

“Đừng nói những chuyện này nữa. Không dễ gì mà gặp được người em họ mà Văn Hinh vẫn hay nhắc tới đâu, lần sau đến nhà tôi chơi đi, sẵn nhìn cháu của cậu luôn!” Cao Kiền khẩn thiết mời.

Bạch Liên Hoa không hề nghĩ ngợi liền đồng ý. Anh sau khi có việc làm vẫn thường nghĩ sẽ tìm cách trả ơn cho chị họ, nhưng mà làm cách nào cũng không hỏi thăm được cách liên lạc với chị, bây giờ thì chị ấy lại mất rồi, tâm trạng lúc này thật sự rất khổ sở. Anh biết Cao Kiền nhất định cũng đau lòng như thế, tức khắc đối đã Cao Kiền thêm phần thân thiết.

Hai người nói chuyện một hồi nữa, đúng mười hai giờ, Cao Kiền đưa Bạch Liên Hoa về nhà trước rồi mới ngồi xe rời đi.

Bạch Liên Hoa nhìn ảnh chụp ba mẹ trên bàn học, không biết làm sao mà nước mắt cứ chảy xuống, nằm trên giường thức đến gần sáng mới bắt đầu mơ màng ngủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đã hoàn thành.

10. Chương 10

Yêu Nghiệt rất không vui.

Nguyên nhân tạo ra sự khó chịu cho cậu chỉ có một, và đó là hành động không biết kiềm chế của Bạch Liên Hoa!

Thật vất vả mới thuyết phục được Bạch Liên Hoa dừng đến gần Quỷ Súc, còn phải lo lắng đủ điều, kiên trì nói chuyện với Quỷ Súc để dời lực chú ý. Yêu Nghiệt cảm thấy mình thiệt là náo loạn mới làm ra cái chuyện bảo vệ Bạch Liên Hoa này. Ngược lại, Bạch Liên Hoa..... cuối cùng lại đi cầu kết với một ông già!

Cái người Cao Kiền kia vừa nhìn đã thấy không phải dạng lương thiện. Mỗi lần bị Cao Kiền vô tình liếc mắt qua, Yêu Nghiệt cảm thấy toàn thân đều lạnh, cũng chỉ có cái loại giả mù sa mưa như Bạch Liên Hoa mới có thể chịu đựng gian khổ làm bạn với người như vậy. Cái ông già đó trên dưới trái phải toàn thân đều không có đồ hiệu, mà chính xác là, đồ trên người ông ta đều không có nhãn hiệu! Mỗi món đồ chỉ sợ đều là đặc chế riêng, không đụng tới thì không biết hàng, hiện nhiên thân phận ông ta không tầm thường. Yêu Nghiệt lớn đến chừng này tuổi cũng chỉ gặp qua một người có khí chất tương tự Cao Kiền. Đó là một quán bar rất khó vào, cậu ngay cả việc muốn đùa giỡn cũng không dám, chỉ dám xa xa tránh một bên. Không lâu sau một tên không có mắt nào đó dụ dỗ một cậu trai ngày hôm sau liền hoàn toàn biến mất trong thành phố.

Cho nên, ở lần thứ N+1 nhìn thấy Bạch Liên Hoa nói chuyện thân mật với Cao Kiền, Yêu Nghiệt không khỏi thở dài trong lòng một tiếng, trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng, trần đời đã có Yêu Nghiệt sao lại còn Bạch Liên Hoa, chẳng lẽ là dùng để phân biệt đẳng cấp à?! Dụ được một tên đàn ông khí thế tràn đầy thế này, không thể nghi ngờ, cậu hoàn toàn bị đánh bại rồi.

Có đôi khi Yêu Nghiệt nghĩ, nếu lúc Quỷ Súc đến tìm Bạch Liên Hoa gặp ngay Cao Kiền thì sao, chắc chắn sẽ nổ ra trò hay. Chỉ tiếc cái loại ảo tưởng này vẫn không chịu xuất hiện, không biết vì sao, thời điểm hai người này đến hoàn toàn không khớp nhau nổi.

Cái loại ước định cạnh tranh công bằng này đáng lẽ chỉ nên có trong tiểu thuyết thôi chứ?

Yêu Nghiệt cực kì khó hiểu.

Ngày hôm nay đúng lúc là rảnh ca buổi sáng, Yêu Nghiệt đến giữa trưa mới rời giường. Đang suy nghĩ phải nên ăn cơm ở đâu, bỗng nhận được điện thoại từ Bạch Liên Hoa, nói là trong nhà Cao Kiền có việc gấp, hôm nay anh không thể đi làm, muốn nhờ Yêu Nghiệt xin nghỉ phép giùm. Yêu Nghiệt vừa nghe xong liền tức giận, gọi cho Bạch Liên Hoa, tiến đến bước nào rồi hả, giờ đến nhà Cao Kiền có việc cũng tìm anh! Cậu dùng giọng điệu khó chịu qua loa vài câu với Bạch Liên Hoa, ngồi ngốc trên ghế sofa pha trong chốc lát, lòng cũng sinh ra cái loại cảm giác không muốn đi làm.

Hay là..... trốn việc?

Yêu Nghiệt do dự một lúc lâu, nên ngoan ngoãn đi làm hay là giả chết ở nhà đây? Cuối cùng, cậu vẫn đi làm trong tâm trạng cực kì tồi tệ. Tồi tệ hơn nữa là, cậu vừa đến tiệm không được bao lâu thì đã bị một người quen “mời” đi uống trà.

“Hôm nay tiểu Bạch không đi làm?” Quỷ Súc dùng bàn tay không biết đã giết bao nhiêu người nhẹ nhàng vuốt ve chén trà nghệ thuật kiểu Trung Quốc.

Tiểu Bạch cái mông! Có gan thì ở trước mặt anh ta gọi tiểu Bạch xem! Ngay của tôi cũng chưa dám gọi đâu!

Trong lòng Yêu Nghiệt chạy qua hàng chữ “con mẹ mày”, trên mặt thì lại là biểu cảm u oán: “Hình như đã xin phép rồi? Em còn nghĩ hôm nay anh Quỷ đến tìm em!”

Cậu biết Quỷ Súc ghét nhất là bị người khác níu kéo, cái gì càng dễ đạt được thì đối với Quỷ Súc càng chẳng đáng giá. Cho nên, nếu muốn làm Quỷ Súc hết hứng thú với mình, tốt nhất là dán lên mình một miếng cao rồi ỉn lên người y. Tuy nhiên, ỉn thì cũng phải có kĩ xảo, ngộ nhỡ rước họa vào thân thì xong đời.

Quỷ Súc nhìn lướt qua cái vẻ nịnh nọt của Yêu Nghiệt, lạnh lùng cười: “Quả thật hôm nay tôi tới để tìm em.”

Yêu Nghiệt trừng mắt, muốn cười xòa nhưng lại cười không nổi.

“Em từng gặp Cao Kiền?” Quỷ Súc hỏi.

Yêu Nghiệt gật đầu: “Cao gì gì đó hình như là người thân của quản lí.”

Quý Súc phát ra một tiếng hừ lạnh: “Người thân? Có người thân như vậy mà cậu ấy còn muốn làm chuyên viên đo mắt sao? Cậu ấy rõ ràng làm tìm núi để dựa, không muốn gặp tôi. Em biết Cao Kiền là ai không?”

Yêu Nghiệt nhìn ra Quý Súc trong bụng sinh ra oán niệm với Cao Kiền, lập tức lắc đầu: “Hình như là làm cán bộ cao cấp! Kì thật làm cán bộ thì có gì hay, anh Quý muốn giết ông ta còn không phải dễ như trở bàn tay sao?”

“Hừ! Em thật là càng sống càng không có mắt, ngay cả họ Cao cũng không biết. Ông ta là do cấp trên phái xuống lấy tiếng, thăng cấp giống như là ngồi trên hỏa tiễn vậy, chờ đến lúc tăng hết nổi, ở thành phố rèn luyện vài năm rồi lên thủ đô.” Quý Súc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Yêu Nghiệt lúc này mới nhớ tới hình như phó XX ở thành phố họ Cao, gần đây thường xuyên lên báo, tốc độ được đề bạt quả thật không bình thường, ai biết người nọ là Cao Kiền đâu. Trách không được gần đây đám bạn xấu nói, thành phố này vài năm nữa sẽ có biến chuyển lớn, chỉ sợ là bởi vì muốn dọn vị trí cho người này ngồi. Trong lòng Yêu Nghiệt vui vẻ, Quý Súc đụng phải Cao Kiền quả thật là đá trúng cục sắt rồi. Nếu Cao Kiền thật sự ngồi trên cái vị trí cao đó, tay vốn buông lỏng liền xiết chặt một cái, đảm bảo trên đường sẽ toàn mưa máu gió tanh, nếu thật sự làm ông ta mất hứng, ngay cả hắc đạo thay một nhóm người cũng không phải không được. Chẳng qua, nếu Bạch Liên Hoa đi theo Cao Kiền, chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ ít nhiều giống Quý Súc. Có ai ngồi ở vị trí đó mà còn bạch đầu nào?

Yêu Nghiệt vội vàng giả vờ như đã hiểu ra: “Đúng là ông ta! Không ngờ là sếp lớn đó! Chỉ là cho dù có lớn thế nào chắc chắn cũng không dám đối đầu với anh Quý đâu, anh nói có đúng không?”

“Muốn tôi nói? Tôi nói, nếu là tôi muốn chết, còn không thì tuyệt đối sẽ không làm mất lòng ông ta.” Quý Súc khẽ chuyển mắt, lập tức có hai người đàn ông vạm vỡ kéo Yêu Nghiệt đè lên bàn.

Yêu Nghiệt hết hồn, hai má bị đâm đau nhưng không giãy dụa.

Quý Súc lúc này thong thả bước đến gần cậu, phát tay bảo đàn em lùi một chút. Tay Quý Súc nắm cằm Yêu Nghiệt, cười lạnh: “Em thật sự cho rằng tôi không biết em nghĩ gì sao?”

Yêu Nghiệt vội vàng cười làm lạnh: “Sao lại thế được, lòng em muốn gì anh Quý anh minh tất nhiên đều biết.”

Ngón tay Quý Súc bóp mạnh, làm cho miệng Yêu Nghiệt bị bóp đến đổi hình, ánh mắt âm u đảo qua mặt Yêu Nghiệt: “Em thích tiểu Bạch phải không? Ngoài miệng nói phải giúp tôi, kỳ thật trong lòng lại muốn tôi buông tha cậu ấy.”

Thích Bạch Liên Hoa kia? Không thể nào!

Môi Yêu Nghiệt giật giật, không nói gì.

“Em cũng không nhìn thử..... ” Quý Súc nâng khóe môi, nhướn mày: “Em là cái thá gì mà muốn tranh người với tôi?”

Về mặt Yêu Nghiệt bình tĩnh, giống như là một người khác hoàn toàn cái người Yêu Nghiệt vừa nãy hết sức nịnh nọt Quý Súc: “Anh Quý chê cười rồi, em đúng là thích đàn ông, nhưng ghét nhất chính là đàn ông như Bạch Liên Hoa. Tuy nhiên, nếu anh Quý buồn phiền, cứ việc lấy em ra trút giận, nguyện giúp anh giải buồn.”

“Ồ?” Quý Súc nheo mắt nhìn thoáng qua Yêu Nghiệt, “Tốt lắm, vậy em đi hẹn cậu ta ra đi. Đến lúc đó hãy nói là em muốn đem người đưa cho tôi, Cao Kiền chắc cũng không còn gì để nói đi?”

Nhìn biểu tình trên mặt Quý Súc, trong lòng Yêu Nghiệt lạnh từng đợt.

“Trò chơi này chơi cũng không tệ. Tôi ngủ với cậu ấy một lần liền kết thúc. Về phần em, sống hay chết tùy vào cảm tình Cao Kiền vậy.” Quý Súc buông cằm Yêu Nghiệt ra.

Tay Yêu Nghiệt dưới bàn nhanh chóng nắm chặt.

11. Chương 11

Sáng tháng bảy, dù mặt trời đã sớm lặn sau mây mù, nhiệt độ không khí vẫn cao như thường.

Bạch Liên Hoa thu dọn mọi thứ, sau kiểm tra đồ điện trong phòng một lần, cuối cùng là khóa cửa. Kỳ thật anh cũng không mang nhiều đồ, lần du lịch này cũng chỉ mất hai ngày thôi, thay quần áo, đem thức ăn và một số vật dụng hằng ngày bỏ vào một cái ba lô xanh lam ở bên cạnh. Anh cũng đã làm đơn xin phép đảng hoàng, đối với Cao Kiên cũng tìm đại một lý do nào đó để bỏ qua rồi. Trong một năm chỉ có việc này, anh thậm chí muốn làm một mình, không cho bất kỳ ai biết.

Lúc Bạch Liên Hoa đến nhà ga, đồng hồ lớn được treo cao kia mới chỉ sáu giờ. Giờ không phải là mùa đất hàng, người đến cửa hàng cũng không nhiều lắm. Anh liếc mắt một cái liền nhận ra Yêu Nghiệt đứng lẫn trong đám người. Hai tay Yêu Nghiệt chọc vào túi, đầu rũ xuống, nhìn qua có chút buồn bã. Liên hệ với việc tinh thần của Yêu Nghiệt mấy ngày đi làm cũng đều không tốt lắm, Bạch Liên Hoa liền tò mò, lặng lẽ đến gần.

“Cậu làm gì ở đây vậy?”

Yêu Nghiệt giật mình, mắt thoáng mở to, sau khi phát hiện trước mặt mình là Bạch Liên Hoa, cậu tức giận nói: “Đến nhà ga sớm như vậy đương nhiên là mua vé rồi.”

Bạch Liên Hoa kinh ngạc: “Cậu phải ra ngoài? Đi đâu?”

“Chạy trốn, nơi nào cũng được.” Tâm trạng Yêu Nghiệt khi buổi sáng phải dậy sớm không được tốt lắm, giọng điệu có phần cộc cằn.

Mấy ngày nay cậu vẫn lo lắng đều phòng, tuy rằng đã đồng ý sẽ lừa Bạch Liên Hoa đến khách sạn cho Quỷ Súc, trên thực tế là kế hoãn tạm thời. Nghĩ tới nghĩ lui cũng thấy được chỉ có tạm thời trốn đi là tốt nhất, chờ mọi chuyện qua rồi nói sau. Công việc ở chỗ cửa tiệm đương nhiên là không thể làm nữa, cũng may là cậu còn trẻ, đến thành phố khác chắc cũng không đến độ chết đói đâu đường, đi sớm vẫn tốt hơn đi muộn, nếu để Quỷ Súc nghi ngờ, vậy coi như là hết đi luôn. Nghĩ đến tất cả mọi chuyện đều cho Bạch Liên Hoa hại mà ra, cậu tự nhiên có một loại cảm giác cổ họng ứ nghẹn không cách nào phun ra ngoài được.

“Này! Hai đứa bây định chen ngang đấy à!”

Một người đàn ông vạm vỡ đứng trong đoàn người đột nhiên nhảy ra, hai tay chống nạnh ra vẻ hung tợn nhìn.

“Sao?” Bạch Liên Hoa vô tội quay đầu lại.

“Ông nói ai chen ngang?” Yêu Nghiệt xoay người nhú mày.

Hai gương mặt điển trai khác nhau đồng thời quay lại khiến mọi người nháy mắt nhìn chăm chú.

Người đàn ông trừng mắt nhìn: “Không không không, tôi nói là..... Xin hãy chen vào..... Tức là..... Ý tôi là hai người chắc là đi cùng nhau..... nên cùng nhau đứng.” Mặt người nọ đỏ lên.

“Cảm ơn. Cậu ấy quả thật là đi với tôi.” Bạch Liên Hoa cười với người nọ, rồi lại xác nhận một lần nữa với Yêu Nghiệt, “Cậu thật muốn đi nơi nào cũng được? Bây giờ đi đâu?”

Yêu Nghiệt có chút hối hận vừa nãy vạ miệng, vội vàng nghiêm mặt nói: “Ý tôi là thấy khí trời tốt nên muốn ra ngoài một chút, không có mục tiêu cụ thể.”

“Vậy đi cùng tôi đi.”

Bạch Liên Hoa cảm thấy có chút khó tin, không ngờ anh lại chẳng hề nghĩ ngợi mà mời Yêu Nghiệt đi cùng.

“Tôi đi đến nơi tuy rằng không phải danh lam thắng cảnh, nhưng phong cảnh cũng không tệ, đồ ăn cũng rất đặc sắc.” Anh giải thích, lại gặp Yêu Nghiệt không nói lời từ chối nên tự quyết mà mua hai vé xe lửa luôn.

Chờ đoàn tàu chậm rãi khởi hành, Bạch Liên Hoa nhìn Yêu Nghiệt cứ một hồi nhú mày một hồi mím môi, không khỏi bật cười: “Cậu làm sao mà đi du lịch lại không mang hành lý thể?” Chạy trốn là ý gì? Đúng rồi, cậu xin phép chưa? Tại sao không cho tôi biết?”

Yêu Nghiệt có miệng lại không trả lời được, đành phải ra vẻ bực dọc nói: “Tôi đói, tìm nhân viên tàu mua mì tôm đi.”

“Không vội! Tôi có mang đồ ăn vặt này.” Bạch Liên Hoa giữ chặt cậu, cười cười mang ra bánh mì đã chuẩn bị sẵn cùng với ít đồ ăn vặt và hoa quả, dọn ra trước mặt họ.

Yêu Nghiệt cũng không khách khí, tùy ý chọn hai cái khác nhau, nghĩ thầm, dù sao cũng đã ngồi trên xe rồi, đợi đến nơi đem Bạch Liên Hoa quăng qua một bên cũng được. Cậu ngáp một cái rồi tìm chỗ thoải mái để dựa vào ngủ.

“Tựa lên người tôi đi!” Bạch Liên Hoa ngồi thẳng lưng, làm cho Yêu Nghiệt vừa vặn có thể gối đầu lên vai của anh.

Yêu Nghiệt mấp máy môi, nghiêng đầu dựa vào bên kia ghế, chờ đến lúc cậu hoàn toàn ngủ rồi thì lại nhẹ nhàng tựa lên người Bạch Liên Hoa,

Bạch Liên Hoa đem đồ ăn trên bàn dọn sạch. Nghĩ nghĩ, lại duỗi tay buông màn xuống một chút, cố làm cho ánh mặt trời không chiếu vào mắt Yêu Nghiệt. Anh nhìn thấy, mắt Yêu Nghiệt lúc này trông đen thui rất đáng sợ, sắc mặt cũng tiêu tụy, trên cằm cũng nhiều râu. Lúc này đôi môi xinh đẹp của Yêu Nghiệt hé ra một khe hở nhỏ, thở nhẹ nhẹ.

Bạch Liên Hoa từ từ tiến lại gần, lúc đụng phải môi Yêu Nghiệt, anh đột nhiên cắn chặt răng, ngồi thẳng lại rồi nhẹ nhàng nhắm mắt.

Phải chi Yêu Nghiệt không thích Quỷ Súc thì tốt rồi.....

Nếu cậu ấy thích.....

Thùng xe phát ra âm thanh vang vang, giống như một khúc hát ru ngày hè.

* *

Bạch Liên Hoa muốn đi đến một thành phố khác. Đối với thành phố này thật ra anh cũng không hiểu biết lắm, trí nhớ thời thơ ấu đã mơ hồ rồi, điều duy nhất nhớ được là làm thế nào để đến nơi ấy.

“Tôi muốn đi làm một chút việc, đại khái tốn khoảng hai ba giờ gì đó, cậu đi cùng với tôi vậy thì trước tiên đi ăn đã nhé?” Bạch Liên Hoa dùng đôi mắt trông mong nhìn Yêu Nghiệt.

“Ừm..... Đi cùng với anh cũng được, dù sao tôi cũng không có gì để làm.” Yêu Nghiệt trầm ngâm nói. Thái độ của Bạch Liên Hoa làm cậu có chút tò mò, anh chẳng giống người đi du lịch chút nào, có vẻ là đi thăm viếng thì đúng hơn.

Bạch Liên Hoa quen thuộc tìm được bến xe, mua hai vé, cùng Yêu Nghiệt lên xe. Yêu Nghiệt nhìn thoáng bên ngoài cửa sổ, một nơi không có gì đặc biệt. Cậu vừa cảm thấy kì lạ vì sao Bạch Liên Hoa lại đột nhiên muốn đến nơi này vừa kì quái bản thân tại sao lại đồng ý đi cùng anh.

Hình như phải là vừa đến ga liền tách ra chứ nhỉ?

Chắc không phải thật sự thích Bạch Liên Hoa rồi nhỉ?

Hoàn toàn vớ vẩn!

Lúc Bạch Liên Hoa xuống xe, không có ai khác xuống cùng. Anh liếc nhìn Yêu Nghiệt một cái, gương ngừng giải thích: “Thật ra tôi đi tảo mộ, ba mẹ tôi được chôn cất ở đây, hôm nay là ngày giỗ của mẹ. Cậu..... chắc không kiêng kị gì nhỉ?”

Trong lòng Yêu Nghiệt dâng lên một cảm giác cực kì lạ lùng. Tất nhiên cậu không có gì kiêng kị cả, chỉ là cùng Bạch Liên Hoa đi tảo mộ thật có chút lạ. chỉ là.....

Thì ra anh ta cũng không có cha mẹ? Thật là nhìn không ra. Còn tưởng anh ta từ nhỏ đã là bé ngoan trong nhà chớ!

“Đi thôi! Khu vực này non xanh nước biếc, đi một chút cũng chẳng sao.” Yêu Nghiệt bỗng nhiên nở một nụ cười dịu dàng hiếm thấy.

Bạch Liên Hoa quay đi, hai má có chút nóng lên.

Bọn họ đi vào một khu mộ, rồi lại dừng trước một cái mộ bia. Bạch Liên Hoa chuẩn bị thật sự rất đầy đủ, một cái hộp bốn ngăn đựng bánh ngọt, giấy tiền nền hương, mọi thứ.

“Khi mẹ tôi còn sống bà ấy thích nhất là ăn bánh ngọt.” Anh nói với Yêu Nghiệt.

Yêu Nghiệt nhìn ảnh chụp trên tấm bia, là một người phụ nữ cực kì xinh đẹp, Bạch Liên Hoa giống bà ấy vô cùng. Mộ bia này cách thời điểm hiện tại đã hai mươi năm, vậy tính ra lúc Bạch Liên Hoa mới bốn năm tuổi cũng đã mất mẹ, thật sự là không tưởng. Mộ bia lẻ loi ở đó, cũng không có ai hợp táng cả. Bạch Liên Hoa nói ba mẹ đều chôn cất ở đây, vậy tại sao chỉ có một tấm bia thế này?

Bạch Liên Hoa châm nến, gương mặt cung kính thấp ba nén hương. Yêu Nghiệt nghĩ nghĩ, cũng rút ba nén hương ra thắp, cắm lên rồi mới nhớ ra đã quên cầu nguyện, Bạch Liên Hoa lại nhắm mắt, yên lặng đứng một lúc, sau đó mới nói với Yêu Nghiệt: “Chúng ta đi thăm ba tôi đi!”

Anh quen thuộc đi xuyên qua hai khu mộ, dẫn Yêu Nghiệt đến trước một bia mộ khác. Yêu Nghiệt lúc ngày giật mình, ảnh chụp trên bia mộ giống với bộ dáng của Bạch Liên Hoa đến khó tin, thậm chí giống đến mức làm cậu cảm thấy có điềm xấu. Thời gian khắc phía dưới ảnh chụp so với lúc này muộn một năm, vậy ba mẹ của Bạch Liên Hoa xem ra là lần lượt qua đời.

“Ba tôi lúc sống thích uống rượu, nhưng tôi không muốn cho ông ấy uống đâu, ba, con đem theo thuốc lá cho ba này.” Bạch Liên Hoa vừa nói vừa đem bao thuốc lá đặt trên bia mộ. Anh rút ra một điếu, muốn dùng bật lửa châm nhưng làm thế nào cũng không cháy, đành phải đem lên miệng chuẩn bị tự hút.

“Để tôi làm cho!” Yêu Nghiệt nhìn ra Bạch Liên Hoa không biết hút thuốc, nhanh nhẹn nhận điếu thuốc, nhờ Bạch Liên Hoa châm lên, sau đó cẩn thận đặt lên bia mộ.

Hai người lại giống như lúc này đốt nến thắp hương. Thời gian cầu nguyện của Bạch Liên Hoa lần này lại lâu hơn, nén hương phải vơi đi một nửa mới chịu mở mắt ra.

“Được rồi, tôi thu dọn đồ đạc một chút là đi được rồi. Mỗi năm chỉ có mình tôi đến, năm nay thật cảm ơn cậu đã cùng tôi đi thăm họ.” Về mặt anh chân thành nói với Yêu Nghiệt.

12. Chương 12

Yêu Nghiệt hấp hế môi, không nói gì.

Cho đến lúc ra khỏi khu nghĩa trang, lúc đứng chờ xe bên lề đường, cậu mới thấp giọng hỏi: “Ba mẹ anh, bọn họ..... ra đi như thế nào?” Cậu cũng không phải là người rảnh rỗi thích quản chuyện người khác nhưng mà, đối với chuyện của Bạch Liên Hoa lại cực kì tò mò.

“Có một lần ba uống rượu, mẹ vốn đang muốn khuyên ông ấy, chẳng hiểu sao lại cùng ông ấy ầm ĩ lên. Trong nhà lúc đấy giống như đã xảy ra chuyện gì đó, tôi không nhớ rõ, tâm tình của ba trở nên rất xấu. Ba tranh cãi với mẹ một hồi thì đến phòng bếp cầm dao đi ra, đâm mẹ tôi liên tiếp hơn hai mươi nhát, chờ đến lúc xe cứu thương đến nơi thì người đã tắt thở.”

Yêu Nghiệt trừng lớn mắt, lời nói của Bạch Liên Hoa thật bình tĩnh giống như đang kể chuyện của một người khác vậy.

“Ba tôi lúc đó còn làm bị thương hai nhân viên y tế nữa. Bởi vì ông cố ý giết người nên bị khởi tố, sau đó bị phán xử tử hình, mẹ mất được một năm thì ba cũng ra đi. Thật ra, trong trí nhớ của tôi, ba là một người ôn hòa, cũng rất yêu thương mẹ, chỉ là mỗi lần uống rượu vào thì tính tình ba trở nên rất tệ, giống y như thay đổi nhân cách vậy. Sau khi ba mẹ mất hết, tôi được giao cho bà ngoại, chỉ là tuổi ngoại đã lớn, lại vừa người đầu bạc tiền người tóc xanh, bắt buộc dĩ nên gửi tôi cho cậu nuôi nấng. Trước đây tôi ở nhờ rất nhiều nhà người thân rồi, có đôi khi còn nhìn thấy cảnh bọn họ đùn đẩy tôi. Loại chuyện này tôi cũng có thể hiểu được, đối với tôi mọi người đều ít nhiều nghi kị, dù sao tôi cũng là con của một tội phạm giết người, hơn nữa nuôi thêm một đứa bé cũng là gánh nặng lớn.”

“Xe đến rồi.” Bạch Liên Hoa thoáng nhìn chiếc ô tô đến từ xa, âm thanh lại trở nên dịu dàng. “Đây đều là chuyện của quá khứ. Tôi chưa từng nói cho người bạn nào nghe cả, hiện tại cảm thấy nói ra cũng không tệ lắm. Chúng ta lên xe thôi! Tôi dẫn cậu đi dạo.”

Yêu Nghiệt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Bạch Liên Hoa, tìm không ra dấu hiệu gì có vẻ là miễn cưỡng cười, lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm: “Chúng ta đi ăn cơm trước đi!”

Cậu đột nhiên cảm thấy, Bạch Liên Hoa có thể trở thành một người như hiện tại cũng không dễ dàng gì.

Ở trên xe, Yêu Nghiệt chịu không được lại đánh giá Bạch Liên Hoa. Rất khó tưởng tượng, một người như này lại có một thơ ấu như thế. “Chẳng trách anh ghét uống rượu.” Cậu đột nhiên mở miệng.

“Không, tôi không uống rượu nguyên nhân cũng không phải vì ba.” Bạch Liên Hoa lắc đầu, “Lúc nhỏ quả thật rất hận tại sao trên thế giới lại có rượu này nọ, sau lại có một người chị họ nói với tôi, sai đều là người, không phải rượu. Giống như việc con người ta phát minh ra vũ khí vậy, bản thân vũ khí cũng chẳng làm gì sai cả. Người chị họ đó là người đối tốt với tôi nhất, chị ấy là người giúp tôi biết tha thứ, giúp tôi biết đối xử tử tế với mọi người. Chị ấy nói, đời người nhiều nhất là lòng lương thiện, cho dù là tội phạm giết người cũng có một mặt lương thiện, mọi người phải cố gắng dùng lòng thiện đối đãi người khác, thế giới này mới có thể càng trở nên tốt đẹp. Tôi không trách ba, ông chỉ là đi nhầm đường mà thôi. Tôi phải thay ba tiếp tục sống.”

“Cho nên anh mới có thể, ừm, với mỗi người đều cố gắng.... đối tốt?” Yêu Nghiệt nhíu mày, “Chẳng lẽ chưa từng có ai làm cho anh tức giận à?”

“Cũng không phải. Tôi chỉ là cố gắng yêu quý mọi người. Nhưng mà. ... Từng có người nói, tôi thật ra chẳng yêu bất kì ai cả. Sao lại thế được? Cho dù là người từng đối xử không tốt với tôi, tôi cũng tha thứ hết, đối xử tốt với họ, tại sao người đó lại nói rằng tôi không hề yêu thương ai?”

Bạch Liên Hoa nhớ lại lời nói của người bạn trai, nét mặt trở nên mơ hồ: “Kỳ thật chuyện năm đó tôi cũng có chút ấn tượng. Tôi nhớ rõ ba lúc đấy vẫn còn cơ hội ôm tôi cùng chết, về mặt của ông rất đáng sợ, ông cầm dao từng bước đến gần tôi, sau đó ngay lúc chỉ cách tôi vài bước chân, ông đột nhiên ngồi trên mặt đất gào khóc. Sau đó lại giống như có ai đó ôm tôi vào phòng, kỳ quái là, tôi lại có thể ngủ trong lúc đó. Tôi ngay cả gặp ba lần cuối cũng không có. Tôi chưa từng có ý muốn tổn thương bất kì ai, luôn yêu quý mọi người, tại sao người đó lại nói như thế?”

Bạch Liên Hoa cắn cắn môi, trong mắt đều là sự không cam lòng.

Bạch Liên Hoa như vậy làm Yêu Nghiệt có chút đau lòng. Cậu nghĩ nghĩ, vỗ vỗ vai Bạch Liên Hoa, ra vẻ thoải mái nói: “Ngốc, lời như vậy mà anh cũng tin. Tên đó nói anh không yêu thì tức là không yêu, nói anh bất lực thì anh không ‘lên’ nổi à?”

Bạch Liên Hoa bật cười: “Đó là người yêu trước của tôi. Cậu có lý, ‘lên’ nổi hay không ‘lên’ nổi là chuyện chỉ mình tôi biết, tôi không nên để ý lời người đó nói gì.”

“Không không không, anh không ‘lên’ nổi thì người yêu tương lai của anh tất nhiên có quyền lên tiếng.” Yêu Nghiệt tiến đến gần tai Bạch Liên Hoa mà nói. Cậu hứng thú nhìn cổ Bạch Liên Hoa hơi đỏ lên.

“Tuy nhiên, ý nghĩ của tôi và của anh có hơi trái ngược. Tôi chưa từng cảm thấy thế giới có người tốt.” Yêu Nghiệt lăm lăm lầu bầu, “Đời này của tôi, trừ anh ra cũng chưa từng thấy người tốt nào cả. Ba tôi không yêu mẹ tôi, mẹ tôi cũng không thương tôi. Cho nên từ nhỏ tôi đã thề, ai tốt với tôi tôi sẽ tốt lại. Ai muốn tổn thương tôi, tôi nhất định trả lại gấp trăm lần!”

Bạch Liên Hoa thoáng nhìn qua Yêu Nghiệt, trong mắt toát ra một chút ảm áp.

Yêu Nghiệt duỗi chân, sửa tư thế ngồi: “Nhà của tôi cũng chỉ còn lại tôi, một người cũng chẳng có gì không tốt. Muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, còn anh, anh cũng đừng mong tôi sẽ đối tốt với bất kì ai. Tôi nói anh nghe, tôi thật ra là người xấu, không phải là người tốt. Tôi chỉ đối tốt với.... ”

Yêu Nghiệt đột nhiên dừng lại. Cậu phát hiện, nếu đúng như bình thường thì, thái độ đối xử của cậu đối với Bạch Liên Hoa rõ ràng có vấn đề!

Nếu không thích, làm sao có thể vì một người mà làm nhiều chuyện như vậy chứ?

Không đúng, không khoa học!

Làm thế nào có thể, sao cuối cùng lại thích một tên Bạch Liên Hoa chứ?!

“Yêu Nghiệt?” Bạch Liên Hoa chú ý tới nét mặt phong phú của Yêu Nghiệt.

“Không có gì không có gì.”

Yêu Nghiệt lập tức lắc đầu cho qua. Cậu trộm nhìn Bạch Liên Hoa vài lần, thật sự không rõ thì từ khi nào quan hệ giữa mình và người này lại tốt thế này. Mình vậy mà đi tảo mộ cùng, còn ôn hòa nhã nhặn bàn chuyện nhân sinh. Cho dù khuôn mặt của anh khá tốt, dáng người cũng đủ để YD, tính tình cũng tốt bụng, nhưng mà không nên hấp dẫn mình như thế! Yêu Nghiệt và Bạch Liên Hoa không phải là trời sinh tử địch sao? Hai người trong lúc nào lại nảy sinh mối quan hệ kỳ lạ vậy?

Cái loại tâm tình có chút thích Bạch Liên Hoa này chắc là ảo giác của mình đi?!

Nội tâm Yêu Nghiệt rối rắm nhìn cái người đứng giữa đường ngoắc ngoắc. Cậu lảng lảng đi theo Bạch Liên Hoa dạo một vòng trong thành phố, rồi lại bị một đồng người qua đường chẳng biết từ đâu nhiệt tình yêu cầu chụp hình chung với Bạch Liên Hoa, cho đến lúc tối đi vào khách sạn, Yêu Nghiệt có loại cảm giác như bị xối nước từ trên xuống dưới.

Bạch Liên Hoa vừa tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi ra. Yêu Nghiệt cười đến thỏa mãn.

Quả nhiên là ảo giác mà!

Mình không có phản ứng gì với thân thể anh ta hết! Hai người ở trong một phòng, không phản ứng chứng tỏ mình không thích anh ta!

Giây tiếp theo, sắc mặt Yêu Nghiệt đột biến, vội vã vọt vào phòng tắm, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Ngày hôm sau, lúc lên xe lửa, Yêu Nghiệt chịu không nổi mà mở miệng nói với Bạch Liên Hoa: “Anh có thể nhờ Cao Kiên ra mặt bảo vệ anh không?”

“Cái gì?” Bạch Liên Hoa mờ mịt hỏi.

Yêu Nghiệt cắn chặt răng: “Tôi nghe nói Quỷ Súc sẽ gây hại cho anh. Anh có thể nhờ Cao Kiên lên tiếng không? Chuyện này đối với ông ta mà nói chính là việc nhỏ. Chỉ cần ông ấy ra mặt cho anh, Quỷ Súc nhất định không dám đụng đến anh.”

Bạch Liên Hoa nghi hoặc: “Cậu nghe ai nói? Anh ta sẽ làm gì tôi?”

Yêu Nghiệt dời tầm mắt: “Anh đừng quản là ai nói, dù sao cũng là tin tức đáng tin cậy. Anh ta muốn... cưỡng bức anh.”

Bạch Liên Hoa nhíu mày: “Anh ta sao có thể như thế! Anh ta như vậy mà cậu còn thích à?”

“Đương nhiên là không!” Tròng mắt Yêu Nghiệt đảo đảo, tìm được lập trường mới, “Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, dưa hấu xanh không ngọt, miễn cưỡng thì không có hạnh phúc. Bản chất Quỷ Súc không tốt, tôi không còn thích anh ta nữa rồi.”

Ánh mắt Bạch Liên Hoa nhất thời sáng bừng lên: “Được. Tôi sẽ nói với anh rể. Cậu đừng lo.”

Yêu Nghiệt nghĩ thâm, thiết ra, cái tên anh rể kia của anh cũng chẳng phải thứ tốt lành gì. Nhưng dù có không tốt thì cũng không giống Quỷ Súc làm việc ngang ngược. Trước qua cửa này đã rồi nói sau! Chỉ cần Quỷ Súc buông tha cho Bạch Liên Hoa, mình cũng an toàn.

“Lên xe thôi.” Bạch Liên Hoa đứng ở quầy kiểm phiếu xoay đầu nói.

Chắc là..... an toàn nhỉ?

Yêu Nghiệt khẽ cắn môi rồi đi qua.

13. Chương 13

Bạch Liên Hoa thật đau đầu.

Là một người chứng chạc thành thực, anh cũng chưa từng cảm thấy đau đầu đến thế này. Chuyện đau đầu này theo anh kể từ khi biết được Yêu Nghiệt đã không còn thích Quỷ Súc, tra tấn anh suốt một tuần rồi.

Trong cuộc đời Bạch Liên Hoa, số lần bị thổ lộ có thể nói là đã vượt qua ba chữ số. Căn cứ theo thống kê mà Yêu Nghiệt âm thầm làm, chia đều mỗi ba ngày đến có một người khách muốn thổ lộ với Bạch Liên Hoa. Ngược lại, số lần Bạch Liên Hoa thổ lộ với một ai đó tính đến giờ vẫn là số không.

Ai..... Phải làm sao để Yêu Nghiệt để ý đến mình một chút đây?

“Sao lại than thở mãi thế? Không thích ăn bánh chẻo? Lần sau chúng ta làm cái khác nhé?” Cao Kiên nhẹ giọng nói.

Bạch Liên Hoa lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu.

“Không, bánh chẻo ăn rất ngon.”

Tuy rằng Cao Kiên một lòng xuống bếp làm ra đủ thứ bánh chẻo hình dạng xấu xí, còn lại đều do Bạch Liên Hoa tự làm.

“Cậu có tâm sự?” Giọng nói Cao Kiên mang theo vẻ trêu tức, “Đau đầu vì tình yêu?”

“Hử?!” Bạch Liên Hoa lập tức trừng mắt.

“Thật ra tôi đã muốn nói với cậu lâu rồi, cậu có nghĩ tới việc tiến thêm một bước với tôi không, không còn là quan hệ anh rể và em vợ nữa?” Cao Kiên nhìn chăm chú vào khuôn mặt Bạch Liên Hoa mà hỏi.

Bạch Liên Hoa hơi sững sốt. Anh vốn vẫn kêu Cao Kiên là anh rể họ, nhưng Cao Kiên cảm thấy kêu như thế quá xa lạ nên mới bỏ chữ ‘họ’ đi. Tiến thêm bước nữa? Quan hệ cái gì?

Nhìn thấy Bạch Liên Hoa còn chưa phản đối, Cao Kiên quyết định rên rỉ khi còn nóng: “Tôi rất thích cậu, muốn chăm sóc cậu cả đời. Những lời này tôi chỉ nói qua 2 lần, một là với Văn Hình, hai là cậu. Tôi cảm thấy chuyện gặp được cậu nhất định là trời định, nói không chừng là do Văn Hình trên trời linh thiêng phù hộ, giúp cho tôi lại lần nữa gặp được người phù hợp, không phải chịu cảnh cô đơn nửa đời còn lại. Tôi nghe qua tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của cậu, tuy rằng tôi không thể nói mình trăm phần trăm phù hợp, nhưng tôi tuyệt đối có khả năng chăm sóc cậu. Tôi sẽ không cho ai làm tổn thương cậu, trừ bỏ danh phận bên ngoài, tôi có thể cho cậu tất cả những gì cậu muốn. Tôi thật tình muốn cùng sống với cậu, có thể nói cho tôi biết cậu nghĩ gì không? Hay là cậu cần vài ngày để nghĩ?”

Bạch Liên Hoa mím môi: “Thật xin lỗi.”

Lông mày Cao Kiên nhướng lên: “Cảm thấy tuổi của tôi lớn hơn cậu quá nhiều?”

Bạch Liên Hoa lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy cậu cảm thấy con người của tôi chưa đủ tốt? Không phù hợp tiêu chuẩn của cậu?”

Bạch Liên Hoa tiếp tục lắc đầu.

“Chuyện tình yêu tuy rằng không phải là một phản ứng hóa học nhưng tôi tin tưởng cũng có thể từ từ bồi dưỡng. Tuy rằng chúng ta gặp nhau không bao lâu nhưng vẫn thật hòa hợp, tôi không tin cậu đối với tôi một chút cảm giác cũng không có.” Cao Kiên nói, lòng mang theo một chút tự tin.

“Anh rể....” Bạch Liên Hoa hơi hơi hạ tầm mắt, “Thật ra là bởi vì tôi đã có người mình thích rồi.”

“Thì ra là thế.” Cao Kiên thở dài, lời cự tuyệt của Bạch Liên Hoa làm hắn có chút đau lòng, “Không sao, từng này tuổi, ngẫu nhiên trước mặt người mình thích tự mình đa tình một lần cũng không có gì mất mặt.”

Bạch Liên Hoa cực kì ngượng ngùng, vội vàng xua tay: “Không không không, tôi thật sự rất cảm tạ ý tốt của anh rể.”

Cao Kiên cười khỏ: “Có thể nói cho tôi biết người may mắn kia là ai không?”

Bạch Liên Hoa lộ vẻ khó xử.

“Chắc không phải là người đồng nghiệp tên Yêu Nghiệt kia chứ?”

“A!” Bạch Liên Hoa cực kì kinh ngạc, chẳng lẽ rõ ràng như vậy sao?

“Nếu đúng là cậu ta thì tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ kĩ một chút.” Cao Kiền nói, “Tôi cũng không có thói quen nói chuyện thị phi sau lưng người khác, chỉ là có một số việc vì tương lai của cậu tôi vẫn cảm thấy phải nói cậu nghe. Cái vị đồng nghiệp kia của cậu trước đây vẫn thường đi lại với Quỷ Súc, mà Quỷ Súc là cái dạng người gì tôi rất rõ. Chỉ sợ người đồng nghiệp này của cậu cũng không sạch sẽ gì.”

“Chuyện này tôi đã sớm biết.” Về mặt Bạch Liên Hoa thản nhiên, “Quá khứ của Yêu Nghiệt đã qua rồi, hiện tại cậu ấy không còn thích Quỷ Súc nữa. Tôi biết anh rể tốt với tôi. Thật ra tôi cũng không biết vì sao, trước đây tôi vốn muốn tìm một người như thế này như thế nọ, nhưng từ lúc nhìn thấy Yêu Nghiệt, mọi tiêu chuẩn đều không còn ý nghĩa. Mấy ngày nay lòng tôi đều chỉ nghĩ đến cậu ấy, tôi nghĩ chắc là vì tôi cực kì cực kì thích cậu ấy đi! Chỉ là.... Tôi vẫn còn chưa thổ lộ với cậu ấy, không biết cậu ấy có chấp nhận tôi không.”

“Vậy cậu nên thử nghĩ cách thổ lộ thế nào xem.” Trong lòng Cao Kiền sóng lớn đập sóng nhỏ, trên mặt lại cười thật ôn hòa, “Cậu vừa nói cậu ta thích Quỷ Súc? Cậu có lẽ là nghĩ sai rồi đi? Tôi nghe nói trước đây cậu ta thiếu Quỷ Súc rất nhiều tiền, ở cùng với Quỷ Súc chẳng qua là dùng thân trả nợ. Cậu ta trong khu vực này cũng coi như có chút tiếng tăm. Anh rể dù thế nào cũng phải nói câu này, cậu trăm lần đừng giận anh, Yêu Nghiệt đối tiền rất nặng lòng, thiếu nợ như thế có thể do thói quen đánh bạc cũng nên.”

Bạch Liên Hoa nhú nhú mày: “Tôi tin tưởng Yêu Nghiệt không phải là người như vậy. Tâm địa Yêu Nghiệt tốt lắm, còn nhiều lần giúp tôi nữa. Tuy nhiên cậu ấy hình như chẳng hề quan tâm đến tôi, chắc tôi không phải kiểu mà cậu ấy thích! Nhưng dù sao đi nữa, tôi cũng phải thử một lần. Nếu bởi vì một ít lời đồn đại không có chứng cứ, vậy thì thật sự quá yếu đuối rồi!”

Cao Kiền mỉm cười vỗ vỗ vai Bạch Liên Hoa: “Được, tôi chúc cậu mã đáo thành công! Dù thế nào đi nữa, chúng ta vẫn là người một nhà, anh rể làm chỗ dựa cho cậu!”

“Cảm ơn anh rể!” Bạch Liên Hoa cười cười, tiếp theo lại nói, “Đúng rồi, gần đây trong cửa hàng có việc, rất bận rộn, thường xuyên phải tăng ca, có thể sẽ có một khoảng thời gian không đến nhà anh chơi.”

Trong lòng Cao Kiền thở dài một tiếng, hẳn biết sau khi mình tỏ tình không thành thì Bạch Liên Hoa nhất định sẽ có ý định xa lánh. Thật ra hẳn không lo lắng sẽ không có được tâm của Bạch Liên Hoa, dù sao chi tiết về Yêu Nghiệt hẳn đã phảí người tra ra toàn bộ, nhất định sẽ có cách chia rẽ bọn họ, đến lúc đó Bạch Liên Hoa còn phải cảm ơn hẳn đã “trợ giúp” nữa kìa.

Cứ nghĩ đến việc yêu một người đàn ông có thể dẫn đến vô số chuyện lớn nhưng lại mang đến thành tựu cuộc sống là hẳn đã cảm thấy sung sướng rồi. Cao Kiền cảm thấy, hẳn vừa sinh ra đã tốt hơn đại đa số mọi người, hiện tại hẳn lại cố gắng một chút thì giành được quyền lực, hẳn cho rằng mình có đủ năng lực để song song đạt được sự nghiệp lẫn gia đình hạnh phúc, mà Bạch Liên Hoa chính là hạnh phúc đó.

Hiện tại, điều duy nhất làm hẳn đau đầu chính là cái thằng nhóc ưa giận dỗi kia.

14. Chương 14

Gần đây trong lòng Yêu Nghiệt luôn tràn ra cảm giác run sợ.

Bóng ma Quỷ Súc xem như đã trôi vào quá khứ. Từ khi Cao Kiền lên tiếng, Quỷ Súc sau này không được đến tìm Bạch Liên Hoa, Quỷ Súc đã nhiều ngày không xuất hiện ở trong tiệm mắt kính rồi. Điều làm cho Yêu Nghiệt khấn trương thật sự chính là việc mắt của Bạch Liên Hoa không có lúc nào là không dính sau lưng cậu. Mặc dù quả thật cử chỉ đối nhân xử thế của Bạch Liên Hoa lúc nào cũng dịu dàng nhưng cậu cảm thấy mấy ngày nay, mấy cái cử chỉ đó so với lúc bình thường còn làm người ta chân tay xụi lơ gấp trăm lần!

Không được! Cứ như vậy thì làm sao làm việc bậy bạ được!

Yêu Nghiệt quyết định tạm thời vứt bỏ cảm thụ của cậu đối với Bạch Liên Hoa qua một bên, sau đó một lần nữa bắt đầu công việc chính của cậu — — quyền rũ đàn ông. Mặc vào bộ trang phục thu hút ánh nhìn, thay đôi giày da mới bóng lưỡng, cuối cùng là phun lên một chút nước hoa, Yêu Nghiệt cảm thấy sự tự tin của cậu đã trở lại.

Quyết không thể lãng phí sinh mạng ngắn ngủi để lấy một Bạch Liên Hoa, không thể vì một cái cây mà quên cả rừng rậm!

Yêu Nghiệt thăm hạ quyết tâm. Mục tiêu đêm nay của cậu là một quán gay bar. Từ trước đến nay cậu là khách quen của quán này, tuy rằng đã rất lâu không tới nhưng nhân viên vừa thấy cậu vào cửa liền phấn khởi đón tiếp.

“Yêu Nghiệt! Ngọn gió nào đưa cậu tới đây vậy? Vẫn là món cũ phải không?”

Yêu Nghiệt cười cười: “Một ly Tequila Sunrise. Thế nào, gần đây có tin tức gì mới không?”

Gay trong quán bar được xem là người mang tin tức linh động nhất. Người kia vừa nghe Yêu Nghiệt hỏi, vội vàng đem vài “tin tức oanh động” như vật quý giá mà mấy tháng qua người nọ thu thập được ới ra không còn một chút. Thật ra thì chỉ đơn giản là ai chia tay ai, ai tình một đêm ai bị vợ bắt gian, ai tự sát hoài mà mãi không chết, toàn là chuyện tình. Yêu Nghiệt nghe một hồi cảm thấy chẳng vui vẻ gì, cậu có chút không hiểu tại sao tên này lại hứng thú thế. Tình yêu mãnh liệt hợp hợp chia chia cậu thấy đã nhiều cho nên mỗi lần nghe được cậu chỉ im lặng.

“Thằng nhóc bên kia nhìn cậu đã lâu rồi. Thế nào, có muốn qua hay không?” Nhân viên chỉ chỉ một góc của quán bar, “Thằng nhóc này lúc chỉ tiền toàn chỉ trên đầu người khác, gia cảnh có vẻ không tồi đâu. Đặc biệt là tuổi còn nhỏ, cậu chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, đảm bảo đêm nay vẹn toàn đôi đường.” Về mặt của nhân viên có vẻ rất tự hào vì đã tìm được một kẻ coi tiền như rác cho Yêu Nghiệt.

Yêu Nghiệt liếc mắt một cái, đèn quá mờ không thấy rõ lắm, chỉ là tuổi của đối phương quả thật là nhỏ, thậm chí nhìn như là vị thành niên. Ông chủ quán bar thật sự là càng ngày càng bị tiền làm mờ mắt rồi, ngay cả tiền tiêu vặt của học sinh tiểu học cũng không tha. Cậu một mặt oán thầm một mặt lắc đầu.

“Thế nào? Không thích trẻ? Trẻ rất tốt mà!” Nhân viên hạ giọng thấp, “Tôi dám cá, nếu cậu không đi qua, thằng nhóc đó sẽ lấy dũng khí đi tới.”

Yêu Nghiệt lại nhìn lướt qua. Thằng bé nhỏ nhỏ sạch sẽ, hai mắt to như viên bi, trong quán bar mặc đồng phục đặc biệt chút ý, cả người giống như một con thỏ nhỏ, hồn nhiên ngu ngơ chẳng biết mình đã lọt vào hang sói. Thằng nhóc quả thật giống như cực kỳ hứng thú với Yêu Nghiệt, cứ cách một lúc lại nhìn trộm Yêu Nghiệt một cái.

Quên đi quên đi, coi như một ngày làm việc thiện, chơi đùa với nó thôi!

Cậu nhớ tới nếu Bạch Liên Hoa ở đây không biết chừng cũng sẽ làm như vậy, trong lòng dâng lên từng đợt khí lạnh.

Tốt bụng và này nọ, trên cơ bản là chẳng liên quan đến mình....

Yêu Nghiệt buông ly rượu, đi từng bước đi qua, nhìn ánh mắt đối phương trừng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn đỏ ửng.

“Không mời tôi uống một chén sao?” Yêu Nghiệt ngồi xuống đối diện chỗ con thỏ nhỏ.

“Xin mời!” Thỏ trắng phát hiện hình như bản thân trả lời có hơi vội vàng, mặt lại càng đỏ lên dữ dội. Cậu nhóc gọi bồi bàn, hỏi Yêu Nghiệt muốn uống gì.

“Chuyện này đương nhiên là để người mời khách quyết định.” Yêu Nghiệt hai tay chống cằm, nhú mồm nhìn con thỏ đối diện.

“Vây.... vậy.... Nước lọc?” Thỏ trắng vắt hết óc, nói ra một cái kết quả là Yêu Nghiệt mở rộng tầm mắt.

Yêu Nghiệt nhìn thoáng qua khuôn mặt vui vẻ của thỏ trắng, bình thường trở lại.

“Một ly Vodka 7.” Cậu nói với bồi bàn.

“Đó là cái gì?” Thỏ trắng tò mò hỏi.

“Nước lọc.”

“... ” Thỏ con đương nhiên không tin cái đáp án này, chỉ là lúc rượu đi ra cũng trong suốt như nước lọc, nhìn sơ qua thật giống như một ly nước lọc.

“Cậu thường xuyên ra ngoài chơi?” Yêu Nghiệt lười biếng hỏi.

“Không, hôm nay..... hôm nay là lần đầu tiên.”

“Cậu có phát hiện không, nơi này chỉ có đàn ông.” Yêu Nghiệt nheo mắt lại, hơi cuối sát, hai má con thỏ nhỏ nhất thời hồng lên.

“Nơi này..... tất nhiên.... tất nhiên chỉ có đàn ông.” Cậu nhóc xấu hổ không nói ra được hai chữ gay bar.

“Áy? Cậu biết đây là chỗ nào?” Yêu Nghiệt cười cười, “Cùng đàn ông làm rồi?”

“Không có! Tôi..... Tôi chỉ muốn biết người biết ta, trăm trận trăm thắng thôi.” Giọng nói thỏ nhỏ có hơi nhẹ.

Yêu Nghiệt bỗng dừng hứng thú: “Ồ? Tình địch của cậu..... là gay?”

“Thật ra là ba tôi..... ”

“Ba cậu là gay?” Yêu Nghiệt chép miệng, con đã lớn như vậy rồi, chắc là song tính nhỉ?

“Không phải!” Cậu nhóc lại bắt đầu cắn môi, “Ông ấy muốn tìm ba kể cho tôi.”

Yêu Nghiệt thiếu chút nữa là phun một miệng rượu ra. Từng nghe qua tìm mẹ kể, tìm ba kể là chuyện gì đây?

“Người kia là em họ của mẹ tôi, chẳng biết từ đâu mà tới nữa, không có việc gì thì đến nhà tôi làm khách. Từ lúc quen biết người đó, ba giống như thay đổi nhân cách vậy, không..... chịu để ý cảm thụ của tôi. Về ngoài của người nọ và mẹ tôi chẳng giống chút nào, còn không bằng tôi giống mẹ đâu!” Về mặt thỏ con tràn đầy cảm phẫn.

Yêu Nghiệt đột nhiên cảm thấy câu chuyện này có chút quen quen.

“Cậu cảm thấy vì sao ba cậu lại phải để ý cảm xúc của cậu?” Cậu đột nhiên lạnh lùng hỏi.

Thỏ nhỏ lắp bắp sợ hãi, cậu nhóc chưa từng nghĩ đến vấn đề này: “Bởi vì ông ấy là ba tôi.... ”

“Bởi vì là ba nên phải đối tốt?” Yêu Nghiệt cắt lời thỏ con, trên mặt trào phúng: “Trừ bỏ cho cậu ăn ngon mặc ấm, không ai quy định ông ấy phải có thêm nghĩa vụ khác với cậu nhỉ? Nếu muốn tôi chọn, một người suốt ngày chỉ biết đem đứa con ra so sánh, tôi thà rằng tìm một tình nhân khác.” Yêu Nghiệt lắc đầu, đem hình ảnh Bạch Liên Hoa trong óc lắc văng ra ngoài.

“Tôi nên làm cái gì bây giờ?” Thỏ con nhìn như sắp khóc. Nhóc cảm thấy mình không biết chừng sẽ bị bỏ rơi.

“Tự ý rời khỏi ba cậu là cậu đã sai rồi. Dừng khí cái gì chứ, lúc thật sự bị đuổi ra khỏi nhà, lúc đó mới cần dũng khí dựa vào chính mình.” Ánh mắt Yêu Nghiệt như lạc vào chốn nào, “Cậu có từng bị bỏ đói đến mức nhìn thấy đồ bỏ của người khác cũng ăn chưa? Cậu từng trải qua ngày mùa đông không chăn không giường ấm chưa?”

Cậu nhóc sợ run cả người, tất nhiên chưa từng nghĩ tới cái giả thiết đáng sợ như vậy. “Cho dù không có ba tôi cũng còn ông nội, bà nội, chú cả, chú hai, chú ba và chú út mà!” Cậu nhỏ giọng nói.

Yêu Nghiệt nhướng mày: “Bọn họ đều ở cạnh cậu?”

Yêu Nghiệt có chút chán ghét mấy đứa trẻ lớn lên trong sự bảo bọc yêu thương này, so sánh một chút thì Bạch Liên Hoa làm cho người ta cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

“Không, bọn họ cũng không ở cạnh.” Thỏ nhỏ cắn cắn môi, “Chỉ là bọn họ cho tôi rất nhiều tiền mừng tuổi và tiền tiêu vặt.” Cậu nhóc lôi một ra một xấp Mao đại gia* đặt lên bàn.

*trên tờ tiền có in hình Mao chủ tịch

Yêu Nghiệt giật mình thiếu chút nữa là rơi cầm: “Trong túi của cậu đều là tiền?”

“Không phải, còn có sách bài tập và ít quần áo.” Cậu nhóc lại hơi mở khóa kéo ra, để cho Yêu Nghiệt nhìn rõ đồ bên trong, “Tôi vốn định bỏ nhà, cho nên đem tất cả tiền tiêu vật mang theo, đi đến nơi này mới chợt muốn ‘biết người biết ta’”

Yêu Nghiệt nhú nhú mày, cậu nhìn xung quanh đã bắt đầu có vài người chú ý đến hành động của bọn họ bên này. Khu này từ trước đến nay vốn không yên ổn, từ quán bar đến ngoài đường cũng toàn loại không ra gì, cái thằng nhóc này còn dám đem tiền lộ ra ngoài, hôm nay chỉ sợ khó mà thoát ra an toàn.

Lúc này thiệt muốn có Lý Tiểu Long ở đây ra tay vàng bảo vệ.....

Ánh mắt Yêu Nghiệt đột nhiên trừng lớn. Cậu lấy di động ra: “A lô? Bạch Liên Hoa phải không? Tôi có chút chuyện ở đây, anh có thể đến giúp tôi chút không? Tôi ở..... Trước uống chút rượu thôi. Trong nhà không có? Không không không, không cần đi siêu thị mua. Anh lại đây trước đi, chỗ tôi có.”

Bàn tay của Quan Âm chắc cũng không khác Lý Tiểu Long đâu nhỉ? Nếu bây giờ có hai người đàn ông ở đây chắc cũng sẽ khiến không ít người mất ý niệm xấu trong đầu.

Yêu Nghiệt buông di động, có vẻ hơi khiêu khích nhìn xung quanh, dùng sức mạnh của yêu nghiệt để trấn giữ.

“Ba của cậu là Lý Cương* à, cho cậu tùy ý mang một đồng tiền như vậy?” Cậu hạ giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói với con thỏ nào đó.

*Ba của một tên COCC của bên đấy, google please.

“Không phải.” Thỏ nhỏ lắc đầu, “Ba tôi là Cao Kiền.”

15. Chương 15

Lúc Bạch Liên Hoa đến quán bar, thỏ nhỏ đang cầm lấy bàn tay Yêu Nghiệt, hơi hạ thấp đầu thối thối lòng bàn tay cậu. Cho dù là đứng dưới ngọn đèn hơi mờ, bàn tay trắng nõn đầy máu của Yêu Nghiệt vẫn làm người ta cảm thấy ghê người.

Bạch Liên Hoa giật mình, vội vàng đi về phía trước, đến trước mặt Yêu Nghiệt: “Tại sao cậu lại bị thương?”

Lúc này Yêu Nghiệt đang đợi nhân viên quán bar lấy băng gạc, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Liên Hoa thì tay liền cảm thấy đau, lập tức tức giận: “Không có gì. Đùa giỡn quá trớn mà thôi.”

Thỏ nhỏ đột nhiên phát hiện người đi tới là Bạch Liên Hoa, cổ rút lại sợ hãi. Lúc này cậu nói xấu Bạch Liên Hoa cho Yêu Nghiệt nghe rất nhiều, thật không biết Yêu Nghiệt lại là bạn của người này. Cậu thấy Yêu Nghiệt không hề rằng, đột nhiên cảm thấy mình có nghĩa vụ thông báo “hành động tốt đẹp” mới vừa rồi của Yêu Nghiệt.

“Cậu... cậu út, ban này có mấy người xấu vậy bọn con, Yêu Nghiệt dùng chai bia dọa bọn họ chạy đi rồi.”

Bạch Liên Hoa cực kì khó có được một lần mặt lạnh: “Tại sao lại như thế? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Yêu Nghiệt bĩu môi với thỏ nhỏ: “Cháu của anh đem theo một bao toàn nhân dân tệ đến quán bar thể nghiệm cuộc sống, trùng hợp đụng phải tôi.”

Con thỏ nào đó nhanh chóng cúi đầu vờ như không tồn tại. Sau khi được Yêu Nghiệt “phổ cập”, cậu đã hiểu được mình đem theo nhiều tiền như vậy là không đúng, đáng lẽ phải lấy thẻ tín dụng vô hạn của Cao Kiền mới đúng.

Ngực Bạch Liên Hoa phập phồng kịch liệt một chút, anh cắn chặt răng mới nhịn xuống được lửa giận: “Vay chai bia kia là chuyện gì? Ai làm cậu bị thương?” Anh tuy rằng đang hỏi Yêu Nghiệt nhưng tâm mắt lại dán trên đỉnh đầu thỏ nhỏ.

“Ngồi xuống đã rồi nói.” Yêu Nghiệt dùng bàn tay không bị thương kéo cánh tay Bạch Liên Hoa, “Khụ khụ.... tay của tôi... Thật ra là do tôi tự làm. Bên người không có vật phòng thân, tiện tay lấy mấy chai bia, định đập bể chai bia để dùng. Chỉ là mấy cái bàn ở đây không đủ cứng, chất liệu gỗ không tốt làm thao tác của tôi có chút sai lệch.”

Trên mặt Yêu Nghiệt lộ vẻ xấu hổ, cậu cũng không nghĩ tới vốn là muốn dùng hành động hù dọa, ai ngờ chưa kịp đập hai ba chai bia thì đã bị mấy mảnh vỡ đâm ngược lại vào tay. Cũng may lúc đấy chảy không ít máu, lại gây chú ý đến mấy người bảo vệ quán bar, quả thật là đã làm mấy người đang rục rịch kia yên thân.

Trong lòng Bạch Liên Hoa đau muốn chết: “Tôi đưa cậu đi bệnh viện!”

Yêu Nghiệt lơ đãng: “Không có việc gì, băng lại là được rồi.”

Lúc này nhân viên mới bắt đầu hì hục đem băng cầm máu lại, nhìn thấy Bạch Liên Hoa liền sưng sốt, sau cũng giống như đại đa số người trong quán bar, có vẻ hứng thú nhìn Bạch Liên Hoa, mà anh thì một chút cũng không thèm để ý đến sự kì lạ xung quanh, nhanh chóng nhận lấy băng gạc: “Đưa cho tôi!”

Anh thật cẩn thận giúp Yêu Nghiệt xử lí vết thương, miệng chịu không nổi nói thầm: “Thế này không được, lát nữa tôi phải đưa cậu đi bệnh viện.”

Yêu Nghiệt cười nhạt: “Một vết thương nhỏ thôi mà, cho dù to hơn gấp đôi cũng không cần đi bệnh viện. Chỉ là lúc này có sẹo rồi, chắc là sẽ không còn ai muốn tôi nữa?”

Tôi muốn cậu!

Bạch Liên Hoa thiếu chút nữa đã thốt ra lời muốn nói. Anh nắm lấy bàn tay Yêu Nghiệt, trông ngực bang bang đập mạnh, ánh mắt như bị mê hoặc bởi khuôn mặt lúc nào cũng có vẻ cười nhưng lại như không cười của Yêu Nghiệt. “Cậu giấu bệnh sợ thầy như vậy là không đúng, ít nhất cũng phải để bác sĩ giúp cậu khử trùng vết thương. Chỉ dùng rượu rửa qua một lần chưa chắc đã tốt đâu.”

Yêu Nghiệt nhướng mày: “Tôi không thích bệnh viện. Anh không thể mua giúp tôi thuốc khử trùng được sao?”

Bạch Liên Hoa đột nhiên lại đỏ mặt: “... Được...”

Thằng bé Thổ trắng kể bên chốc chốc nhìn bên này, lát lát nhìn bên kia, đột nhiên cảm thấy cái không khí này nó cứ quái quái thế nào. Cũng may lúc này có ba người xuất hiện, thoáng cái đã đem tâm điểm chú ý của cậu bé chuyển đi mất. Cậu nhận ra hai người phía trước là hai chú trợ lý luôn đi bên người Cao Kiền, lập tức nghĩ thu nhỏ người lại nhỏ người lại, đừng để ai phát hiện mình đang ở đây. Chỉ tiếc con mắt của Cao Kiền sáng như trăng, đối với hắn mà nói con trai và người mình thích ở cùng một nơi, trình độ mắt của hắn so với cái bóng đèn sân vận động cũng chẳng thua. Thoáng một cái hắn liền phát hiện một người đàn ông đang “tay nắm tay” với đối tượng Bạch Liên Hoa của mình.

“Tiểu Bạch...”

“Ba!! Con rất sợ!!” Chân sau Thổ trắng đạp một cái, vù một cái đã nhảy vào trong ngực của Cao Kiền khóc ầm lên. Cậu vốn là muốn trốn phạt, bình thường chỉ cần cậu khóc lóc chảy nước mắt, Cao Kiền nhất định sẽ tha bổng nhưng lại nhớ đến lời của Yêu Nghiệt, ba có thể vì mình không hiểu chuyện mà chán ghét mình, đột nhiên đau lòng thật, thế là nước mắt cứ thế chảy xuống.

Cao Kiền thật bất đắc dĩ. Hắn biết rõ Bạch Liên Hoa thích Yêu Nghiệt cho nên không muốn để hai người ở riêng với nhau, nhưng cũng không thể vứt con trai qua một bên mặc kệ được, đành nhìn qua phía Yêu Nghiệt, nói cảm ơn, rồi lại nói với Bạch Liên Hoa mình phải về trước, lần sau gặp lại.

Đợi Cao Kiền đi rồi, Yêu Nghiệt đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

“Anh uống rượu à?”

Bạch Liên Hoa lắc đầu: “Còn chưa kịp. Giờ muốn uống sao?” Anh ngần lẩn không muốn buông bàn tay Yêu Nghiệt ra.

“Được rồi! Chúng ta đi thôi.” Yêu Nghiệt không thừa nhận, cậu không muốn để mọi người ở đây nhìn ngắm Bạch Liên Hoa.

Hai người sóng vai đi trên đường lớn, Yêu Nghiệt vươn tay ngăn một chiếc taxi. Bạch Liên Hoa vội vàng nói: “Để tôi đưa cậu về đi! Thuận tiện mua cho cậu thuốc khử trùng.”

Yêu Nghiệt dao động trong một chớp mắt, rồi sau đó ra vẻ thoải mái nở nụ cười: “Làm gì mà tốt với tôi thế, bộ anh thích tôi à?”

Mặt Bạch Liên Hoa xoát cái đỏ lên.

“Anh thích tôi cũng vô dụng. Tôi ý, cuộc đời ghét nhất là bạch liên hoa.” Yêu Nghiệt cố cười ngồi xuống taxi, còn phất phất tay với Bạch Liên Hoa.

Bạch Liên Hoa yên lặng nhìn chiếc taxi dần dần biến khỏi tầm mắt, đột nhiên cảm thấy đau lòng vô cùng. Trong đầu như đang có sóng xô biển đập, muốn nổ tung lên được.

Lời tỏ tình anh còn chưa nói ra miệng đã bị người ta từ chối mất rồi.

16. Chương 16

Yêu Nghiệt cảm thấy bản thân thiệt thiếu đánh, hoặc nói vắn dĩ cậu thuộc dạng người thích bị ngược đãi.

Ví dụ như lúc nhỏ, cậu vốn cho rằng cha của mình cũng giống như những người đàn ông hay ra ra vào vào nhà mình, đều là tình nhân của mẹ. Kết quả năm mười hai tuổi, trời trên cậu, một người đàn ông tự xưng là cha cậu bỗng xuất hiện trước cửa nhà, tuyên bố muốn cậu trở về, đương nhiên là chỉ một mình cậu. Mẹ nghe xong à một tiếng, rồi lại quay trở về phòng khách tiếp tục đánh bài của mẹ, để cậu bé Yêu Nghiệt chút xíu cùng một người đàn ông kì lạ mất to trừng mắt nhỏ tại cửa.

Cuối cùng bé Yêu Nghiệt đương nhiên không có đi theo cha ruột. Về sau cậu có vô số lần nghĩ đến lúc đấy tại sao lại quyết định như vậy, là vì khuôn mặt người đàn ông kia quá lạnh nhạt quá cao cao tại thượng, hay là vì vào một đêm đông nào đó người phụ nữ kia ôm cậu khóc nỉ non? Tổng qua tổng lại, Yêu Nghiệt hồ đồ rồi.

Quả nhiên vẫn là tự làm khổ? Ý nghĩ của cậu dừng lại ở đây.

Người mẹ không có công việc đành hoàng lại còn thích đánh bạc đương nhiên sẽ không thể chăm sóc tốt Yêu Nghiệt, điều này khiến cậu từ nhỏ đã phải học cách làm sao để nhét đầy bao tử. Kỳ thật Yêu Nghiệt không hề thích nấu cơm chút nào, khi mà cậu có tiền rồi thì không bao giờ bước một bước vào phòng bếp.

Chỉ là cậu cũng sẽ không ngờ đến mẹ sẽ tự tử. Khi đó cậu mười sáu tuổi, lúc về nhà nhìn thấy rất nhiều người vây thành một vòng lớn. Yêu Nghiệt tuy không biết mọi người đang vây xem cái gì nhưng vì hiếu kì nên vẫn ráng ráng chen vào. Cậu nhìn thấy một người nằm sấp trên đất như một món đồ, hai cánh tay bị ép dưới thân, hai chân mở rộng hai hướng, tóc và máu quần vào nhau, nhìn như một con ma lơ canh bị người vứt đi.

Yêu Nghiệt thần thờ một hồi lâu mới nhận ra đấy là mẹ của cậu. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy mẹ mình mặc áo váy màu trắng, trong ấn tượng của cậu, quần áo của mẹ chỉ toàn là là loại đồ màu sắc tươi rói quyến rũ. Cậu thật sự không thể tưởng tượng ra người hôm qua vừa cười vui vẻ hôm nay đã nhảy lầu lại là mẹ

Khi đó, đầu óc Yêu Nghiệt trống rỗng, cho đến lúc xe cứu thương chở người đi mất rồi, cậu vẫn không kịp phản ứng. Lúc sau, có một hàng xóm tốt bụng nói cho cậu biết, mẹ cậu tự tử không thành, nhưng cũng rất nguy hiểm, bệnh viện phải làm cấp cứu, muốn tiếp tục điều trị thì phải nộp một nửa số tiền qua. Hàng xóm nói xong hết thì lập tức đi mất, giống như là sợ cậu sẽ vay mượn họ vậy.

Yêu Nghiệt bình thường cũng có thói quen để dành tiền, dù sao cậu cũng không biết lúc nào thì mẹ lại đi trốn nợ, một lần trốn là vài ngày, cậu vẫn phải có tiền mà ăn cơm chứ. Cậu trốn đi đến một khu khác, số 152 khu 5, đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ rõ. Yêu Nghiệt thở dài, quyết bụng trộm đi gặp mẹ một lần, sau đó lại trốn. Lúc đó cậu nghĩ, không tìm thấy người nhà bệnh nhân, bệnh viện nhất định cũng sẽ không bỏ mặc mẹ chết.

Chỉ là trước khi Yêu Nghiệt thực hiện kế hoạch, cậu lại gặp một tai nạn lớn, chủ nợ của mẹ tìm đến nhà. Đại khái nghe được tin mẹ tự sát không thành, thái độ của chúng cực kì đáng sợ, trong nhà có đồ gì đáng giá là quét sạch, sau đó chặt chém muốn Yêu Nghiệt phải trả số còn lại cộng thêm tiền lãi.

Yêu Nghiệt căn bản không biết mẹ thiếu người ta bao nhiêu, đương nhiên cho dù có ít cậu cũng không có để mà trả. Cho vay nặng lãi không dễ nói chuyện như bệnh viện, cậu bị dẫn đến trước mặt lão đại. Người đó tên là Quỷ Súc, cả đời cậu đều không thể quên cái tên này. Đối phương giống như khai ân bảo cậu dùng thân thể để trả nợ, suốt ba ngày, Yêu Nghiệt chưa từng nghĩ trên đời sẽ có những phương pháp tra tấn người khác dã man đến như vậy. Lúc Yêu Nghiệt nghĩ rằng mình sẽ chết đi, Quỷ Súc đột nhiên nói với cậu, nếu cậu chịu đi theo hắn, hắn sẽ trả tiền để mẹ được điều trị,

Lúc này bệnh tự ngược của Yêu Nghiệt lại tái phát. Cho dù trước giờ mẹ chưa từng cho cậu một thứ gì tốt, cậu cũng không thể trơ mắt nhìn mẹ chết! Thủ đoạn của Quỷ Súc không bình thường, cậu đã thấy qua một lần. Theo như bệnh viện nói, có tiền và không có tiền có hai cách trị khác nhau, có tiền thì nói không chừng còn có thể chữa lành. Đáng tiếc trời không cho người được toại nguyện, mẹ của Yêu Nghiệt trở thành người thực vật, ngoại trừ ngồi chờ đợi kì tích thì không thể làm gì khác được. Cho dù là như vậy, việc duy trì mạng sống của người thực vật cũng tốn không ít tiền.

Cậu rất cần tiền, chỉ có Quỷ Súc mới có thể cho cậu tiền.

Yêu Nghiệt ở cạnh Quỷ Súc bốn năm, trong bốn năm cậu cảm thấy mình giống như là thứ trai bao dơ bẩn, những việc hạ tiện nhất đều có thể làm. Đến cuối năm thứ tư, mẹ cậu qua đời. Cậu không còn gánh nặng, vốn định rời đi, Quỷ Súc lại đem theo biên lai viện phí của mẹ tới, bảo rằng hắn chỉ đảm bảo giữ lại tánh mạng của mẹ, còn những chi phí khác, cậu phải trả, phải trả cả vốn lẫn lãi.

Yêu Nghiệt không còn cách nào khác, đành phải tìm mọi cách để kiếm tiền, dù sao cũng không thể ngồi giảng đạo lí với đám hắc bang. Cậu phải dùng ba năm để trả hết nợ, lúc Quỷ Súc vui vẻ tìm đến, cậu cũng phải vui vẻ theo. Có đôi khi Yêu Nghiệt nghĩ, lúc trước giúp mẹ giữ lại một mạng sống vật vờ như vậy có đúng hay không? Nhưng mà, cậu cảm thấy, nếu được chọn lại, cậu vẫn sẽ làm như cũ.

Ai bảo cậu là đứa thích ôm nạ vào người?

Lúc cố ý nói khéo để đẩy đi Bạch Liên Hoa, Yêu Nghiệt cảm thấy ngọn lửa tự làm khổ lại bùng cháy, có vẻ lại còn mãnh liệt hơn xưa. Không thể nghi ngờ, cậu đã thích người này. Cho dù trong lòng có một trăm lần phủ nhận, ý nghĩ thích Bạch Liên Hoa sẽ vẫn liên tục xuất hiện một trăm lẻ một lần.

Thiếu một chút.... Thiếu một chút nữa... là đã gơ tay ra nắm lấy bàn tay ấy rồi.

May mà vẫn... nhịn được.

Nên để anh ấy cứu rồi người khác đi! Thân tôi, toàn bộ đều nát rồi, nát báy, nhặt lên cũng không được nữa rồi.

Yêu Nghiệt nghĩ thế rồi ngồi vào taxi.

Nhưng mà chuyện này làm sao có thể chỉ một hai ngày liền xong hử? Làm sao mà vừa nhắm mắt lại liền thấy cái người kia bốc bốc lên trong đầu hử? Cái tên Bạch Liên Hoa đó chắc không còn đi rước họa vào thân đâu nhỉ?

Yêu Nghiệt cười cười, ngay lúc cậu vừa phát ra một chút âm thanh, thân thể liền bị người đập mạnh một cái ép chặt lên tường. Mặt của cậu bây giờ dán lên vách tường lạnh băng, con mắt có thể miễn cưỡng liếc thấy Quỷ Súc đang nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon chơi điện thoại của cậu.

Khốn, sớm biết thế nên đặt mật mã rồi.

Yêu Nghiệt tưởng tượng, nếu Quỷ Súc ngồi cả buổi cũng không mở được mật mã điện thoại của cậu, lúc đó đành phải hỏi cậu, nhất thời cảm thấy vui.

Lúc vụng trộm bảo Bạch Liên Hoa đi tìm Cao Kiền để dựa dẫm, Yêu Nghiệt biết ngay mình sẽ không tốt lành gì. Bạch Liên Hoa có Cao Kiền ở phía sau, nhất định sẽ không có chuyện gì, nhưng mà bản thân cậu, chắc không tránh khỏi rồi.

Không biết một lát nữa sẽ bị đánh hay sẽ bị lần lượt hiếp đây....

Sớm biết thế thì cứ gọi đại Bạch Liên Hoa đến đưa vào khách sạn cho tên Quỷ Súc này!

Tuy rất muốn hối hận một hồi, nhưng nội tâm Yêu Nghiệt hiểu rõ, cậu hoàn toàn không có khả năng làm việc đó. Bo bo giữ mình, con mẹ nó chuyện vô nghĩa!

“Tôi còn tưởng cậu phải đặt cái nickname gì đấy, ra chỉ là ‘Bạch Liên Hoa’ thôi sao?” Âm thanh Quỷ Súc nhẹ nhàng, Yêu Nghiệt nghe xong càng sợ hãi.

“Được rồi, tôi gọi đây. A lô, là tôi, Quỷ Súc. Yêu Nghiệt à? Cậu ta đang ở khách sạn ôn chuyện với tôi. Bọn tôi đều nghĩ tới cậu, có muốn đến cùng không? Ngay tại khách sạn XXX. Cậu chờ một chút, để tôi bảo cậu ta nói với cậu một tiếng.”

Quỷ Súc mỉm cười đến bên cạnh Yêu Nghiệt, liếc mắt nhìn đàn em một cái. Một quyền liền quất vào bụng Yêu Nghiệt.

“....” Yêu Nghiệt ráng chịu cắn môi, kiên quyết không phát ra tiếng nào.

“Tại sao lại không nói? Là Bạch Liên Hoa đấy!”

Quỷ Súc cười cười, phát phát tay, nắm đấm lập tức như mưa mà rơi xuống. Yêu Nghiệt đau đến co lại trên mặt đất, nhẹ thoát ra mấy tiếng a đau đớn rất nhỏ.

Quỷ Súc ngồi xổm xuống, nói bên lỗ tai cậu: “Ra là cậu cũng có lúc cứng rắn ngoan cường nhỉ?” Hắn ra hiệu đàn em đặt tay phải của Yêu Nghiệt xuống đất, một cước giẫm lên.

“A” Yêu Nghiệt đau đến toát ra mồ hôi lạnh.

“Cậu nghe rồi đấy. Cậu ta bảo rất muốn gặp cậu. Không không không, không cần gấp, bọn tôi sẽ đợi cậu. Yên tâm, chỉ cần cậu ngoan ngoãn xuất hiện, Yêu Nghiệt sẽ không có việc gì.” Quỷ Súc cúp điện thoại, để đàn em mang Yêu Nghiệt lên giường.

“Cao Kiên....” Hai chữ toát ra từ trong kẽ răng Yêu Nghiệt.

Mắt Quỷ Súc hiện lên vẻ độc ác: “Đừng lòi Cao Kiên ra dọa tôi. Tôi nghe được, anh ta đã đến trung tâm để họp, ít nhất phải một tuần sau mới về đến. Hơn nữa, anh ta bảo tôi không được đi tìm Tiểu Bạch, cũng không bảo Tiểu Bạch không được tìm tôi.”

Yêu Nghiệt chỉ cảm thấy cả lưng đều lạnh đi. Vì chuyện ngày hôm nay không rơi vào tai của Cao Kiên, chắc chắn Quỷ Súc đã chuẩn bị chiêu khác để khống chế Bạch Liên Hoa, chụp ảnh gì gì là nhẹ nhất đấy, cậu nhớ tới mọi loại thủ đoạn Quỷ Súc làm, trái tim khó chịu như bị kim đâm vào.

“Cậu nói...” Quỷ Súc chậm rãi; “Nếu tôi để cho hai người kia một bên vừa chơi cậu một bên ngồi đợi Tiểu Bạch đến, thì sẽ ra sao đây?”

Mắt Yêu Nghiệt bỗng nhiên mờ mịt.

“Mà thôi.” Quỷ Súc lắc đầu. “Miễn cho làm hư mắt hào hứng của tôi.”

Yêu Nghiệt cực kì khổ sở, khổ sở đến mức chỉ muốn chết đi cho rồi.

Cậu hết lần này đến lần khác không thể làm cái gì.

Không thể làm một cái gì cả.

17. Chương 17

Bạch Liên Hoa nhận được điện thoại lúc anh đang ngồi trong nhà “uống rượu giải sầu”.

Hai ngày trước anh vốn định làm rượu hoa quả ướp lạnh để tặng cho Yêu Nghiệt, giữ trong bình giữ nhiệt mang cho Yêu Nghiệt, hiện tại chắc là không thể đưa đi rồi, nếu mà còn không uống nữa thì chỉ sợ sẽ hư mất. Với tư cách một thanh niên tốt không lãng phí đồ ăn, Bạch Liên Hoa nghĩ ngợi rồi quyết định tự mình

giải quyết lễ vật đau thương không kịp đưa đi này. Cho dù ở có say rượu ở trong nhà, cùng lắm là lăn trên sa lon thôi nhĩ?

Mà nếu có thật sự say, anh cũng đỡ phải nghĩ đến bóng dáng của Yêu Nghiệt tối hôm qua, cực khổ trôi đi.

Chỉ là lúc điện thoại vang hiện lên hai chữ Yêu Nghiệt anh vẫn lập tức nhận điện. Anh lau sạch sẽ nước lạnh dính trên ngón tay, giống như đang thành kính mà nhấn phím nhận, chẳng ngờ lúc nghe thì lại không phải là âm thanh của Yêu Nghiệt.

Tại sao lại là Quỷ Súc?

Ngay từ đầu Bạch Liên Hoa tưởng rằng Yêu Nghiệt chỉ trùng hợp ở cùng một nơi với Quỷ Súc, sau lại nghe âm thanh kèm nén đau đớn của Yêu Nghiệt truyền đến, trong nháy mắt đầu như muốn nổ tung rồi.

Có người đang tra tấn cậu ấy.

Có người đang tra tấn Yêu Nghiệt tốt bụng nhất đáng yêu nhất của anh!

Bạch Liên Hoa đặt điện thoại xuống, rồi chợt phát hiện cái điện thoại đã bị bóp gãy mất hình dạng ban đầu. Anh không nói lời nào đi ra ngoài, gọi taxi dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến khách sạn. Hai tên đàn em của Quỷ Súc đang đứng ở bên ngoài đợi anh. Bạch Liên Hoa hỏi họ xem ở đây có bao nhiêu người, chắc là vì thấy Bạch Liên Hoa bộ dáng thư sinh phong nhã nên không có đề phòng, đối phương không hề nghĩ ngợi gì nói, hôm nay đến khách sạn tính tên Quỷ Súc thì chỉ có năm người, trên lầu có hai tên khác đi theo Quỷ Súc. Bạch Liên Hoa gật gù đầu, theo đối phương bước vào thang máy.

Thang máy dừng ở lầu 28, Bạch Liên Hoa một mình đi ra, thẳng đến phòng 2808. Anh gõ cửa, rất nhanh đã mở ra, một người cảnh giác nhìn anh một cái, xác định anh là Bạch Liên Hoa liền để anh đi vào. Nhóm người đó nói cho Bạch Liên Hoa biết Quỷ Súc đang đợi anh ở trong phòng ngủ. Anh nhìn thấy khuôn mặt hai người nọ lộ ra vẻ tiếc nuối, giống như cảm thấy anh sắp bước vào miệng cọp rồi, lòng chợt cảm thấy buồn cười.

Bạch Liên Hoa một mình bước vào phòng ngủ. Quỷ Súc trông có vẻ cực cao hứng, khuôn mặt tràn đầy nét tươi cười, đôi mắt nhìn chăm chăm Bạch Liên Hoa như nhìn một con cừu nhỏ.

Từ khi bước vào phòng, ánh mắt Bạch Liên Hoa không sao rời khỏi người nằm trên giường. Hai mắt Yêu Nghiệt nhắm chặt, mặt đầy mồ hôi, từng sợi tóc dính bết lại trên mặt cậu, môi dưới dường như bị cậu cắn nát. Tay phải của cậu co trước ngực, bàn tay vẫn còn băng gạc, đó là do Bạch Liên Hoa đã băng cho vừa rồi. Anh nhìn bốn ngón tay đỏ đỏ đen đen, giống như bị thứ gì đó đè nát, thoáng trông mà giật mình.

“Cậu xem, cậu ta hoàn toàn không có việc gì. Lúc cậu bảo cậu sẽ tới tôi đã không dụng tới nó. Tiểu Bạch, mấy ngày rồi chúng ta không gặp nhau?” Quỷ Súc bước tới, một tay khoác lên vai Bạch Liên Hoa, ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt gáy của anh.

Hắn giương giọng gọi đàn em đứng bên ngoài mau vào mang Yêu Nghiệt ra. Kỳ lạ là, hắn gọi hai tiếng, vẫn không có ai đi vào. Quỷ Súc cảnh giác nhìn ra ngoài cửa phòng, lại thấy kì lạ, bên ngoài chẳng có ai.

Bọn chúng chạy đi đâu rồi? Lười biếng trốn việc? Hay là đột nhiên khôn lanh biết tránh đi để không khiến mình mất hứng? Quỷ Súc nghi hoặc.

Bạch Liên Hoa tới cạnh giường cuối xuống, nhẹ nhàng sờ lên má Yêu Nghiệt: “Yêu Nghiệt, cậu kiên trì một chút, tôi sẽ lập tức mang cậu ra ngoài.”

Mí mắt Yêu Nghiệt giật giật, mắt hơi mở ra. Lúc cậu nhìn thấy Bạch Liên Hoa liền kích động, duỗi cánh tay không bị thương ra đẩy Bạch Liên Hoa, bờ môi giật giật, như muốn bảo anh hãy mau đi đi.

“Ừ, chúng ta lập tức rời đi.”

Âm thanh Bạch Liên Hoa nhu hòa mềm mại, lòng Quỷ Súc lúc nghe thấy như có mấy ngàn con kiến bò qua, “Đi? Hai người muốn đi... Ah!”

Quỷ Súc ôm bụng lùi ra phía sau. Hắn thề chưa bao giờ thấy ai đánh nhanh như vậy, lúc khuỷu tay Bạch Liên Hoa hướng về hắn, hắn chẳng kịp phản ứng chút nào, còn đau đến mức phải khom người nữa. Bình thường khi động thủ luôn phải có vài động tác chuẩn bị, giống như muốn đánh ra đằng trước cũng cần phải

lùi ra một chút, hẳn là lão đại trải qua trăm trận, rất dễ dàng nhìn qua động tác đối phương mà đoán được ý đồ của họ. Nhưng Bạch Liên Hoa lại không có! Lúc ra tay hoàn toàn chẳng có dấu hiệu gì. Đấu pháp như thế quả thật là mới thấy lần đầu.

Quý Súc bảo vệ chỗ hiểm, muốn chạy ra bên ngoài, không đợi hắn đi được một bước, sóng mũi lại bị thụi một đấm, đau muốn chảy nước mắt. Phương thức ra tay của Bạch Liên Hoa rất kì quái, chỉ có ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út là tiếp xúc với da thịt. Diện tích bị thương nhỏ cũng đủ làm độ đau tăng gấp bội. Động tác anh lại nhanh vô cùng, hoàn toàn không biết phản lại thế nào.

Quý Súc bỗng tuyệt vọng. Hắn cảm thấy, cho dù Bạch Liên Hoa có một quyền đánh bay hắn, giây tiếp theo nhất định cũng sẽ đứng ngay nơi hắn rơi xuống mà bồi thêm một đập. Yêu Nghiệt vốn đang nằm trên giường không đứng dậy nổi nhìn Quý Súc bị Bạch Liên Hoa nên tới tập cũng nhin không được chống người ngồi dậy.

Càng về sau Quý Súc càng quên luôn phải phản kháng. Chẳng lẽ một đời kiêu hùng lại chết nhắm nhĩ ở nơi này? Cổ nhân nói trên đầu chữ sắc có một cây đao quả không sai mà! Đấy lòng hắn dâng lên một nỗi đau thương vô hạn, lúc này tất nhiên không thể trông cái đám đàn em bên ngoài vào cứu rồi. Cho dù là hắc bang đi chẳng nữa cũng không thể ngang nhiên đem đao vào khách sạn, mà tin rằng cho dù có đến bốn mươi người Bạch Liên Hoa cũng sẽ xử gọn thôi.

Ngay lúc Quý Súc nhắm mắt chờ cái chết, Bạch Liên Hoa lại đột nhiên ngừng tay. Anh thở hổn hển tượng trưng hai cái, hô hấp liền trở lại bình thường. Quý Súc ngẩng đầu, nhin không được run rẩy một phát, cái người này lúc đánh người cũng vẫn mang khuôn mặt ôn hòa là thế nào!

Bạch Liên Hoa cuối cùng, Quý Súc hận không thể chui xuống bàn trà, hẳn chưa từng hèn nhát như vậy, chỉ là đã bị Bạch Liên Hoa dọa sợ mà thôi. Hiện tại toàn thân hắn đều đau, mỗi khúc xương như bị bầm nhuyển ra, đau khôn xiết.

Bạch Liên Hoa thở dài: “Xin lỗi nha, tôi không cố ý đánh anh đâu.”

Quý Súc: “...”

“Tôi sẽ bồi thường tiền thuốc men cho anh.”

“...” Bị đánh như này mà còn thuốc men, muốn bị người ta cười nhạo vạn năm à!

“Nhưng, cũng tại anh tổn thương Yêu Nghiệt tôi, cậu ấy còn từng thích anh như vậy...”

“Làm gì mà thích tôi, đều là tôi ép đấy, cậu ta hận tôi không còn kịp...” Quý Súc nhỏ giọng lầm bầm.

“Anh ép cậu ấy?” Giọng Bạch Liên Hoa trầm xuống.

“Chưa, không, chỉ là, chỉ là lúc đấy cậu ta cần tiền chữa trị cho mẹ.” Quý Súc chỉ tiếc không thể tự tát một bạt tai ngay tắp lự, nếu như Bạch Liên Hoa biết được những việc hắn đã làm với Yêu Nghiệt, đấy không phải chết là chắc hay sao?

“Cho dù thế nào đi chẳng nữa anh cũng không nên đánh cậu ấy.” Thanh âm của Bạch Liên Hoa lại trở nên dịu dàng.

“...” Bảo toàn chút danh dự cuối cùng, Quý Súc nhin, không cầu xin gì xất.

“Nếu anh lại tìm đánh Yêu Nghiệt, có lẽ tôi sẽ thật sự chịu không nổi mà đánh chết anh đấy.” Âm điệu Bạch Liên Hoa từ tốn trong veo, nghe thật vô tội.

“...” Quý Súc tiếc rằng không thể ngay lập tức tách khỏi hai người này ngay.

“Được rồi... Tôi phải đưa Yêu Nghiệt đi gặp bác sĩ, anh cũng nhanh chóng đi kiểm tra thử xem. Mà tôi cũng đâu có đánh quá mạnh, cỡ mấy tháng là có thể xuất viện rồi. À, nhớ đưa biên lai cho tôi.”

Quý Súc: “...”

Bạch Liên Hoa không nhìn đến Quý Súc nữa, xoay người ôm lấy Yêu Nghiệt, cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài. Nếu không có nhiều đay việc xảy ra, hẳn sẽ không có ai tin được anh có thể nhẹ nhàng ôm lấy người đàn ông của mình ra ngoài như thế.

18. Chương 18

Yêu Nghiệt tựa trên vai Bạch Liên Hoa. Hiện tại cậu cực kì hưng phấn, lúc trước chỉ cần nhìn thấy Quỷ Súc không cần thận vấp chân một cái, trong bụng cậu đều vui vẻ thật lâu, huống chi lúc này còn vừa vặn nhìn thấy Quỷ Súc bị Bạch Liên Hoa đánh cho không ra hình người, cậu vui vẻ đến mức quên luôn lúc này mình cũng mới bị đánh bầm dập.

“Tôi nói, bộ anh có từng luyện võ à? Sao lại dễ dàng đánh Quỷ Súc đến không thể trở tay hay như vậy?”

Người phía trước lái xe thoáng nghe tên Quỷ Súc, tay cầm chặt tay lái thoáng run rẩy.

“Ừm, khi còn bé đã từng học qua.”

“Chắc không phải là gặp được cao thủ võ lâm gì chứ? Anh nói xem sóng mũi của Quỷ Súc có thể bị anh cắt đứt rồi không?”

Bánh xe trượt trên xa lộ, phát ra tiếng kêu chói tai.

Về mặt Bạch Liên Hoa buồn cười: “Có lẽ không đâu? Thầy tôi cũng không phải là cao thủ gì, ông ấy cũng chỉ là một người bình thường thôi. Ông bảo cho dù tôi có học võ cũng sẽ không dễ gì đánh người nên có bao nhiêu điều hay ông đều truyền cho tôi cả,”

“Ha ha. Ông ấy nhất định không thể ngờ tới anh đánh lão đại hắc bang gục luôn rồi.”

Tài xế taxi ngồi phía trước vừa nghĩ đến việc có thể mình đang chở hai tên xui xẻo đang bị hắc bang đuổi giết, nước mắt cũng sắp chảy ra ngoài rồi.

“Đây là lần đầu tiên tôi đánh người.” Bạch Liên Hoa nghiêm túc nói.

“Có lần một tức có lần hai, nếu có thể thì mỗi ngày đánh Quỷ Súc một lần là được rồi.” Mới chỉ tưởng tượng tình huống đó thôi mà Yêu Nghiệt đã thoát ra một tiếng thở dài thỏa mãn rồi.

Bạch Liên Hoa lắc đầu: “Anh ta không chọc đến tôi, tôi tại sao phải đánh anh ta? Chú ơi, còn bao lâu nữa thì đến bệnh viện, chú có thể nhanh hơn một chút được không?”

“Còn năm phút nữa là tới nơi.” Lúc này tài xế taxi đã hiểu ra, kỳ thật hai người này là cảnh sát cải trang, không chỉ đơn giản là đánh Quỷ Súc mà còn là quét sạch hắc bang khu vực này nữa. Đúng vậy, nhất định là vậy!

Vừa nghe đến bệnh viện thì Yêu Nghiệt bỗng trở nên héo rũ. Cậu từng ở trong bệnh viện chăm sóc mẹ bốn năm, bệnh viện đối với cậu mà nói là nơi không thể nào có chuyện gì tốt xảy ra được. Cậu thậm chí còn có loại thành kiến kì quái, không có bệnh đến bệnh viện thì lập tức có bệnh, có bệnh mà đến bệnh viện thì sẽ biến thành sắp xuống lỗ luôn.

“Có thể không đến bệnh viện được không, anh mua thuốc cho tôi là được rồi.” Cậu nhìn thẳng vào Bạch Liên Hoa, liếm liếm môi.

Mặt Bạch Liên Hoa có chút hồng, thử khuyên lại hai lần, cuối cùng cũng không thể cứng rắn trước mặt Yêu Nghiệt được nữa, “Vậy được rồi, trước tiên tôi đưa cậu về nhà được không? Tôi sẽ tìm người đến xem giúp cậu.”

Yêu Nghiệt lập tức thỏa mãn cực kì, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “VẬY.... cái võ mà thầy anh dạy cho anh tên là gì?”

“Mật Tông quyền.”

“Mê Tung quyền?” Trong não Yêu Nghiệt lập tức bục ra ba chữ Tinh võ môn to đùng.

“Không phải Mê Tung quyền, là Mật Tông quyền mới đúng.” Bạch Liên Hoa cải chính.

“Cái Mê Tung quyền này thiệt lợi hại đó.... Anh có thể tay không đập vỡ miếng gạch, đập đầu làm bể viên gạch không?”

“Chưa thử qua. Cậu bây giờ chợp mắt một chút đi, chút đến nơi tôi sẽ gọi người đến kiểm tra giúp cậu, nếu bị thương nặng thì nhất định phải đến bệnh viện, hiểu không?”

“Không.... muốn...đâu.”

**

Yêu Nghiệt không nghĩ tới, người mà Bạch Liên Hoa tìm đến là tên Tinh Anh đã bị cho de từ lâu.

“Anh không phải bác sĩ khoa não à?” Cậu không tin tưởng liếc nhìn Tinh Anh.

“Đó là sau này khi làm việc, lúc học ở trường tôi khoa tổng quát.” Tâm tình của Tinh Anh cũng chẳng tốt đẹp gì.

Ai mà ngờ Bạch Liên Hoa gọi điện cho hắn là vì muốn giúp cho Yêu Nghiệt kiểm tra vết thương đầu chứ? Nhìn ánh mắt Bạch Liên Hoa nhìn Yêu Nghiệt, Tinh Anh cảm thấy lòng mình như đang nhỏ máu!

“Vết thương không có động đến xương cốt, trên người cũng không có gì đáng ngại, chỉ là dạ dày có chút vấn đề, cậu bị đau bao tử à?”

Yêu Nghiệt cười cười, chuyển chủ đề: “Anh kiểm tra xong chưa? Cứ sờ tới sờ lui trên người của tôi, tôi còn tưởng anh đang muốn sờ sờ tôi đây.”

Tinh Anh tức giận đến thiếu chút nữa là phun máu rồi nhưng vẫn cố xem bệnh án cho Yêu Nghiệt. Hắn để lại một ít thuốc, dặn dò những việc cần phải chú ý, lại gặp Bạch Liên Hoa hoàn toàn không có ý giữ hắn ở lại, Tinh Anh ngậm ngùi chua xót rời khỏi.

Kế tiếp, Bạch Liên Hoa xin nghỉ suốt một tuần chăm sóc Yêu Nghiệt. Yêu Nghiệt vốn không bị thương tích gì nghiêm trọng, chỉ có mấy quầng đánh vừa đúng dạ dày làm cậu nôn ra, chính vì thế nên cậu mới không đứng lên nổi. Hiện tại một ngày ba bữa đều được Bạch Liên Hoa chăm sóc, cậu rất nhanh hồi phục vui vẻ. Bạch Liên Hoa nói cho cậu biết, Cao Kiền sau khi trở về biết được việc này liền giận dữ, hiện tại trong phạm vi toàn thành phố đều bị càn quét, xem chừng một khoảng thời gian dài Quỷ Súc không thể đến làm phiền nữa.

Nghỉ bệnh một tuần chấm dứt, Yêu Nghiệt lại quay về tiệm mắt kính làm việc, lúc tan tầm Bạch Liên Hoa còn cùng cậu đi về nhà, làm cơm tối cho cậu còn chuẩn bị cả bữa sáng hôm sau, xong xuôi hết cả mới ra về. Thẳng cho đến lúc mấy vết trầy xước trên người Yêu Nghiệt đều biến mất, Bạch Liên Hoa vẫn không có ý định thay đổi hiện trạng.

Mất thấy mùa hè chỉ còn lại vài ngày, đêm hôm đó Yêu Nghiệt bám dính Bạch Liên Hoa cùng ngồi xem tivi đồng thời tiêu thực. Cậu cảm thấy mình gần đây quá ngoan hiền rồi, không đi bar, không quyến rũ đàn ông, thậm chí bản thân còn ngày ngày lặng lẽ tự xử trong WC đấy, rõ ràng là yêu nghiệt mà sao càng ngày càng cảm thấy không phải nhỉ!

“Này, tôi nhớ hình như tôi từng nói trên đời này tôi ghét nhất là bạch liên hoa hả?” Cậu buông miếng dưa hấu xuống, nhướn mày nhìn Bạch Liên Hoa.

Thần sắc Bạch Liên Hoa nháy mắt không được tự nhiên, sau đó bình tĩnh cười cười: “Cậu nói cậu không thích Bạch Liên Hoa, nhưng cũng không nói là không thích tôi! Nếu bây giờ cậu nói không thích tôi, tôi lập tức không theo đuổi cậu nữa.”

Yêu Nghiệt mím môi: “Anh đang theo đuổi tôi? Sao tôi không cảm thấy chút nào vậy?”

Bạch Liên Hoa lại mỉm cười, “Tôi nghĩ là cậu đã biết. Tôi chưa từng theo đuổi một ai, cũng không biết làm sao mới đúng. Tôi chỉ muốn chăm sóc cậu, nhìn cậu vui tôi cũng vui, nhìn cậu hạnh phúc tôi cũng hạnh phúc.”

Yêu Nghiệt không được tự nhiên dời ánh mắt: “Loại người như tôi cũng đáng để anh thích sao? Anh biết rõ lúc trước tôi...”

“Kỳ thật trước đây tôi vẫn nghĩ hoài không ra, vì sao cậu lại cố tình nói dối bảo mình thích Quỷ Súc chứ. Nhưng mà sau đó tôi hiểu ra, cậu muốn bảo vệ tôi. Quỷ Súc trước đây đối xử với cậu như vậy, thế mà cậu

còn vì tôi mà cố tình tìm tới hắn. Yêu Nghiệt tốt như vậy, sao lại không thích chứ?” Về mặt Bạch Liên Hoa thành thực.

Yêu Nghiệt nuốt xuống một ngụm nước miếng, cảm thấy tim mình đập có chút nhanh.

Bịch... bịch... bịch...

“Nếu hiện tại tôi nói không thích anh, anh liền bỏ cuộc?” Yêu Nghiệt nhìn thẳng vào mắt Bạch Liên Hoa hỏi.

Bạch Liên Hoa lại mở to mắt trông mong nhìn cậu, cũng không nói phải hay không.

Yêu Nghiệt đột nhiên nở nụ cười. Cậu ôm lấy bả vai Bạch Liên Hoa, nhóm lưng lên khỏi sô pha. Con mắt Bạch Liên Hoa trừng lớn, sau đó rất tự nhiên nhắm lại.

Yêu Nghiệt nhắm nháp hương vị trong miệng Bạch Liên Hoa, cảm thấy lòng mình mềm nhũn như vũng nước.

Một lần đẩy Bạch Liên Hoa ra cũng đã đủ đau lòng, làm sao có thể xảy ra lần thứ hai?

19. Chương 19

Bạch Liên Hoa và Yêu Nghiệt yêu nhau.

Nghe được tin tức này người đau khổ nhất không ai khác chính là Tinh Anh. Hắn mang tâm trạng không yên ổn đau lòng tặng cho Bạch Liên Hoa một bộ chén đĩa nhập khẩu dùng để ăn món Tây, kể cả dao nĩa. Dụng ý của hắn vốn là để Bạch Liên Hoa mỗi lúc ăn cơm đều có thể nhớ đến hắn, cuối cùng bởi vì Yêu Nghiệt không thích ở nhà ăn cơm Tây, bộ chén đĩa đó bị nhét dưới hộc bàn làm đồ trang trí.

Cao Kiền vì biết được Bạch Liên Hoa chọn Yêu Nghiệt cũng lấy làm than ngắn thở dài vài hôm. Con trai của hắn mấy ngày nay tinh thần cũng không được phấn chấn. Đương nhiên, đối tượng bé thổ trắng yêu mến không phải là Bạch Liên Hoa mà lại là Yêu Nghiệt, người cậu nhóc chỉ vừa gặp được một lần.

“Ai... Vì cái lẽ gì mà đàn ông tốt trên đời này đều bị mù thế hả, sao lại nhìn không rõ đâu là lựa chọn tốt nhất chứ?”

Hai cha còn cùng nhau thở dài. Sau đó một tiếp tục nhìn đám công văn, một tiếp tục nhìn đám bài tập.

Cao Kiền có đôi khi sẽ nghĩ, hắn muốn chia rẽ Bạch Liên Hoa và Yêu Nghiệt thiệt là dễ như trở bàn tay, âm thầm đùa giỡn người khác trước giờ chính là sở trường của hắn. Thế nhưng chính bởi vì trước giờ luôn sống trong thế giới tràn ngập quỷ kế, nên hắn càng không muốn tổn thương đến người lương thiện đơn thuần như Bạch Liên Hoa.

Không phải không muốn phá hư, mà là không nỡ phá hư. Đây chính là tâm trạng hiện tại của Cao Kiền đối với Bạch Liên Hoa. Hắn vẫn sẽ ngẫu nhiên mời Bạch Liên Hoa về nhà chơi, cho dù ánh mắt của Yêu Nghiệt nhìn hắn chẳng khác nào đang nhìn ăn cướp, nhưng hắn cảm thấy nội tâm của mình rất bình thản.

Đã không thể có được thì đứng nhìn từ xa vậy.

Chỉ có một người duy nhất là nổi trận lôi đình nhưng không phát hỏa nổi sau khi biết Bạch Liên Hoa và Yêu Nghiệt trở thành người yêu. Ngày đó ở khách sạn, Bạch Liên Hoa thành công thuyết phục Quý Súc tha cho Yêu Nghiệt, đồng thời tiễn bốn thủ hạ đắc lực nhất của Quý Súc về làm vườn, điều này làm cho thực lực của Quý Súc giảm đi rất nhiều. Về sau hoạt động trong hắc đạo, thế lực của Quý Súc bị nhỏ tận gốc, bản thân hắn cũng trở thành tội phạm truy nã, sau khi dưỡng thương xong cũng không biết phải trốn đi nơi nào. Nhìn từ một khía cạnh khác, cho dù là A Bưu thật lâu trước đây đã được Bạch Liên Hoa cảm hóa, hay là bốn tên thủ hạ bị anh đập cho bẹp dí, tất cả đều đã thoát được một kiếp nhờ Bạch Liên Hoa.

Hiện tại trong lòng Bạch Liên Hoa vẫn còn một đồng chuyện phiền não, khác một chút là nó không làm anh đau đầu thôi. Yêu Nghiệt sẽ ngẫu nhiên giận dỗi với anh, nhưng Bạch Liên Hoa có thể dễ dàng dùng sự dịu dàng của mình xoa vuốt Yêu Nghiệt. Bình thường anh đối đãi với người không quen biết đã dịu dàng đến chảy nước, huống chi là với người yêu.

Bạch Liên Hoa mỗi ngày đều cố gắng trở thành một tình nhân hoàn hảo. Anh không cần phải ngồi tâm sự với di ảnh của ba mẹ nữa, Yêu Nghiệt sẽ nguyện ý nghe lời anh. Mặc dù thỉnh thoảng phương pháp an ủi của Yêu Nghiệt là lôi anh lên giường..., nhưng Bạch Liên Hoa vẫn cảm thấy, trên thế giới này không còn ai hiểu anh như Yêu Nghiệt, yêu anh như Yêu Nghiệt.

Đối với Bạch Liên Hoa mà nói, khuôn mặt Yêu Nghiệt như luôn tỏa sáng. Có đôi khi Bạch Liên Hoa đang ngủ mà tỉnh dậy, anh có thể chờ ra nửa tiếng nhìn ngắm Yêu Nghiệt, sau đó mới lờ lững rời giường. Trong lòng lúc nào cũng tràn ngập tình yêu, thổ lộ thể nào cũng không hết được.

Bạch Liên Hoa cảm thấy sau khi gặp Yêu Nghiệt anh mới cảm nhận được thế nào là yêu.

Anh lặng lẽ viết cho mỗi người bạn trai một bức thư xin lỗi, nói cho bọn họ biết lúc quen với bọn họ anh cũng không hiểu được thế nào là yêu, chỉ là muốn tìm một người bạn trai lí tưởng, vì vậy mà làm chậm trễ thời gian của họ, anh vô cùng xin lỗi. Hiện tại anh đã có Yêu Nghiệt, sau này sẽ cùng Yêu Nghiệt sống một cuộc sống hạnh phúc.

Yêu Nghiệt nghe nói đến bức thư này liền cười đến ngả trước ngả sau. Cậu cảm thấy mấy bức thư này của Bạch Liên Hoa thật đáng ăn đòn, lại có chút đáng yêu. Đương nhiên, cậu không hề có một chút đồng cảm nào đối với những người kia, ai bảo họ là tình địch của cậu chứ!

Yêu Nghiệt cảm thấy việc làm đúng đắn nhất của cậu chính là cố tình quan sát Bạch Liên Hoa, cố tìm ra điểm yếu của anh. Tuy làm như vậy kết quả là bây giờ cậu mất đi tự do, nhưng đồng thời cậu cũng thành công vì dân trừ hại, đem một tên Bạch Liên Hoa vạn người mê nuôi thành một Bạch Liên Hoa nhị thập tứ hiếu.

Trên người Bạch Liên Hoa có hơn 20 năm ôn hòa tích lũy. Tựa như Thái Bình Dương, làm cho người ta nhìn không được muốn cởi bỏ áo ngoài, lộ ra nơi mềm mại nhất.

Nói đến cởi quần áo, Yêu Nghiệt gần đây cảm thấy bản thân đang có xu hướng biến thành Sắc Cuồng. Mọi cử động của Bạch Liên Hoa đều có thể làm cậu liên tưởng đến vài sự việc mang tính nguyên thủy nào đó. Tuyệt đối không thể bại dưới tay Bạch Liên Hoa, Yêu Nghiệt quyết định cậu cũng sẽ đi quyến rũ Bạch Liên Hoa. Kết quả đương nhiên là...

Ngay thời điểm đầu năm thứ bảy hai người bên nhau, Yêu Nghiệt đột nhiên phát hiện bản thân càng ngày càng xuống cấp, mà chỉ số mị lực của Bạch Liên Hoa lại càng lúc càng tăng.

Cái này không công bằng! Tại sao chất lượng của Yêu Nghiệt lại kém hơn Bạch Liên Hoa chứ? Cứ như vậy sẽ đến lúc cậu trở nên xấu xí, còn anh ấy vẫn đẹp trai như cũ! Tôi không muốn sắm vai ông già xấu xí đâu!

“Vậy em định làm thế nào?” Bạch Liên Hoa dùng đôi mắt dịu dàng nhìn cậu.

“Chỉ có một biện pháp thôi.” Yêu Nghiệt vẻ mặt như rút ra kinh nghiệm xương máu, “Nghe nói người ở mặt trên lão hóa tương đối chậm.”

Bạch Liên Hoa nhún mày, “Em định không tuân thủ quy ước, tính chơi xấu à?”

“Cái quy ước này em đã tuân thủ bảy năm rồi! Cùng cái loại bàn tay vàng như anh tuân thủ quy ước không phải là muốn chết à! Em lúc đầu nhất định là nước vào não mới có thể nghĩ ra chuyện so so cái kia với anh! Anh yêu à, chúng tôi quy ước đi được không?”

“Không phải muốn chết.”

“Cái gì cơ?”

“Là tìm...”

Bạch Liên Hoa phun ra một chữ vào lỗ tai Yêu Nghiệt, eo lưng Yêu Nghiệt lập tức mềm nhũn. Cho đến hết ngày hôm đó, cậu đều không một lần nhớ tới việc cần phải thay đổi quy ước lúc này.

Cứ như vậy, câu chuyện xưa của Bạch Liên Hoa và Yêu Nghiệt đã nói xong.

Bên cạnh chúng ta có rất nhiều người, bọn họ chỉ chấp nhận hi sinh vì một người trong tim họ, bọn họ nhìn như không quan tâm tới bất kì ai, thật ra lòng thì mềm như bún. Những người này giống như Yêu Nghiệt vậy. Quý trọng những người như Yêu Nghiệt, họ sẽ vươn tay ra giúp đỡ mỗi khi bạn cần nhất.

Còn có những người, bọn họ giống như là người quân tử thời cổ đại, họ luôn dùng hết lòng mình đối đãi người khác, thoát nhìn họ như không hiểu thế gian hiểm ác, có đôi khi sẽ vì làm chuyện tốt mà chịu thiệt thòi. Những người này chính là Bạch Liên Hoa. Đừng cười nhạo Bạch Liên Hoa, cũng đừng cố ý lợi dụng sự tốt bụng của Bạch Liên Hoa. “Người quân tử có thể bị lừa gạt nhưng sẽ không thay đổi ý chí.” Mọi người có thể vì chiếm được chút lợi nhỏ từ Bạch Liên Hoa mà vui vẻ, nhưng không thể dao động sự kiên định của Bạch Liên Hoa. Chính vì có hàng ngàn hàng vạn Bạch Liên Hoa luôn kiên trì vì lí tưởng của mình như vậy nên thế giới này mới có thể ngày càng tốt đẹp hơn.

Nếu trong cuộc đời này bạn là Tinh Anh, sau khi thành công về mặt vật chất đừng quên bồi dưỡng đạo đức tinh thần. Cho dù nắm tay trong quyền hành giống như Cao Kiền, cũng đừng lợi dụng nó mà ức hiếp người khác. Cũng đừng học Quỷ Súc, lợi dụng sức mạnh gây đau khổ cho người khác, bởi vì sau khi mất đi quyền lực, trong tay bạn cũng sẽ không còn gì.

Bạn làm chuyện gì, trời cũng dõi theo.

Cuối cùng, mong tất cả mọi người có thể tìm ra được đặc tính đúng đắn của bản thân, trở thành người thành công trên bước đường của riêng mình.

20. Chương 20

Tinh Anh sau khi tan tằm đột nhiên bị một người đàn ông từ trong chỗ tối bay ra chụp cổ làm cho hết hồn. Đối phương uy hiếp hấn thay người nọ xử lí vết thương.

Là vết thương do bị bắn.

Tinh Anh một bên vừa hát dân ca vừa lấy đạn ra, một bên xem xét người đàn ông đang bị hấn chữa thương đau đến ngất. Nếu không phải trong nhà hấn lúc nào cũng có vài chục cây dao phẫu thuật để dành cất chùi thì không biết lúc này phải làm sao nữa. Hấn nhận ra người đàn ông toàn thân trên dưới chỗ nào cũng dơ chỗ nào cũng bị thương là Quỷ Súc một thời hoành hành hắc đạo. Nghe nói Quỷ Súc đã trở thành tội phạm truy nã, phát đạn này không biết là do cảnh sát bắn hay là do kẻ thù bắn đây? Quan trọng nhất là, vì cái gì mọi người đều muốn tìm đến một bác sĩ khoa nào để chữa vết thương ngoài da vậy?!

Tuy nhiên lúc này Tinh Anh cảm thấy ông trời đang cho mình một cơ hội tốt. Hấn thừa dịp lúc này Quỷ Súc còn đang hôn mê chạy đi tìm công tay khóa sắt lúc trước quên vứt, đem Quỷ Súc cột lại trên giường.

“Anh muốn làm gì?”

Quỷ Súc khi tỉnh lại liền cực kì hối hận, y nhìn nhìn công tay trên tay chân, đoán rằng Tinh Anh có lẽ định báo cảnh sát.

“Anh hãy nghe tôi nói, tôi có một khoản tiền lớn bên ngoài, đừng báo cảnh sát, chỉ cần cho tôi mượn chỗ này trốn vài ngày, số tiền kia sẽ là của anh.”

Tinh Anh vô tội cười cười: “Ai nói tôi muốn báo cảnh sát?”

Quỷ Súc nhíu mày: “Vậy anh muốn làm gì?”

Tinh Anh hỏn hển thờ lơi đến một cái rương, bên trong là một đám đạo cụ SM hấn chưa ném đi.

Quỷ Súc thoáng cái cứng ngắc: “Tôi bị thương, anh có thể nổi thú tính với một người bị thương à?”

Tinh Anh hoàn toàn không bị lung lạc: “Bị thương mới tốt chứ, anh không bị thương tôi đánh không lại anh. Yên tâm đi! Tôi đợi ngày này lâu lắm rồi!”

Quỷ Súc thật không thể ngờ trong đầu Tinh Anh luôn sôi sục ý nghĩ phải rửa thù báo hận cho Bạch Liên Hoa, y ngàn chọn vạn lựa cuối cùng lại xui xẻo lọt vào tay Tinh Anh.

Đêm hôm đó, Tinh Anh không để ý đến sự phản đối uy hiếp của Quỷ Súc, hồ hởi đem tất cả dụng cụ trong cái rương lần lượt diễn trên người Quỷ Súc. Trong đó cũng có một vài món trước đây Quỷ Súc từng dùng qua, nhưng tất cả đều là dùng trên người kẻ khác, so với Tinh Anh là chuyên gia SM, công lực của Quỷ Súc quả thật là còn yếu kém lắm. Điểm khác nhau chính là, lúc Quỷ Súc hành hạ người khác khiến đối phương cần bản không lên nổi, còn thủ đoạn của Tinh Anh lại có thể đem đau đớn cùng khoái cảm quấy động cả lên, làm cho Quỷ Súc sa vào loại cảm giác vô lực giãy dụa.

Quỷ Súc ở lại nhà Tinh Anh bốn ngày, y cảm thấy bản thân mình cách cái chết cũng chẳng còn xa nữa. Cũng không biết có phải ông trời đang cố tình trêu đùa y hay không, từ khi gặp qua Bạch Liên Hoa y chưa từng một lần gặp may.

“Hôm nay anh không ăn cơm, muốn đổi dịch tẩy trùng khác à?” Tinh Anh mỉm cười đứng ngay trước cửa phòng ngủ. Lúc này vừa vặn là lúc hắc vừa tan tằm, trên người còn mang theo không khí bệnh viện, ống tay áo sơ mi không khóa cổ, xắn lên trên cánh tay, trông như mấy vị bác sĩ biến thái hay xuất hiện trong mấy bộ phim Mỹ.

Quỷ Súc khóc không ra nước mắt. Y không ăn cơm không phải vì kháng nghị dịch tẩy trùng tối hôm qua không tốt, cái này so với cái trước còn tốt hơn.

“Ya.... Anh phát sốt rồi! Quả nhiên vẫn bị nhiễm trùng.” Tinh Anh nhíu nhíu mày, “Tôi đi gọi xe, mang anh đến chỗ cảnh sát tự thú.”

“Không tẩy trùng nữa à?” Quỷ Súc mệt mỏi hỏi. Y hiện tại cảm thấy đi gặp cảnh sát có vẻ an toàn hơn là ở nhà Tinh Anh.

“Mấy ngày nay tôi vẫn luôn cẩn thận quan sát miệng vết thương của anh. Điều kiện vệ sinh trong nhà rất kém so với bệnh viện, nếu không làm giải phẫu xử lý miệng vết thương, cánh tay của anh nhất định bị phế đó.” Tinh Anh mở miệng, biểu tình như đang muốn nói những gì tôi làm chỉ là vì muốn tốt cho anh.

Quỷ Súc tự nhiên không còn đủ sức phản đối. Tại cục cảnh sát, Tinh Anh có thứ tự lần lượt nêu ra lí do thoái thác, nói là trên đường nhặt được Quỷ Súc, vì y đức mà xử lý sơ vết thương cho Quỷ Súc, khuyên bảo y vài ngày, để y đi tự thú. Cảnh sát xem xét vết thương của Quỷ Súc, phát hiện tình hình quả thật rất nghiêm trọng, lập tức ra tay xử lý thuần thực, dùng xe cảnh sát đưa Quỷ Súc đến bệnh viện.

Trong bệnh viện không biết Tinh Anh đã giở trò gì, vậy mà nhanh chóng trở thành bác sĩ riêng của Quỷ Súc (theo lời Tinh Anh, ngoại khoa não thì cũng là ngoại khoa, kém nhau có một chữ, không cần để ý. Hơn nữa, lúc trước bạn gái của đàn em ngoại khoa đến đây cũng là do hấn hướng dẫn chứ đâu!). Quỷ Súc đối với người này vừa hận vừa sợ, bên người một cây súng cũng không có, tự do rất nhanh cũng đi đời, bây giờ một bác sĩ nho nhỏ cũng có thể leo lên đầu lên cổ y ngồi.

Kỳ thật Quỷ Súc đã oan uổng Tinh Anh rồi. Tinh Anh trước khi giở trò SM thật sự là vì muốn thay Bạch Liên Hoa xả giận, nhưng từ khi phát hiện miệng vết thương của Quỷ Súc nhiễm trùng, trong lòng hấn có chút áy náy, thật lòng muốn chữa trị cho Quỷ Súc mà.

Cũng không biết có phải thật do y thuật hơn người của Tinh Anh hay không, ngay thời điểm Quỷ Súc cầm bản án của mình, cánh tay cũng đã khôi phục phần nào rồi. Mười lăm năm, kết quả này không tốt không xấu. Làm cho Quỷ Súc giật mình chính là, Tinh Anh chẳng những đưa y một số vật dụng sử dụng hằng ngày có thể mang vào tù, còn vì y mà mua hai bộ quần áo.

Sau khi bắt đầu thời hạn thi hành án, tinh thần Quỷ Súc trong nhà giam suy giảm một thời gian ngắn. Không ngờ chuyện này lại rơi vào tai của Tinh Anh, hấn viết cho Quỷ Súc một bức thư rất dài, nói về bản thân mình trước đây như thế nào sau đó hối cảm làm con người mới làm ví dụ cổ vũ Quỷ Súc. Quỷ Súc lại chỉ đơn giản hồi âm lại mấy chữ. Về sau thỉnh thoảng Tinh Anh sẽ viết bài bức thư cho y, có năm tết âm lịch còn đến thăm y.

Chuyện này đến một tháng sau Quỷ Súc mới biết được, thì ra là vợ của Tinh Anh đến Mỹ nhận điều trị tâm lí, lễ mừng năm mới vừa rồi tuyên bố khỏi bệnh. Tinh Anh và vợ ly hôn, tết âm lịch không có gì để làm, vậy nên vào tù thăm y.

Lúc này thì Quỷ Súc đã thành lão đại của mấy trăm tù nhân rồi. Y nghe nói Tinh Anh bỗng nhiên có sở

thích SM một phần là vì bị vợ ảnh hưởng, lòng y bỗng cảm thấy là lạ. Y cố gắng hoãn thi hành án hai lần, đem thời gian mười lăm năm giảm xuống còn tám năm thụ án.

Thời điểm ra khỏi cánh cửa nhà tù, Quỷ Súc thấy bên ngoài là đám đàn em đang đợi y. Đôi mắt sắc của y phát hiện, Tinh Anh đang đứng bên kia đường. Thế là y không đi đến nơi đàn em đợi, lại leo lên xe của Tinh Anh.

Sau khi được tự do Quỷ Súc cũng không theo nghiệp cũ. Y cảm thấy vì nhiều lần bị càn quét, người trong hắc đạo đã đổi thành một đám khác, hiện tại không có người đến đuổi giết y cũng là may mắn rồi, làm gì mà đâm đầu đi làm chuyện xấu nữa. Y dùng số tiền còn sót lại mở một quán cơm, ngược lại không có lưu manh nào đến tìm y đòi tiền bảo kê. Về sau, A Bưu lúc trước từng bị y bầm mất một ngón tay do muốn rời khỏi hắc đạo lại tìm đến làm đầu bếp cho quán cơm, cái này thật đúng là bất ngờ.

Tóm lại, sinh ý tiệm cơm của Quỷ Súc rất tốt, chi nhánh cứ mở liên tục.

Có năm sinh nhật nọ, có người đưa đến cho y một thiếu niên xinh đẹp. Tinh Anh nhìn sợ, sau đó thốt lên, thằng nhỏ này trói lại nhất định rất đẹp.

Quỷ Súc giận tái mặt, Tinh Anh đành phải ngượng ngừng cười, anh trói lại nhìn cũng rất đẹp, ý không, đẹp hơn nhiều so với thằng nhóc đó.

Quỷ Súc nhìn thoáng qua mặt mày thiếu niên nọ, nhớ tới bộ dạng khi còn bé của Yêu Nghiệt, không khỏi thở dài một hơi. Vậy anh trói tôi là được rồi, tôi kêu người đem trả nó về thôi!

Tinh Anh nhận ra tâm tình Quỷ Súc không tốt, không khỏi cầm chặt tay y, cười cười.

Kỳ thật đời này tôi chỉ cần trói mình anh là đủ rồi.

Khó có được hần một lần nắm tay Quỷ Súc nói mấy lời tâm tình buồn nôn.

Về sau lại có năm nọ vết thương của Quỷ Súc lại tái phát, Tinh Anh ngồi trước giường y trông chừng ba ngày ba đêm. Quỷ Súc mở to mắt, nhìn Tinh Anh ngồi ngủ gục bên cạnh giường, miệng hé mở, im ắng thốt lên ba chữ nào đó, sau đó lại an tâm nhắm mắt ngủ.

Về sau nữa khi Quỷ Súc biến thành lão Quỷ Súc, Tinh Anh cũng biến thành lão Tinh Anh, hai người tóc bạc trắng đứng lẫn trong đám người không biết gì về câu chuyện của họ, chỉ biết đó là hai ông già thích chơi cờ trong công viên, một người mỗi lần thua đều đòi chơi lại, một người thì luôn mồm uy hiếp sẽ trói người kia lại thành cái bánh chưng thịt ba rọi.

Câu chuyện xưa của Quỷ Súc và Tinh Anh cũng xong. Hai người họ trước đây đều từng phạm sai lầm, đáng quý chính là, bọn họ cuối cùng cũng hiểu được đâu mới là báu vật đời mình.

21. Chương 21: Phiên Ngoại

Phiên ngoại – Về công thụ

Về sau khi Yêu Nghiệt và Bạch Liên Hoa đã trở thành người yêu, việc duy nhất làm Yêu Nghiệt luôn buồn rầu chính là làm thế nào để áp đảo cái tên Bạch Liên Hoa này.

Cần nhắc đến việc Bạch Liên Hoa đã từng là sinh viên chính quy còn bản thân thì cấp ba còn chưa vô nữa, Yêu Nghiệt cho rằng dùng trí tuệ là không thể được. Nhưng mà sau khi đã lĩnh giáo qua giá trị vũ lực của Bạch Liên Hoa, dùng bạo lực để giải quyết không bao giờ là điều mà Yêu Nghiệt nghĩ đến. Nói chung, cậu và Bạch Liên Hoa đã quy ước, việc công thụ sẽ dựa theo doanh số bán hàng ở tiệm kính để quy định. Yêu Nghiệt cho rằng, đây đại khái là điều kiện duy nhất mà cậu có thể thắng được Bạch Liên Hoa.

Đương nhiên, kết quả của ước định này đối với Yêu Nghiệt phải nói là cực kì thê thảm đau đớn. Vì không muốn Yêu Nghiệt mất mặt, Bạch Liên Hoa đặc biệt dặn người khác đừng bao giờ nhắc đến việc này nữa.

Phiên ngoại – Sóng gió đổi tên.

Đã từng có khoảng thời gian tâm trạng Yêu Nghiệt cực không tốt, Bạch Liên Hoa suy nghĩ đủ loại lí do có thể làm cậu ấy không vui, cuối cùng vẫn quyết định hỏi thăm thử.

“Cha ruột của em gọi điện thoại đến, nói muốn em về nhà nhận tổ quy tông.” Yêu Nghiệt rầu rĩ không vui nói.

“Thế à... Em không định thử quay về nhà sống cùng với ông ấy à?” Bởi vì Bạch Liên Hoa từ nhỏ đã mất cha mất mẹ, cho nên tâm lúc nào cũng hướng về gia đình. Chỉ cần Yêu Nghiệt đồng ý, anh lập tức hóa thân thành con rể nhị thập tứ hiếu ngay.

“Nói làm sao đây, có một chuyện khiến em rất để ý.”

“Chuyện gì?”

“Ông già muốn em đổi tên.”

“Đổi thành....?”

Yêu Nghiệt lại gần tai Bạch Liên Hoa nhẹ giọng nói ra một cái tên, khuôn mặt Bạch Liên Hoa lập tức vắn vẹo.

“Kỳ thật tên cũng không phải cái gì quan trọng.” Lúc nói ra những lời này giọng điệu Bạch Liên Hoa cực kì miễn cưỡng.

“Nhưng hôm nay ông ấy muốn em đổi tên, không biết chừng vài ngày sau lại muốn em đi cưới ai ai nữa. Em không thích cảm giác bị người không biết gì cả quản đầu quản chân, làm như ai cũng vì tiền của ông ấy mà ôm đuôi ông vậy.”

“Thôi quên đi!” Bạch Liên Hoa nghĩ nghĩ nói, “Anh vẫn không quên em từng bảo em là người duy nhất của anh đâu.”

Yêu Nghiệt cả kinh, đây là lần đầu tiên Bạch Liên Hoa biểu hiện sự độc chiếm đối với Yêu Nghiệt, điều này làm cậu ngay tức khắc lực lưỡng cái cảm giác không thoải mái kia lên chín tầng mây.

“Muốn em chỉ thuộc về anh, trước hết anh phải là của em đã.” Cậu nhú mày nói với Bạch Liên Hoa.

“Anh vốn là của em!” Bạch Liên Hoa mỉm cười.

Đêm hôm đó Bạch Liên Hoa đã tự mình chứng minh điều này.

Phiên ngoại – Giấu bệnh sợ thầy.

Gần đây Bạch Liên Hoa có thêm một thú vui tao nhã mới – đọc sách. Yêu Nghiệt không phản đối người yêu mình có thêm hoạt động giải trí, nếu những cái quyển sách đó không phải do Tinh Anh tự mình đóng gói mang đến. Cho nên, ngay tại lúc Bạch Liên Hoa lần thứ một trăm lẻ một vừa đọc sách vừa ghi chú, Yêu Nghiệt nổi điên.

“Những quyển sách này thì có gì tốt chứ, vị trí cơ thể gì đó chúng ta có thể tự mình lên giường thí nghiệm mà!” Yêu Nghiệt quét mắt đến sơ đồ hình người trên trang sách Bạch Liên Hoa vừa lật qua.

“Anh chỉ muốn làm chút chuẩn bị thôi. Nếu em không thích, anh sẽ lựa lúc em mới thức dậy chưa kịp tỉnh để đọc, được không?” Bạch Liên Hoa buông sách, hôn một cái lên môi Yêu Nghiệt.

“Chuẩn bị cái gì cơ? Cái tên biến thái chết tiệt kia có thể đưa cho anh cái sách tốt đẹp gì chứ?”

“Đừng gọi Tinh Anh là biến thái, cậu ấy đã hồi cải làm người rồi.” Nhìn thấy biểu hiện cực kì khó chịu của Yêu Nghiệt, Bạch Liên Hoa đành phải thở dài, “Em không phải rất không thích bệnh viện sao, anh rất lo sợ như thân thể em xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ, vậy nên anh đã đặc biệt hỏi thăm Tinh Anh đấy. Tinh Anh nói với anh, đối với bệnh nên phòng tránh chứ đừng chữa trị, cậu ấy đem cho anh vài quyển sách y. Anh cảm thấy cậu ấy rất có lý, nếu hiện tại anh chú ý đến sức khỏe em một chút, như vậy sau khi già rồi cũng không cần phải thường xuyên đến bệnh viện. Em xem, từ khi mỗi tuần ăn cháo thuốc một lần, dạ dày đã không còn đau nữa phải không?”

Yêu Nghiệt sững sờ, trong lòng cảm động đến không chịu được, ngoài miệng thì vẫn không chịu thừa nhận: “Dự phòng cao huyết áp, Bệnh trạng ban đầu của viêm phế quản,... Ày, sách gì thế này? Sách này đợi đến lúc già rồi hãy coi. Thiệt ra em cũng không phải là nhất quyết sẽ không đến bệnh viện, chỉ là không thích

thôi. Đừng nhìn sách nữa, anh ra ngoài đi dạo với em một lát nhé?” Ánh mắt của cậu trái đào phải xoay, không dám đối mặt với Bạch Liên Hoa.

“Ừ, đi dạo cũng có lợi cho sức khỏe và tinh thần.” Bạch Liên Hoa vui vẻ đồng ý.

Nội tâm Yêu Nghiệt khê động, đột nhiên nảy ra ý định. Cậu bắt lấy tay của Bạch Liên Hoa để lên người mình, khoe miệng như cười như không giương lên: “Còn có một chuyện rất có lợi cho thể xác và tinh thần đó, hay mình làm chuyện này trước đi.”

Cứ như vậy Bạch Liên Hoa trúng kế sách dụ dỗ của Yêu Nghiệt. Đương nhiên, sáng hôm sau tỉnh lại, hai người đều cảm thấy tinh thần và thể xác cực kì sung sướng.

Về sau, Bạch Liên Hoa lặng lẽ xem xong tất cả sách, anh cũng không nói về nội dung những quyển sách này cho Yêu Nghiệt nghe, anh biết trình độ giấu bệnh sợ thầy của Yêu Nghiệt đã thăng tiến đến mức nghe cũng không chịu được. Anh chỉ từng chút một đem những thói quen tốt mang vào đời sống sinh hoạt của Yêu Nghiệt, bởi vì anh đã sớm quyết định, phải chăm sóc Yêu Nghiệt cả đời này. Tác giả nói nhỏ: Thiệt ra cảm hứng cho bộ truyện này là sau khi tôi đến một tiệm mắt kính, gặp được một chuyên viên đo mắt cực dịu dàng, sau đó ngoan ngoãn bị lừa cho một số tiền lớn, về đến nhà liền quyết tâm viết đó.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-dau-dau-cua-bach-lien-hoa-tien-sinh>